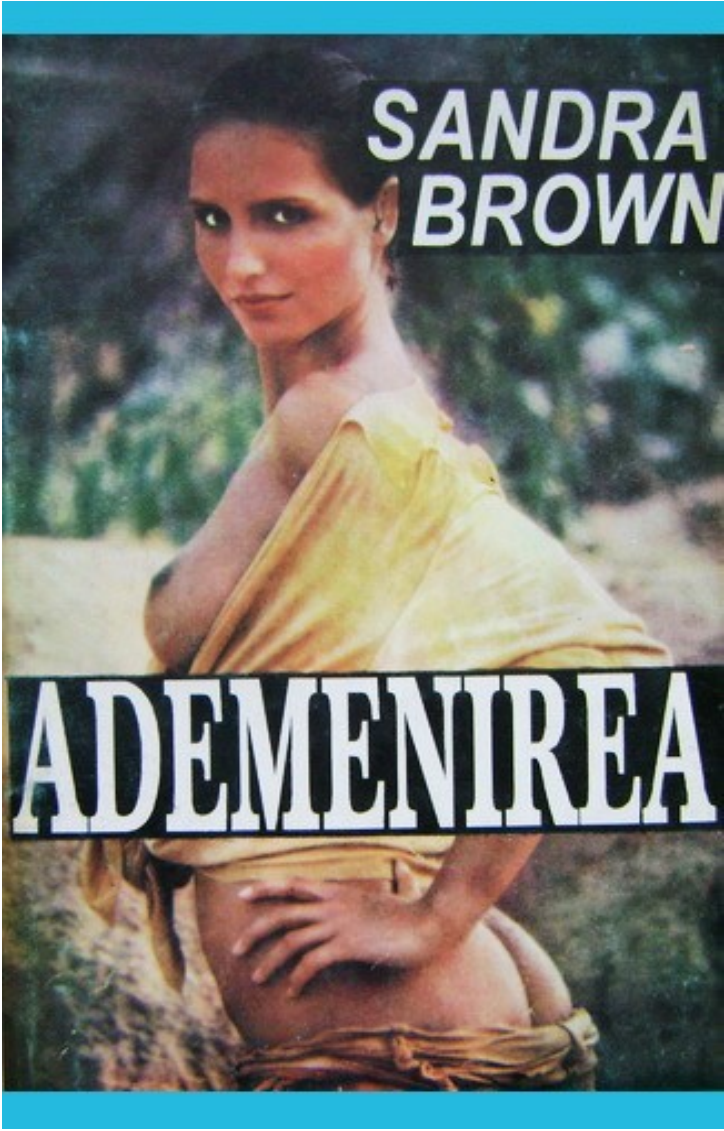

A movie poster for the film 'Ademenirea' (The Virgin) featuring Sandra Brown. The poster shows a woman in a yellow dress, looking over her shoulder, with her hand on her hip. The background is a blurred outdoor scene. The title 'ADEMENIREA' is written in large, bold, white letters across the middle. The name 'SANDRA BROWN' is written in large, bold, white letters in the top right corner. The entire poster is framed by a blue border.

**SANDRA
BROWN**

ADEMENIREA

SANDRA BROWN

ADEMENIREA

PARTEA I

Dezamăgirea unei inocente

Lamont Morgan avea una dintre proprietăți în apropierea Atlanticului, și se întindea pe o suprafață de zece hectare. Clădirea principală se afla în mijlocul unui parc îngrijit de trei generații de ascendenți. Arbori seculari de toate generațiile, cu tulpini ce abia puteau fi îmbrățișate de trei oameni cu brațele înlănțuite, dădeau locului un farmec anume, dar mai ales senzația dăinuirii printre matusalemi, contopirea cu sufletul acestor centenari și supraviețuirea celor ce au trăit pe aici în falnica lor înfățișare.

În jurul clădirii însă, se păstrasera numai arbori ornamentali, cu creșterea dirijată spre forme rotunde și ovale cu crengi bogate, luminate feeric noaptea de lumina irizantă a reflectoarelor îngropate în sol. Printre ei erau jardiniere cu flori, chioșcuri fanteziste în care să te ascunzi de arșița soarelui, bazine cu apă și jocuri arteziene, alei placate cu marmură și statui în stil antic, stil care ignora

veșmintele, frumusețea lumii constând doar în grația trupului omenesc, așa cum l-a făcut Dumnezeu.

Domnul Lamont Morgan se trăgea dintr-o familie industriași, el însuși industriaș și își putea permite construcții monumentale așa cum era clădirea în care locuia. Douăzeci de angajați munceau zilnic aici pentru menținerea strălucirii și fastului. Desigur, nu mai e nevoie să amintim că proprietatea era apărată ca o reductă, fiind înzestrată cu cele mai sofisticate sisteme electronice de supraveghere.

În acest colțișor de rai venise pe lume, cu 17 ani în urmă, unica fiică a industriașului, altă moștenitoare nemaivând cu cine să facă, mama micuței Norma murind când ea împlinise doi ani, într-un accident de automobil. Din acel moment tragic, domnul Morgan își consumă întreaga rezervă de afecțiune cu ceea ce mai rămăsese din soția pe care o iubise nespus de mult. Norma moștenise, ca o copie înfățișarea mamei sale, care se accentua pe măsură ce copila creștea. Domnul Morgan, adept al teoriei transmigrației, a trecerii sufletului dintr-un corp în altul, era convins că spiritul frumoasei sale soții nu se putuse refugia decât în carnea propriei fete. Astfel frumoasa doamnă Morgan cucerea din nou câmpul

trecător al vieții și inima întristatului ei fost soț. Este suficient să cunoaștem această legătură sentimentală dintre fiică și tată pentru a ne imagina preocuparea domnului Morgan pentru creșterea, educația și paza acestei duble comori și chiar triple: de fiică, copie a soției și moștenitoare. Era dusă la școală cu mașina, însoțită întotdeauna de un body-guard care o supraveghea în recreațiile dintre ore și dusă apoi întreagă la castel. Îl numeau așa fiindcă primii Morgani veniți din Anglia pe teritoriul Statelor Unite, după ce se îmbogățiră, nu-și putuseră alege un alt stil arhitectonic decât cel văzut la ei în patrie. Și pentru ca noua lor construcție edilitară să fie autentică, cumpăraseră un castel, îl demontaseră piatră cu piatră și îl remontaseră întocmai la Crescent City, pe o colină la poalele căreia curgea un râu.

Sigur, de-a lungul anilor și a trei generații de Morgani, castelul suferise modificări, modernizări interioare și exterioare, dar în tradiția locală rămăsese tot: „La castel”. Domnul Morgan studiase ingineria și științele economice dar în conștiința lui rămăsese un credincios, un tradiționalist. Citise Vechiul și Noul Testament și considera că înțelepciunea normelor de trai, transcrise aici de învățații începuturilor lumii civilizate, au atins perfecțiunea

și că numai aceste învățăături pot asigura o dezvoltare armonioasă a societății, o curățenie sufletească și o etică sănătoasă. Alte curente filosofice asupra scopului vieții și a modului de a trăi nu sunt decât deviații de la morala adevărată, produse ale unor minți înspăimântate de sfârșitul ireversibil, incapabili să înțeleagă rolul de purgatoriu al existenței vii, pentru a trece apoi Dincolo, după mai multe reîncarnări, unde există viață veșnică. Doar omul nu-i decât o părticică de energie biologică și legile fizicii ne spun că energia, de orice natură, nu se pierde niciodată. Se transformă în altă formă, se transferă în altceva, dar nu dispăre.

În acest spirit fusese crescută și micuța Norma și nu-i de mirare că pornirile instinctuale, proprii adolescenței, a trebuit să și le înăbușe în preceptele tradiționale la care tatăl ei ține ca la ceva sfânt. Când ieșea însă dintre zidurile castelului și se amesteca cu fetele din curtea liceului, Norma avea din plin prilejul să audă și să cunoască și alte moduri de a aborda viața, îndeosebi cele legate de dorințe biologice.

În parte le aflase de la Suzane Asante, camerista ei, o tânără de 24 de ani care-i stătea în preajmă zi și noapte cu trupul și sufletul, dar mai ales cu informații venite de

dincolo de zidurile castelului Morgan, informații curate, de la sursă, nu din filmele vizionate pe furiș, informații recepționate de Suzane cu propriile ei simțiri.

Personalul castelului se moșteneau, copiii erau zestrea biologică a generației următoare de Morgani. Primeau o educație pe cheltuiala stăpânului și serveau apoi scopurilor lui. Era acolo un fel de mare familie organizată pe principii sclavagiste și salarii capitaliste. Suzane Asante era fiica mecanicului auto de la castel, ea făcuse, cu ajutorul domnului Morgan, studii liceale și când le-a terminat a fost dată în anticamera Normei să o servească, să o ajute, să-i țină companie. Dar Suzane era o fată liberă de credințele educaționale ale domnului Morgan. Ea avea viața ei personală organizată după cerințe firești și avea și vârsta permisivă să ia decizii asupra comportamentului ce nu trebuie să fie niciodată împotriva impulsurilor lor benefice.

Suzane știa tot ceea ce Norma doar intuia. Ea gustase cu vârf și îndesat din „păcatul” original, găsindu-l ca cel mai de preț dar făcut de Creator omului, el asigurând în intenția divinității perpetuarea speciei pe când fata mecanicului auto îl considera plăcerea supremă, scopul trăirii, antidotul anxietății provocate de provizoratul

speciei umane. Într-o judecată total opusă moralei domnului Morgan, Suzane constituia lângă Norma un cap de pod al unei lumi necunoscute de adolescentă decât din auzite pe culoarele liceului, unde, din pudoare, nu i se destăinuia chiar totul, ci se dădea doar a înțelege că e „mișto”! Așa că, în completare, Norma primea de la Suzane amănunte de la „fața locului”. Dezvăluirile o înfiorau plăcut și o aruncau pentru moment într-un viitor cer și-l dorea cât mai apropiat. La 17 ani, deja era complet cotropită de vise neortodoxe, pe care și le derula în minte, mai ales seara când sta întinsă în pat, când chema lângă ea fie pe Kevin Costner, fie pe Ingo Schnolli de pe canalul MTV, sau pe Sylvester Stallone, și făcea dragoste cu ei. O dragoste chinuitoare, zbuciumată, perna fiind confundată cu idoli. Ardea ca o vâlvătaie ce cuprindea încetul cu încetul tot edificiul așezat pe un butoi de pulbere. Dimineața se trezea cu o durere de cap îngrozitoare. Trupul își cerea hrana secretă, hrana rușinoasă, hrana prohibită, hrana de după nuntă în concepția domnului Morgan. Norma, neprihănită, trebuia însă să rămână imaculată. Așa au fost toate femeile din familia Morgan, încă din secolul XVII, virtuose, convenționaliste, și au avut vieți fericite, demne, pline de bucurii matrimoniale. Norma

trebuia ferită de tentațiile periculoase și tatăl ei avea grijă de asta. Norma nu fusese lăsată niciodată singură.

Poate neavând dreptul la opțiuni personale atunci când era pusă în fața unei probleme îi crease Normei un handicap. Își dădea seama că este dirijată ca o jucărie cu telecomandă, deși eul ei intrase sub impulsurile propriilor dorințe. Această limitare a libertății îi crea o stare de tensiune care se accentua vizibil pe măsură ce timpul o desăvârșea și o împingea spre granița altei vârste. Domnișoara Norma începu să aibă un comportament de leu ținut în cușcă flămând.

Starea ei de agitație, migrenele acuzate în timpul meselor pe care le servea adesea împreună cu domnul Morgan, momente de cădere într-o stare de imobilitate suspectă, de părăsire a normalității, îl făcuseră pe grijuliul tată să se adreseze de urgență unei notabilități, în persoana doctorului Richard Colley. Acesta îi fixă o oră de consultație într-o după amiază, pentru a nu stingheri programul școlar al Normei, care se afla în ultima lună de cursuri înaintea ultimului examen. Marele psihanalist o primi singură în fastuosul său cabinet, domnul Morgan fiind lăsat în anticameră.

— Domnișoara Norma are probleme cu școala?

— Nu, domnule Colley. Sunt prima din clasă.

— Temele vă solicită mult timp?

— Nu, domnule Colley. Rețin totul încă din clasă.

— Dezbrăcați-vă, domnișoară.

— De tot?

— Nu! Rămâneți în dressou. Nu vă jenați! Sunt medic și trebuie să cunosc bine pacientul. Doctorul Richard Colley îi urmărește mișcările. Sunt calme, precise, echilibrate. Corpul este bine dezvoltat, sânii ajunși la o maturitate precoce, șoldurile și coapsele pot produce viață și stârni idei erotice. Chiar și lui, intrat în etapa andropauzei, îi sosesc dinspre ea impulsuri erotice ce-i străbat respingător alonjeul acela pe care uitase că l-ar avea.

— Pofțiți pe canapea! Lungiți-vă! O ascultă cu stetoscopul, îi pipăi zona ficatului, zona apendicelui.

— Deschideți gura! O privește în gât. Carnea roză a cavității bucale nu-i spune nimic malativ.

— Sunteți virgină, domnișoară?

— Desigur, domnule Colley! Cum altfel?

— Destule fete încep viața sexuală la 13 ani!

— Nu au body-guard ca mine, domnule Colley!

— Și dacă n-ați avea, ați face-o?

— Încă nu știu, domnule Colley.

— Îm... da! îmbrăcați-vă și ieșiți în anticameră. Vreau să discut cu tatăl dumneavoastră.

Domnul Lamont Morgan intră vizibil afectat și interesat de observațiile doctorului.

— Luați loc, domnule Morgan!

— Mulțumesc doctore! Vă ascult cu interes

— Puteți fuma dacă doriți! O cafea?

— Nu, mulțumesc!

— Atunci să trecem la examinarea cazului. Fiica dumneavoastră trece prin perioada proceselor specifice vârstei. Nu trebuie să vă îngrijorați. Există, incontestabil, o relație intensă între sfera genitală și viața afectivă la această vârstă, la femeie. Aforismul antic Tota mulier in utero, întreaga femeie este în uter, exprimă tocmai acest proces de intercondiționare între afectiv și genital. Este total eronată părerea unor specialiști care văd în femeie doar fiziologicul, menstruația, sarcina, lactația, afecțiunile ce le însoțesc. În S.U.A., două cercetătoare, Diana Scully și Pauline Bart au studiat în perioada 1943 - 1973 douăzeci și șapte de tratate ginecologice și dovedesc că psihosexualitatea este ignorată în aceste cărți. Ba mai mult, se fac erori grosolane, scriindu-se că femeile ar fi mai toate frigide și le sfătuiesc să simuleze orgasmul

pentru a liniști bărbații că și-au făcut datoria. Nu fac nicio mențiune că femeia este multiorgasmică și susțin că dorința sexuală este foarte mică la femei. Total greșit, domnule Morgan.

La fiica dumneavoastră, care manifestă irascibilitate, instabilitate, labilitate afectivă, anxietate, este vorba de un proces firesc la această vârstă ingrată, obligată de etica socială la renunțarea satisfacerii nevoilor fiziologice. Și atunci când un afect erotic este obstrucționat de un sentiment etic, are loc un conflict inhibițional. De aceea, nerealizarea unui instinct, de pildă cel sexual va duce la tulburări uneorale, endocrine și vegetative, și la modificări în echilibrul proceselor fiziologice. Frustrarea sentimentului erotic are o importanță deosebită în afectarea și desfășurarea unor funcții endocrine, vasculare, respiratorii, secretorii, motorii. Nevoia sexuală inhibată se însoțește de tristețe, de neliniște motorie, de anxietate, de reprezentări și imagini erotice intense, de atracție față de filme, muzică, literatură erotică. Este interesant de știut pentru dumneavoastră că dorința erotică este o stare subconștientă de excitație sexuală, determinantă a unor stări afective de care mi-ați vorbit la începutul consultației. O nesatisfacere îndelungată a dorinței sexuale, domnule

Morgan, va dezlănțui stări disforice, violență, tahicardie, dureri precordiale. Ori prezența strictă a unui body-guard în preajma fiicei dumneavoastră...

— Domnule Colley, fiica mea are un prieten cu care se întâlnește, discută, în fine, se plimbă adică ceva pentru vârsta lor, ceva platonic și se pare că-l și iubește.

— Domnule Morgan, dacă este vorba de o iubire-pasiune, acest sentiment puternic nedomolit cu... știm noi ce, poate genera tulburări psihopatologice intense, cu urmări condirabile și de nedorit. Acentuez, fiindcă iubirea-pasiune a provocat cel mai mare număr de sinucideri, de nevroze, de depresii psihice sau crime pasionale. În cazul fiicei dumneavoastră, dacă are o pasiune față de colegul ei, ea nu este însoțită de o bucurie, ci de o suferință. De altfel, se poate spune că îndrăgostiții sunt întotdeauna niște bolnavi și această boală nu se vindecă decât în pat! Este o boală a tinereții. Apropo, ca să fiu mai convingător, la ce vârstă v-ați masturbat prima oară, domnule Morgan, că niciun tânăr nu scapă de această tentație de eliberare?

— Știu eu, domnule Colley? Să fi avut cincisprezece ani!

— Vedeți? Și fiica dumneavoastră are aproape optsprezece ani! E dreptul ei să fie îndrăgostită! Dragostea

este ca o criză financiară care trebuie depășită! Fiindcă îndrăgostitului nevindecăt îi sunt tulburate toate funcțiile fiziologice. Cum se comportă la masă Norma?

— Nu mănâncă mai nimic! Spune că nu are poftă! Dacă o silesc, sparge farfuriile! Râde și apoi plânge.

— Domnule Morgan, starea ei delicată se va accentua cu cât supravegherea dumneavoastră va fi mai severă. Îi va spori anxietatea pe fundalul unei temeri că-și va pierde prietenul dacă îl va amâna la infinit. Pentru că și el, la rândul său, este stăpânit de aceeași pasiune obsesivă. Va începe să se îndoiască de vreo șansă a satisfacerii dorinței sexuale și va căuta altă fată, fără body-guard, mai nesupravegheată, mai înțelegătoare. Între o iubire-pasiune și una platonice nu există consens! Și atunci fiica dumneavoastră va veni la mine cu o boală în plus: nevroză de abandon! Sau și mai dramatic, va încerca o sinucidere, încercări adesea reușite. V-ar conveni? Iubirea părintească este sănătoasă doar atunci când înțelege nevoile vitale ale copilului.

— Încerc să vă înțeleg, deși în familia noastră a predominat o educație puritană.

— De ce credeți, domnule Morgan, că femeia, de la cea mai fragedă vârstă, se străduiește să se facă frumoasă?

Tocmai din cauza sentimentelor erotice native și a rolului mare a acestora în viața ei afectivă.

— Și ce mă sfătuiți?

— Am să vă dau un chestionar-test. Domnișoara Norma îl va completa acasă, în liniște. Îl puteți parcurge în rugă și dumneavoastră. Domnul Morgan ia foile în mână și citește primele întrebări: Vă mușcați buzele? Oftați? Vă sculați obosită dimineața? Vă este frică de bărbați? Plângeți ușor? V-ați îndrăgostit vreodată? Vă plac filmele de dragoste? De câte ori pe săptămână aveți acte sexuale? Doriți să fie mai lung? Doriți să fie precedate de o pregătire? Vă simțiți bine după actul sexual?

— Domnule doctor, la multe din aceste 150 de întrebări fiica mea nu va avea ce răspunde.

— Știm, dar constituie pentru noi o orientare clinică pentru formularea diagnosticului. Am studiat la Norma expresia feței, încruntarea sprâncenelor, strângerea buzelor care exprimă o așteptare îngrijorată, plină de teamă, o indiferență afectivă care-mi place, limbajul gesturilor, atitudinea corpului, starea lui statică, agitația membrelor. Am să vă prescriu o rețetă și o să mai veniți cu Norma peste treizeci de zile. Dar între timp vă recomand să o trimiteți la un sanatoriu, undeva la munte, fără body-

guard doar cu o însoțitoare. Va avea sentimentul evadării de sub tutelă, sentimentul libertății. Va fi pusă în fața propriei judecăți, propriei răspunderi. Va avea sentimentul independenței și maturității. Apoi aerul de acolo, peisajul calmant, drumețiile o vor ajuta, să se întoarcă mult mai pregătită să depășească criza adolescenței.

— Deocamdată nu pot să o trimit, se află în preajma bacalaureatului, dar după trecerea examenului o să vă ascult recomandarea, deși este împotriva conceptelor mele de educație a unei fete în pragul tentațiilor ușuraticе.

— Dar spuneți că are un prieten, o vizitează?

— Vine câteodată. Fac schimb de cărți, de informații școlare.

— Unde anume se întâlnesc?

— În camera ei de studii.

— Sunt lăsați singuri?

— La vârsta lor există o ademenire instinctuală, domnule Colley. Nu vreau să risc nimic. Norma este unica mea legătură cu viitorul familiei Morgan, nădejdea mea. Body-guard-ul și camerista ei, o fată crescută și educată de mine exact pentru această misiune de companie a fiicei mele se află în permanență în spatele ușii.

— V-aș sugera, domnule Morgan, să acordați mai multă

încredere capacității fiicei dumneavoastră de a se comporta în situații delicate. A ajuns la o vârstă când știe ce este bine și ce este rău. Atunci când o vizitează colegul său, ridicați-i paza din spatele ușii.

— Am să vă urmez sfatul.

— Și cumpărați rețeta aceasta. E bine să mai treceți pe la mine după susținerea bacalaureatului.

— S-ar putea ca grija examenelor ce o așteaptă să-i provoace starea aceasta de nervozitate?

— Posibil! Dar și starea de prizonieră a dragostei părintești în neconcordanță cu vârsta fetei, prin excelență, antitutelară.

— În familia noastră, domnule Collev, așa a fost întotdeauna și nu a murit nimeni din asta!

— Atunci pentru ce ați mai venit la mine?

— Pentru că-mi iubesc fiica și nu vreau să sufere!

— Atunci nu o faceți să sufere! Simplu, nu?

— Da, răspunse neconvins domnul Morgan, îi voi administra rețeta dumneavoastră.

Peste câteva zile, domnul Morgan, afectat de neliniștile fiicei sale dar dornic să-i restabilească echilibrul, gândi că, în definitiv, de ce să nu încerce să aplice sfaturile medicului consultat. La cină, luată întotdeauna împreună

când nu era plecat la uzinele din alte localități, îi spuse:

— Norma, nu crezi că o pregătire a materiei împreună cu George Brent ți-ar fi oportună?

— Dar o și fac, papa, din când în când.

— Pare să fie un tânăr serios.

— Încearcă să mă depășească dar nu va reuși! Ar fi de preferat să reușiți amândoi!

— De ce, papa? ți place?

— Dar ție?

— Suntem buni colegi...

— Doar atât?

— Ce vrei să afli?

— Ce se ascunde în sufletul unei fete de aproape optsprezece ani!

— La vârsta asta, papa, își permite secrete...

— Față de mine?

— Mai ales!

— S-ar putea să ai dreptate. Mă consideri un demodat?

— Nu. Doar că ai uitat...

— Ce?

— Ce se ascunde în sufletul unui băiat de optsprezece ani!

— Bine! Poți să-l chemi pe George și să-l întrebi.

— Ce?

— Ce se ascunde într-un suflet de optsprezece ani!

— Îmi furi întrebările, papa!

— Visele mele întotdeauna sunt frumoase papa! Păcat că sunt doar vise... Domnul Morgan găsi de cuviință să nu înțeleagă această aluzie. În noaptea aceea, într-adevăr, avu o suită numeroasă de vise erotice. Când se trezi, transpirată, nu se putu liniști, până ce nu o mai făcu odată cu Kevin Costner. Raționalii spun că nu are nicio importanță cu ce fel de mijloace îți provoci orgasmul. Zona erogenă este oarbă. Ea confundă lesne un falus adevărat cu un deget mânăuit de o imaginație bogată.

Se ridică din pat calmă. Nu era chiar ca în realitate, dar altă soluție nu avea. Din fericire, tatăl ei nu obliga body-guard-ul să o păzească până și în pat. Plecă la școală într-o dispoziție acceptabilă. Într-o pauză îl rugă pe George să treacă după amiază pe la dânsa și să-i aducă conspectele lui la limba engleză-americană.

Domnul Morgan plecase în cursul zilei din localitate, urmând să se întoarcă abia a treia zi. Câteva idei de-a dreptul deocheate îi fulgerară judecata în plină derulare alertă. Că Suzane va fi acolo, nu o deranja. Cu ea se putea înțelege, dar body-guard-ul din vestibul, de pe culoare?

Visele aproape reale din noaptea trecută o incitaseră peste limita suportabilului. Avea de gând să tragă zăvorul și să fie mai disponibilă cu George, acest băiat înalt, drăguț, cu fața fină, cu părul lung strâns într-o coadă bogată, timid, cu ochi blânzi ce emanau răbdare. O dată încercase să o sărute și ea se retrase prudentă, motivându-și refuzul cu o privire speriată aruncată spre ușă. Dincolo se auzeau zgomote de pași. Nu intra nimeni la ei, dar ar fi putut să intre.

La ora convenită, George își făcu apariția. După el bătu la ușă body-guard-ul:

— Domnișoară Norma, pot pleca până în oraș să cumpăr niște piese de schimb? Ați văzut, dimineață mașina ne-a dat de lucru.

— Poți pleca, John! Sunt cu George, Nu mă lași chiar singură.

— Bine, domnișoară Norma. Mulțumesc! Nu ieșise bine John și intră Suzane.

— Norma, pot pleca și eu cu John? Vreau să-mi caut niște nasturi potriviți la o bluză.

— Du-te, Suzane! Am să mă descurc singură. Cabinetul de studiu al Normei rămase nesupravegheat și totuși ea trase yala în urma lor, mișcare încurajatoare pentru

George, care asista tăcut la această ridicare a gărzilor. Ceea ce-l frapa la Norma erau sânii ei mari, abia mascați în cătușele textile. Încercase o dată să-i atingă să le simtă carnația incitantă la dezordini comportamentale, tentativă ucisă în fașă printr-un gest de scut apărător format din palmele Normei și o rezistență delicată, dar fermă. Rămăsese cu această dorință inexplicabilă, o dorință obsesivă. Ca să scape de ea avea de gând să-i ceară Normei o învoire, să-i explice fenomenul psihic ce-l bântuie, să-l ajute ca pe un bolnav și îi va rămâne apoi recunoscător, cu altceva neputându-i cumpăra bunăvoința. Era bogată, mult mai bogată decât tatăl lui, director de bancă.

Pe de altă parte, Norma nu prea își înțelegea abstinența, dar se opunea, tocmai lui George, care ocupa un spațiu predominant în atenția sa! Poate teama de a nu părea o ușuratică, poate plăcerea amânării pe mai târziu, cu cât mai încolo, cu atât mai prețioasă prada și mai dorită cu disperare, după câte observa ea! George trebuia să știe că o fată se cucerește etaj cu etaj, cameră cu cameră! Chiar dacă ea trăia insatisfacția tatonărilor nefructificate, un băiat nu trebuie lăsat să intre precipitat în sufragerie și să înceapă a se îndopa cu de toate. Astăzi, în schimb, ea

avea o poftă nebună să-i simtă pectoralii, bicepșii, buzele, limba... Imaginile fulminante din visele ei recente erau încă vii și o îndemnau la cunoaștere reală.

— Și așa, George, începu ea cu o undă de nostalgie, într-o lună de zile se termină copilăria de pe culoarele liceului și ne vom despărți. Cât de repede s-au pierdut anii aceștia frumoși în teze, în note, în scurte vacanțe, în prietenii colegiale. Pe de altă parte am așteptat cu nerăbdare să cresc, să-mi câștig libertatea și acum parcă aș dori să mai continue. De fapt, ne-am despărțit de noi înșine...

— Cine dorește poate să mai rămână, spuse George privind-o insistent în ochi.

— Unde?

— Lângă cei cărora le simți lipsa...

— Mă silești la declarații delicate, George...

— Am putea să ne întâlnim și din alte motive decât pregătirea examenelor împreună.

— Întâlnirile noastre depind de tata... Mă și mir că astăzi mi s-a ridicat paza de la ușă. Nu cred că umbrele mele, Suzane și John s-au învoit din proprie inițiativă!

— Am mai crescut și noi, Norma. Mai ales tu. Te-ai făcut răpitor de frumoasă... Ai să te superi dacă te rog să mă lași să te sărut?

— George! Săruturile nu se cerșesc niciodată. Ele se fură...

— Frumoasă poruncă! A câta este din cele zece?

— Nu-i o poruncă! Este doar o sugestie nevinovată.

— Să înțeleg că nu-i niciun păcat?

— Dacă nu te reclamă nimeni!

— Mă inhibi, Norma! Ai fost foarte reținută cu mine până acum!

— Nu mai avem timp, George! Apoi Norma se duse pe canapeaua unde se relaxa între transcrierea a două teme. Se tolănea cu mâinile sub cap și visa. Așa făcu și de această dată, numai că ieși din starea aceea de vis și-l întrebă brusc:

— George, mă iubești? Acesta rămăsese în mijlocul cabinetului, în picioare, urmărindu-i silueta zveltă, formele ademenitoare, iar după ce ea se întinsese pe canapea îi privi revărsarea laterală a sânilor, imposibil de strunit. Erau prea grei! Se apropie de dânsa, se lăsă în genunchi și-i acoperi gura lăsată anume ca o poartă deschisă. Buzele Normei, moi și umezite, împrăștiau peste dânsul fluxuri inexprimabile. Apoi mâinile căutară și găsiră fără greutate visul lui de câteva luni.

— Furi, George?

— Îi doresc prea mult, ca să nu îi simt și să nu îi văd...

— Se pare că astăzi nu-i nimeni acasă! Sau eu sunt într-o dispoziție excelentă...

— Voiam să te rog în genunchi să-mi faci această concesie. Îmi stătea pe creier!

— Ești deja în genunchi, după câte văd...

— Mi-i arăți, Norma? Te rog! Numai asta visez!

— Fie! Trebuie să te mai gândești și la altceva! Ne așteaptă examenele grele!

Se ridică cu un curaj pe care nu-l cunoscuse până atunci și își ridică bluza. Poftim... deși sunt astăzi o nebună!

— Rămâi așa, să te rețin: Oh, ce candoare! Și inima-mi bate-n piept să iasă afară! Să vadă, să pună pulsul ei uimit de voluptate și inundat de frumusețea ascunsă atâta vreme, pe marmura fierbinte cu care-mi răscolești răbdările strunite de-un secol jumătate...

— George! Tu reciți!

— Din poezia ta, Norma, din milionul tău de muze, balsam divin peste durerea ce o port în mine. Să îi mângâi mă lași?

— Dacă tot sunt pusă pe concesii...

— Să-i alint în taină, ca pe un dulce păcat, ca pe o cântare mută intrată-n rezonanță cu cel ce nu mai sunt decât pentru a fi cu tine...

— George, privirea ta mă arde și buzele la fel! Ce proști am fost!

Brațele Normei devin arme învinse, pe George îl cuprinse extazul, un amestec tainic de foame și dulceață. Ea se lăsa iubită, visând la rându-i nocturnele visări. Cuprinsă de ispită, încercă o îmbrățișare cu trupul lui urcat de asupra-i din propria-i dorință. O vrajă diavolească suflă peste dânșii, înlănțuindu-i și încolăcindu-le brațele, coapsele, într-o unduire ce-i acaparează ca o strălucire și le unește pântecul și sânii. Pe chipul ei surâsul cântă, și uimirea! În părul ei ca noaptea, George își pierde degetele, mângâie în neștire. Cu gura nesătulă urcă pe splendori mamare, din nou spre gură și iarăși o rocadă plină de suspine pe pielea ei!

O palmă rătăcită prin locuri neumblate, pipăie mătăsurii și catifeaua epidermei iar buzele unite adorm străvezii, otrăvindu-i și împing dorințele spre un estuar cu ape tulburi, unde el se îmbată cu vinul nălucirii din curba unui șold și valul cald al unei coapse. Norma se lasă în voia acestei amețeli ce-i face bine. Abandonându-și trupul,

lascivă, într-o zvârcolire venită din senin, leșină de plăcere. Deci asta e viața! Și splendorile ei ascunse ce-i pâlpâiau în adâncuri, surpându-i castitatea și sfatul cărții sfinte. Îi mai îngădui să o desfete în vârful celor doi sâni, din care fire nevăzute îi înfierbântau sângele, dându-i-l în clocot, înspăimântând-o de propriile trăiri mirifice, scoțând-o din albiile trupești și chemând-o cu gura spre gura care tânjea. Ce cursă e sărutul! Ce îndemn e mângâierea! Să fie o întâmplare că bunul Dumnezeu a legat neprihănirea din gând de dor și de chemarea dragostei? O enigmă rămasă să doară...

Aceste idei-cenzură înseamnă că ea mai știe ce face? Că mai aude, răsunându-i în urechi, porunci de potolire a tumultului carnal? Și totuși George îi umplea un abis din ea cu gesturile lui, cu răsuflarea lui precipitată. O absorbea și-i era bine, aluneca pe ceva seismic... Sub pajiștea sihastră de lână neagră, ondulată ca un joc de briză pe apa unui lac, de sub sublimu-i pântec, degete înfrigurate îi căutau fetia.

— George! îmi pârzolești buna cuviință, mi-o întuneci, mi-o ucizi!

— Și tu pe mine! Ard ca un vulcan în erupție...

— Sunt la fel de aprinsă și nu te pot stinge...

— Dacă ai vrea, ai putea!

— Ajunge, George! Altă dată, când vom fi mai lucizi.

— Luciditatea în asemenea momente ar rupe vraja...

— Poate ai dreptate, dar până astăzi nu mi s-a oferit trăirea unor asemenea stări. Sunt formidabile!

— Tu le-ai mai cunoscut?

— Sinceritatea te doare?

— Nu! Mă vindecă...

— Ei bine, da! Contra cost, evident. Mă săturasem de masturbație.

— Nu te condamn, George” Înțeleg. Eu însă nu sunt încă pregătită.

— Când vei fi, am să observ.

— Să nu-ți închipui că am prejudecăți, deși educația mea e biblică. Tata ține foarte mult la puritatea mea. Doar astăzi mi-a dat prilejul să cunosc dragostea trupească.

— Parțial, Norma.

— Dar suficient să realizez că e sublimă și incomparabilă cu orice altceva. Mi-a fost ascunsă o comoară. Tata a preferat să mă liniștească cu sedative. M-a dus și la un doctor.

— Și ce ți-a spus?

— M-a întrebat dacă sunt virgină. Și se pare că altceva

nu l-a mai interesat pentru că în continuare a discutat numai cu tata.

— Poate de aceea nu ai paznici astăzi.

— La fel m-am gândit și eu.

— Norma, te iubesc! Jur să nu mai cunosc pe nimeni în afara ta!

— Vei avea atâta răbdare? Mă decid greu!

— Voi avea eu grijă să te decizi ușor...

— Poate după bacalaureat. Nu știu! Nu m-am gândit niciodată serios la asta pentru că nu am avut de ce.

— Ei Norma! Vârsta ne întreabă, noi trebuie să-i răspundem. Oricum, ai fost o zeiță bună cu mine. Mi-ai arătat ceva care nu mă lasă să dorm. Sâni tăi superbi! Voi pleca de la tine liniștit, deși tremur încă tulburat, dar o să-mi treacă. Tu însă rămâi în sufletul meu vie ca o flăcă ră.

Norma Morgan trecu cu brio ultimul examen, după care tatăl ei se hotărî să-i acorde o vacanță de trei săptămâni, într-o splendidă stațiune montană creată anume pentru destindere și fortificare. În toamnă avea de susținut o admitere la facultatea de management și limbi romanice, deoarece domnul Morgan făcea afaceri în cea mai mare parte cu țările din America Latină, învingându-și temerile și

găsind necesar să dea ascultare sfatului primit de la doctorul Richard Colley, Morgan hotărî ca anul acesta, pentru prima oară, să-și lase fiica, descoperită cam târziu că a devenit o adevărată femeie, plină de farmec și pregătită să-și poarte singură de grijă. Desigur, avea să o însoțească camerista ei Suzane Asante, în moralitatea căreia domnul Morgan avea o încredere deplină.

Le urcă în una din faimoasele sale mașini, le dădu șoferul lui personal și după opt ore de rulaj doar cu două scurte escale, coborâră spre seară într-o depresiune din Sierra Nevada cu o vegetație bogată, sălbatică, dar umanizată de oameni specializați în îmbogățirea naturii cu drumuri moderne și clădiri destinate turismului și sănătății precare. Norma și Suzane fură cazate în una din aceste clădiri cu tot confortul, domnul Morgan reținându-le camerele prin agentul său: un apartament cu baie, vestibul, dormitor, de unde se putea vedea o priveliște mirifică a naturii. Abia peste două zile tinerele fete aveau să descopere că în dormitorul lor elegant, dar auster exista negândită șansă de a profita și de altfel de imagini, poate nu chiar atât de grandioase ca versanții muntelui împădurit, dar de o spectaculozitate palpitantă.

Era după masa de seară. Colindaseră în timpul zilei

toate aleile principale din stațiune, obosiseră un pic, însă aerul tare, ozonat, le spălase creierul de reziduurile călătoriei și a stresului din ultima vreme când Norma se suprasolicitase să facă față unei etape din viața ei școlară. Apoi, faptul că obținuse alt statut în gândirea severă a domnului Morgan îi crease o dispoziție echivalentă cu o revărsare din matca îngustă a unui râu pus în situația de a-și căuta drumuri încă necunoscute, el închipuindu-și poate că dispune de o liberă alegere a traseului, când de fapt nu face altceva decât să curgă după legile fizicii, adică mereu la vale. Două fete singure nu-și puteau permite să se avânte la vreo distracție nocturnă, unde există atâtea capcane, cel puțin până când vor face niște cunoștințe de încredere. Retragera în reduta apartamentului era opțiunea cea mai înțeleaptă. De altfel, acestea fuseseră și sfaturile domnului Morgan: „Mult aer, multe plimbări în mijlocul naturii benefice, culcatul devreme și te vei întoarce la castel complet restabilită, gata să înfrunți admiterea din toamnă”.

— Suzane! Eu mă duc să fac o baie. Să vii când te strig, să mă usuci cu un prosop, spuse Norma realmente moleșită.

— Desigur, domnișoară Norma.

— Suzane! Știi ceva? Eu țin mai puțin la eticheta stabilită de tata. Spune-mi simplu și direct: Norma!

— Bine, Norma! Și așa ne despart șase ani!

— Iar studiile le avem egale.

— Da, Norma, studiile...

— Lasă Suzane, când o să te măriți am să te ajut și eu să te simți în siguranță. Mi-ai fost ca o mamă atâția ani!

— Dacă o să ajung vreodată, Norma...

— De ce? Te-ai certat cu Jimmy?

— De foarte multe ori. A căzut în patima alcoolului.

— Ademenește-l și tu spre alte plăceri.

— Crezi că nu am făcut-o?

— Și cum e Suzane, cum e? Întrebă Norma interesată.

— Nu am termeni de comparație ca să înțelegi. Trebuie să simți tu, singură.

— Mă interesează teribil de o vreme.

— Știu, Norma.

— De unde?

— Altfel nu te ducea domnul Morgan la medic!

— Se cunoaște, Suzane?

— Nici nu aveam nevoie de prea multă știință! Ai văzut că și doctorul te-a expediat afară după ce i-ai spus că ești virgină... Se edificase! Manifestările vârstei însetate.

— Vârsta ingrată, Suzane! Nici copil, nici matur!

— Ba ceva matur există, Norma.

— Știu ce vrei să spui. Sexul.

— Vezi că știi?

— Și ce dacă știu, Suzane?

— Știi, dar nu totul...

— Am să mă mai gândesc, Suzane! Mi-aduci prosopul când te strig, da?

— Aș face și eu cu tine un duș, dar astăzi nu pot.

— Bine. Întinde-te puțin! Am avut o zi care m-a obosit dar m-a și relaxat.

Pentru un hotel montan, baia era mai mult decât confortabilă. O cadă uriașă, duș, instalați, sanitare nichelate, o mică canapea, acoperită cu un cearșaf absorbant, pe care să te relaxezi, un perete cu oglindă, ceilalți fiind faianțați în culori pastelate și motive florale și undeva, sus, grătare de aerisire. Norma își aruncă de pe ea capotелul și rămase goală. Potrivi apa caldă și intră sub duș, unde-și lăsa primul strat de transpirație. Se biciui câteva minute apoi ieși pentru a se privi în oglinda uriașă. Îi plăcea să se admire. Dar nu era singura care împărtășea această plăcere. Unul din grătarele acelea de aerisire avea ochi...

Constructorul și proprietarul hotelului fuseseră sfătuiți de manageri cu experiență că lăsarea, în pereții băilor a unor nișe secrete de observație, pentru amuzamentul clienților veniți aici să se relaxeze, este mai mult decât ne imaginăm de salutară. Privind în intimitatea vecinilor, cei singuri vor trăi momente palpitate, cei cuplați vor avea niște împreunări sexuale visând că o fac cu ceilalți. Nimic mai amuzant, mai sănătos, mai reconfortant!

La primirea cheilor de la cameră, recepționarul dezvăluia acest secret bărbaților, spre marea lor satisfacție. Femeile erau lăsate să descopere singure sursele de inspirație erotică. Dacă nu o făceau, atunci, ofereau vecinilor spectacole gratuite de play-boy. Evident, Norma nu știa nimic.

Ochii de vultur se desfătau copios. Trupul Normei proiecta pe retina lor desăvârșirea creației divine. O carnație albă din care țâșnea tinerețea fragedă, abia dată în pârg. Încântări îngerești, de la părul bogat, ce-i acoperea umerii, până la torsul olimpien ce se desprindea din suplețea unei talii de viespe și mai departe curbura liniilor ce ascundeau atât de subtil sexul, coapsele pornite din terminale viscerele și porțița de ieșire în lume, atât de adorată și niciodată îndestulătoare, mușchii posteriori ai

gambelor de o finețe nobiliară, toată această armonie de forme, mai rar întâlnită printre pământene, au implantat în stăpânul ochilor de sus o dorință nebună de a poseda inefabilul. După spectacolul savuros oferit de Norma necunoscutului invizibil, în chip de „Diana” sub duș, „Diana” în cadă, „Diana” alergând pe plăcuțele de marmură ridicându-și genunchii până la ombilic, „Diana” întinsă pe canapea și mângâindu-și bogăția sânilor, ea o strigă pe Suzane așa cum se înțeleseseră.

— Frumoasă mai ești, Norma! se mira Suzane în timp ce-i usca umerii cu un prosop de baie, atingându-i cu degetele mâinilor pielea catifelată și frumos mirositoare de pe spate, de pe gât, de sub cascada sânilor. Ajunsă peste pădurea pubiană o apăsă mai tare, jucându-se puțin, așa cum ai ciufuli un copil cu afecțiune.

Norma gânguri și tresări din tot corpul, ca și cum ar fi trecut prin ea un curent misterios.

— Sensibilă porțiune! spuse ea râzând, și născătoare de fantasme.

— Capcane ademenitoare, Norma! Zona unde se caută plăcerea de a fi...

— ... Mereu pe acolo! râse Norma.

— Cu cineva... răspunse Suzane insidioasă.

— Ființe incomplete!

— Poate ne completăm aici, Norma! Suntem doar în vacanță.

După ce-i șterse coapsele și gambele și așa, într-o trecere ușoară, tufișul tremurând, se retraseră în dormitor. Îmbrăcară cămășile de noapte și se lungiră pe spate deasupra așternutului, fiecare în patul său, cu gândul să mai discute în continuare despre programul de mâine. La un moment dat, Suzane, umblând cu privirile pe tavan, pe pereți, descoperi o fereastră în partea de sus, deasupra șifonierului.

— Norma! Unde dă gemulețul acela în apartamentul nostru nici într-un caz!

— Să ne uităm și vom vedea!

— Ține-mi te rog scaunul! Eu mă urc pe șifonier.

Norma, curioasă, coborî din pat și o ajută pe Suzane în ascensiunea ei riscantă. Suzane ajunse sus dintr-un salt și o rugă pe Norma să stingă lumina. Când întunericul se lăasă în cameră, își lipi fruntea de sticla gemulețului și rămase mută câteva minute fără să se mai dezlipească de acolo. Pierzându-și răbdarea, Norma o solicită:

— Ce vezi? Spune-mi și mie!

— Mai bine urcă tu! După o oarecare acrobație, Norma

Își lipi capul de nișa aceea, ce avea să devină o ademenire nocturnă pentru serile pe care aveau să le petreacă acolo. În mijlocul unei încăperi nemobilate cu o parte de pereți acoperiți cu draperii, iar altă parte cu aparate de gimnastică medicală, tocmai intrase un bărbat, complet gol, un atlet cu o musculatură de invidiat, un practicant de lupte, sau de arte marțiale, dacă nu chiar un culturist. El produse privitoarelor o stare hipnotizantă, nu atât prin corpul lui deosebit de frumos, care exprima forță, vigoare, ci mai ales prin sexul lui în plină erecție și pe care el încerca să-l potolească prin îndoiri succesive.

Suzane, care cunoștea de mult acest instrument de plăcere, își imagina cum ar fi dacă s-ar juca cu el, în timp ce asupra Normei el exercită un fel de șoc respiratoriu, o accelerare a ritmului cardiac și o puternică empatie. Amându-rora, dornice de spectacole erotice, li se servea acum incognito exact ceea ce le dorea inima în această seară, fără să știe că, chibritul ce aprinsese în atlet flacăra dorinței, fuseseră chiar trupurile lor goale unduite prin spațiul băii cu vizor spre cer.

Avea loc acum un efect de influențare reciprocă. Ele îl aruncaseră într-un proces exploziv de erecție regală și el, la rândul lui, le ademenea acum într-o cursă erotică cu

sfârșit imprevizibil. Știa deja cine-i sunt vecinele. Rămânea numai să-și întindă capcanele și să aștepte căderea vânatului, două exemplare bune și de împănat.

Peste câteva minute, timp în care atletul execută la sol, din poziția culcat pe burtă, un număr mare de flotări demonstrând o voință și o putere de fier, dar și ce s-ar întâmpla în pat cu un asemenea bărbat. Pe ușa laterală, desigur descuiată, intră o femeie. Probabil se cunoșteau, gândiră clandestinele privitoare, pentru că el nu-i acordase nicio privire, iar ea începu să se dezbrace calmă până ce rămase goală, își pregăti apoi o trusă de unguente și fără niciun cuvânt se urcă pe fesele lui de unde declanșă un îndelungat proces de frecționare a faimosului aparat muscular. După ce-i termină spatele, atletul se întoarse cu fața în sus și femeia aceea își continuă lucrarea cu conștiinciozitate, masând totul, de la gât până la gambe, când alături când călare pe el, fără să acorde nicio atenție sexului rămas în erecție deși se aflase așezată chiar lângă verticala lui semeață.

Prelungirea scenei într-o îndeletnicire strict medicală, eroticul limitându-se doar la o pereche despuiată, le calmă pe Norma și Suzane. Ritmurile respirației, bătaile inimii, autoexcitația pregătită pentru orgasme voyoriste, totul

coborî în limitele normalului. Dezumflarea fu și mai decepționantă când frumoasa femeie, o atletă și ea, se îmbracă fără grabă, își luă trusa, se îndreptă spre ușă, stinse lumina și ieși.

Tipul acela ciudat rămase în întuneric. Le stricase spectacolul. Mai întâi le promisese ceva palpitant, ceva de vacanță, ceva de îndreptat sănătatea și alungat singurătatea și la sfârșit le lăsase cu mâna pe sex, fără niciun stimulent vizual. Coborâră din observator cu o stare psihică de insatisfacție. Se pregătiră sufletește pentru o gală senzațională și li se servise un film mut cu finalul tăiat. Oricum, nișa descoperită devenise un obiect de atracție inedit. Norma de mult dorea să vadă în realitate un act sexual, ar fi fost o lecție de care avea absolută nevoie.

— Suzane! De ce crezi că nu și-a folosit erecția, dacă tot avea o femeie la îndemână?

— O fi un adept al filosofiei ZEN.

— Ce mai este și asta?

— Cel care îi respectă principiile își prelungește viața sexuală până în ultima clipă a vieții.

— Cum, Suzane? Parcă am citit eu ceva!

— Prin abținere de la ejaculare. Spermei, odată

pregătită să părăsească trupul, i se împiedică scurgerea și este întoarsă, cred ei, adăugându-li-se astfel un surplus de putere și energie.

— O fi unul din ăștia! N-ai văzut cum arată?

— Dacă ar intra pe mâna mea, observă Suzane într-o dispoziție încă fierbinte, cred că i-aș face praf principiile...

— Și eu mă simt acum în stare să-l deturnez! adăugă Norma pe un ton ce trebuia crezut. Adormiră greu. Le lăsase înfierbântate tipul de alături. Vacanța dispune întotdeauna la divagații. Se visară cu dânsul, corupându-l de la principiile ZEN. Și când se treziră dimineață își puseră în gând să-l descopere și să-l avertizeze că există și ele pe acolo. Îl zăriră la micul dejun. Mânca singur la o masă îndepărtată. Ele nimeriseră cu o pereche în jur de treizeci de ani, el negustor de parfumuri, ea chimistă.

Leșiseră din apartamentul de vizavi și coborâseră împreună. Cunoștința o făcuseră în sala de mese. Schimbară impresii din stațiune Cei doi soți sau amanți, fiindcă nu se recomandaseră nici într-un fel, erau sosiți de o săptămână. Judith descoperise aici o săliță de controlat silueta și dăduse jos cinci kilograme, spunea ea.

— Aa, uite-l și pe profesorul de sport!

— Unde, doamnă? întrebă Norma bănuind ceva.

— Chiar în fața voastră, acolo, în colțul acela singuratic. Întotdeauna stă la aceeași masă. Nu l-am văzut niciodată cu nimeni!

— Ai fi dorit să-l vezi? o întrebă soțul sau amantul, un bărbat drăguț, cu o față limpede, odihnită.

— Mi-ar conveni să nu-l văd! glumi ea.

— Cred și eu! Și-ar pierde farmecul și atractivitatea. Un bărbat ca el însoțit de o parteneră posesivă, n-ar mai ademeni atâtea femei în sala aceea de gimnastică, unde conduce exercițiile pe jumătate gol!

— Nu e vorba de nicio ademenire. Pur și simplu face publicitate. Nu arată ce se poate face dintr-un corp pus la lucru pe aparatele acelea. Și trebuie să recunosc tipul este convingător. Norma îl privea pe furiș și i se păru că și el face la fel. Îi veni chef de joacă. În definitiv, de asta venise aici. Trebuia să iasă odată din inocența adolescenței. Începuse să o enerveze statul ei de școlăriță. Trupul ei îi sufla la ureche altă vârstă, alte posibilități și alte cerințe.

— Când își ține orele? o întrebă pe Judith.

— Și dimineață și după-amiază.

— Aș merge și eu odată să privesc ce se întâmplă acolo.

— Poți merge cu mine chiar astăzi, de la zece. Caută-mă în cameră mai devreme. Doar suntem vecine.

— Bine, Judith, te voi vizita neapărat. După micul dejun se retraseră în apartamentul lor și pe la ora nouă, Norma hotărî să se ducă la Judith. Suzane rămase în cameră.

— Eu am să mă mai urc pe șifonier! mărturisi ea Normei. Nici nu știi când poți vedea un spectacol. Vreau să mă conving dacă este adept al ZEN.

— Dacă vezi ceva, vii și mă chemi, dar nu cred. Peste o oră trebuie să fie în sala de sport. O lăsa să se amuze singură și ieși. La Judith ușa era descuiată. Doar apăsă clanța și intră fără zgomot. Se aștepta să-i găsească în prima cameră, dar nu era nimeni acolo. Așteptă puțin. Judith trebuia să apară de undeva. Într-adevăr, dinspre camera de baie se auzeau niște zgomote ciudate. Toate ușile erau deschise, așa că porni într-acolo. Numai că înainte de a ajunge, a fost nevoită să se oprească. Zgomotele semănau perfect cu cele din filmele erotice. „Ce dracu fac acolo?” gândi ea. Subit, inima își accelerează bătăile, pașii îi deveniră ca ai unei pisici ce se apropie de un șoricel. Negreșit, Judith făcea dragoste cu negustorul de parfumuri. Îi și văzu pe canapeaua din baie. O făceau cu spatele la ușă. Ea era așezată în genunchi și el o pătrundea cu o furie apocaliptică. Sunetele scoase de Judith în această încleștare, în care Norma găsea mai

multă ură decât dragoste, dezlănțui în ea un proces excitativ necunoscut până atunci și o dorință nebună de a gusta și ea din țipetele trupului ce-i zvâcnea până la a deveni un tremur nervos vecin cu o stare de leșin. Nu mai avea puterea să privească și să asculte zgomotele acelea intraductibile. Se întoarse și fugi înainte de a cădea. Suzane o privi speriată.

— Ce ți s-a întâmplat, Norma? Ești albă la față!

— Dă-mi repede un pahar cu ceva să mă liniștesc! Nu pot să-mi revin. Simt că mi-e rău...

— Dar ce s-a întâmplat? se interesă Suzane îngrijorată, în timp ce-i umplea un pahar cu scotch.

— Făceau dragoste, Suzane! Dar cum făceau!

— Oo, asta era? Dar oamenii sunt făcuți pentru dragoste, Norma! De ce te sperii?

— Să-i fi văzut numai, Suzane! M-au impresionat atât de puternic și mă gândeam dacă eu...

— Ar trebui să încerci și tu, Norma! E timpul! Fata dădu paharul pe gât și se lăsă într-un fotoliu cu ochii închiși și murmură:

— Poate, Suzane, poate ar trebui să încerc și eu... Problema a început să mă obsedeze. Nu știu cum va fi, dar cineva mă împinge din spate.

— Dacă din această dorință, Norma, nu am face un act de conștiință, cred că am fi mai fericiți. Eu încerc să nu-mi fac și chiar o să-mi caut pe cineva aici.

Norma nu spunea nimic. Își mângâia sânii, pierdută într-un fel de visare pentru a-și liniști zbaterea pântecului.

— Am fost pe șifoner, spuse Suzane. Camera-i goală.

Norma încă nu-și revenise. Impresia produsă asupra ei continua să persiste. Icniturile acelea dușmănoase ale bărbatului și oh-urile de răspuns ale femeii îi răsunau în urechi, iar eco-ul lor rezona undeva niște coarde ce-i transmiteau mesaje lichide. Nu! Nu o va mai face iarăși cu mâna! Acum dorea cu adevărat un bărbat și cât mai repede. Îi venea să se tragă de păr să lovească pe cineva fără niciun motiv, să urle la pereții ce-i blocau aerul curat ce curgea de pe culmi.

— Te simți mai bine, Norma? se interesă Suzane.

— Nu! Vreau să fac dragoste!

— Așa se întâmplă când privești. Du-te cu Judith la sală, acolo te vei mai liniști. Dacă te vei angaja și la gimnastica atletului, o să te restabilești. Cineva ciocăni la ușă. Suzane deschise.

— Hai, Norma! Ce faci? Te-am așteptat.

— Am fost, Judith...

— Oh, înțeleg... Nu eram disponibilă, așa-i?

— Nu, Judith. A trebuit să mă retrag... bolnavă.

— Așa-mi face bărbatul ăsta de câte ori mă duc la sală. Zice că n-o să-mi mai ardă de profesor! Un nebun gelos!

— Acum înțeleg de ce totul seamănă cu o pedeapsă.

— Mda, o pedeapsă dulce... Norma văzuse și acum afla impresii. Înseamnă că nu era o maltratare, cum credea ea, după forța loviturilor aplicate. Dar nu va afla cu precizie decât atunci când va experimenta personal.

— Suzane, vrei să mergi și tu? Nu vezi că cinematograful de noapte este închis? și Norma făcu un semn cu ochiul, în sus.

— Până se va redeschide, ies la aer prin împrejurimi.

— Numai atât?

— Depinde de împrejurări. Aici lumea e venită să se odihnească în mod activ.

— Și o odihnă completă, interveni Judith zâmbind destul de transparent, nu există fără dragoste.

— M-ai convins, Judith! răspunse Norma pe un ton și mai aluziv.

leșiră amândouă. Sala de gimnastică se afla în demisolul clădirii. Judith își luase o cheie de la intrare, după ce plăti o taxă și se duse în vestiar.

— Așteaptă-mă aici, Norma până mă întorc. O să intrăm amândouă odată.

Se întoarse după câteva minute în costum de gimnastică. Era o femeie bine proporționată, doar burta avea, tendința să prindă straturi. Mergea înaintea Normei mișcându-și ritmic șoldurile. Intrară în sala de gimnastică. Vreo zece femei, și mai tinere și mai în vârstă, executau la comanda atletului figuri din programul aerobic. Cu bustul gol, un bust pe care fiecare mușchi ieșea în evidență ca pe o planșă anatomică, profesorul arăta ce trebuie făcut și elevele sale, în limita talentului și a flexibilității articulațiilor, executau.

Norma se așeză pe o bancă lângă perete, iar Judith intră în grupul femeilor convinse că frumusețea se menține prin efort și cheltuială. Profesorul întoarse o dată capul spre ea, apoi nu o mai făcu. Părea foarte concentrat asupra lecției. Un pantalon alb îi acoperea restul trupului, dar prin stofa lui subțire se ghiceau zvâcnirile unei musculaturi de excepție. Norma o știa, o văzuse de pe șifonier, și-o memorase iar formele acelea ademenitoare emanau chemări miraculoase, idei de contopire, de alunecare cu palmele pe o piele lucioasă... Mai departe nu putea merge cu jocul imaginației pentru că se lovea de un spațiu

necunoscut ei, un spațiu neexplorat fizic, ceva nebulos dar iradiant de sentimente ce-i aprindeau liniștea și-i transformau corpul într-o sferă ce se rostogolește spre ceva nedefinit.

Atunci își ieșea din fire. Acum se simțea bine. Era așa ca și cum ar sta cu mâinile întinse spre un foc de tabără ce împrăștie răcoarea nopții, întunericul și spaimile ei. Intrase în sfera de atracție biologică a acestui bărbat, pe care dorea să-l demonteze și să-și stingă o dată curiozitatea aceea morbidă ce o sâcăia ca o muscă obraznică pe care o gonești și ea se întoarce pentru a ți se așeza pe nas. O lovești iar, îți crește tensiunea și când crezi că ai lichidat-o, musca îți bâzâie chiar lângă ureche.

— Brațele sus! strigă el. Aplecați-vă pe spate, reveniți, aplecare pe partea dreaptă, mai mult, până ce deveniți un arc de cerc, așa, și mai mult! Reveniți. Acum în partea stângă, mai jos, mai jos, reveniți. Așezați-vă jos, pe spate, așa, mâinile pe șolduri, sprijinite pe parchet și din poziția aceasta ridicați picioarele în unghi drept, ușor. Rămâneți așa, apoi coborâți numai piciorul stâng, aduceți-l înapoi și continuați mișcarea cu dreptul, imitând o forfecare.

Privind-o pe Judith cum își mișcă picioarele, aceasta rămase deodată singură, fără trening, complet goală, dar

nu în sala unde intraseră, ci în camera de baie, cu negustorul ei de parfumuri deasupra, dedesubt, brutalizând-o, descărcând-o de orice fantasmă, de orice dorință, depozitând-o de frumusețea necunoscutului și ea protestând din picioarele pline, ca și cum ar fi alergat cu o bicicletă, dându-se peste cap, revenind, devenind un ghem de carne lipsit de grația și misterul propriu femeii.

Norma își scutură capul cu un ultim efort. Mintea i-o luase iarăși razna. Cu mâna dreaptă își apăsa pântecul. O, Doamne! Era să o facă în sala aceasta plină de lume. Mai bine venea cu Suzane. Rămase neclintită, cu privirile pierdute printre brațele și picioarele ce se ridicau, pe trupurile ce se contorsionau, pe bustul și mai lucios și mai alunecos al profesorului, căzu într-un fel de transă, cu frisoane.

Când lecția luă sfârșit, și femeile plecară spre cabinele de haine, Norma rămase ținută pe aceeași bancă, cu privirile lipite de atlet. Acesta se apropie de ea și o întrebă politicos.

— Doriți să luați lecții, domnișoară?

— Încă nu știu, domnule. Am dorit mai întâi să privesc.

— Frumusețea trupului nu vine din contemplație. Ea trebuie cultivată, păstrată, păcat să o pierdeți!

— Îmi spuneți ca și cum mi-ați fi văzut-o!

— Dar nu e greu de loc. Ea impune prin îmbrăcăminte, prin pereți.

— Prin pereți?

— Doar suntem vecini de cameră, nu?

— Daa? N-am știut, minți Norma.

— Am aparate și mai sofisticate care ar putea să vă împrăștie din obraji paloarea aceasta care nu-mi spune nimic bun. Vreți să vi le arăt?

— Accept, pentru cultura mea generală.

— Desigur, domnișoară, nimic nu vă poate prisosi. O cuprinse pe după umeri și ieșiră din sală. Norma îi acceptă familiarismul spontan și se lăsă condusă. Fantasma din visele nopții devenise o realitate pipăibilă, o realitate nesperată ce o ducea acum cuprinsă ușor de talie. Îi era bine, îi era cald, o ameteală dulce îi curgea prin trup. Începuse o aventură? Alerga spre necunoscutul acela obsedant ce licărește tot timpul la câțiva pași de foamea adolescenței? Profesorul descuie ușa curioasei sale camere, pe care Norma o cunoștea foarte bine și o invită.

— Intrați, domnișoară...

— Norma Morgan!

— Eu mă numesc Lionel Green.

— Încântată.

— Sunt flatat să aud așa ceva din partea ta! spuse el zâmbitor, curtenitor și trecând pe neobservate de la adresarea de politețe la cea de intimitate.

Era un început. Pisica se juca cu șoricelul și își ținea ghearele cât mai bine ascunse și, ca să nu se observe totuși, își puse și mânuși.

— Arată-mi ce ai aici! îi spuse Norma cu autoritatea moștenită de la industriașul Morgan și susținută de o avere fabuloasă ce-i permitea să tutuiască și pe regina Angliei. Lionel Green îi explică ce se poate obține lucrând pe toate aparatele și cât de avantajoasă poate fi o siluetă plină de grație și vigoare pentru o tânără extenuată, probabil, de eforturile studiului.

— Am să mă gândesc până mâine. Pare atractivă propunerea. Dar de ce nu se poate în sala de sport?

— Pentru că un trup nu se poate destinde complet decât într-un mediu silențios, intim, de puțină visare. Efectele sunt miraculoase. Este ca o renaștere în alt trup primit în dar de la Creator, chiar atunci după ce în final i-a pus inima să bată.

— Ademenitor, profesore! Și puțin romantic.

— Chiar mai mult romantic, romantismul este tot ce a

lăsat natura mai de preț omului. Restul e prozaic și trecere fadă.

— Profesia de mentor sportiv e romantică?

— Nu, dar forma căpătată de trup în urma unui program de exerciții, devine o atracție romantică.

— Deci forma trupului poate deveni o ademenire. Profesorul e conștient de fenomenul acesta?

— Profesorul din mine face tot ce poate pentru a transforma elevele sale în ademenire... Asta doresc și ele.

— Musculatura ta este destul de convingătoare.

— Ai să vii la ore?

— Eu nu am nevoie de mușchi, ci de altceva...

— Altceva, ai din belșug! Ademenirea personificată!

— Aș putea fi o corupătoare pentru cineva cu principii ZEN?

Lionel Gren nu răspunse, ci doar savura în sine o satisfacție diabolică. Puștoaica se prinsese în păienjenișul cursei întinsă cu grijă. Deci îl pândise prin nișă și interpretase exact cum își dorise el scena aceea de abstenență falsă.

— Cine a adoptat principiile ZEN nu le trădează niciodată. Ține foarte mult ca vigoarea sa să nu se irosească, ci să rămână în sine, răspunse el cu seninătate.

— Ești un adept?

— Convins! Practic ZEN-ul de mulți ani. Pipăie-mi puțin mușchii! Sunt rodul ZEN-ului!

— Deci mușchii tăi herculeeni nu prezintă niciun pericol pentru o fecioară romantică?

— Cu cât ademenirea fecioarei este mai mare, cu atât efectul prohibiției sexuale va fi mai puternic și bărbatul va rămâne bărbat până la o sută de ani.

— Ca să nu ies din limbaj, este ademenitor ce-mi spui.

— În ce sens?

— În sensul că aș mai putea veni în această cameră dotată cu fel de fel de aparate. La ce folosesc?

— L-a aprinsul focului din ZEN.

— Și femeii care se contorsionează pe ele la ce-i folosesc?

— Devine mai frumoasă, mai atrăgătoare, ceea ce nu-i chiar nimic.

— S-ar putea să ai dreptate. Pe mâine, profesore Green.

— Pe mâine, domnișoară Morgan! Și nu uita, noaptea e un sfetnic bun...

— Numai dacă visezi frumos!

— Și visezi?

— Pot să-ți fac o confidență?

— Cu toată încrederea! Sunt un discret.

— Te-am visat! spuse Norma destul de romantic și ieși în fugă. Lionel Green rămase în mijlocul camerei sale frecându-și palmele. Porumbița, fantastica porumbiță cu forme divine, zbura spre priveliștea înșelătoare ce se vede seara de la ochiul acela discret așezat în tavan. O va căuta și în camera de baie. Binecuvântatele grătare de aerisire montate în perete lasă să se scurgă prin ele fermenți de dorințe bune. Se va încărca cu o doză dublă, pe care i-o va tripla apoi lesbiana Lillen Nelson, plătită cu 50 de dolari pe seară numai pentru complicitate la corupere.

La ora mesei de prânz, se întoarse și Suzane din plimbarea proiectată încă de dimineață pe aleile și potecile singuratice ale stațiunii. Ea nu se temea de acostări inoportune. Nu avea de apărat o virginitate ca Norma, virginitate echivalentă cu o neîmplinire fizică mai curând, decât cu o virtute, considera ea. Tinerețea este atât de scurtă încât poate fi socotită iluzorie și, în această perspectivă idealistă, înăbușirea dorințelor sexuale nu-i un act de puritate ci un sacrilegiu, o lipsire a pomului de lumină și de împiedicare a fotosintezei. Ținea la Norma. Erau împreună de cinci ani. Îi ținuse loc de mamă, deși între ele nu era o diferență de vârstă decât de șase ani. În

vacanța aceasta, prima când domnul Morgan le lăsase libere, trebuia să întreprindă ceva, Norma trebuia să pășească într-o viață normală și o viață normală înseamnă să lași lumina să cadă peste frunzele pomului. Judecata ei era simplă, ca și viața, dacă nu ți-o complici singur cu precepte labirintice. Dincolo de dorințele naturale nu se află altceva decât artificialitatea convenționalismului moralizator și abstinent. Era decisă să o treacă pe Norma în lumea normalului. Domnul Morgan exagerase și-și handicapase fiica. Ei bine, ea, Suzane, nu va lăsa fructulețul acesta de fată să se răskoacă și să-l perforeze viermii.

Cu aceste gânduri intră în apartamentul lor, unde o găsi pe Norma răsfoind o revistă în așteptarea ei.

— Cum te-ai distrat, Suzane?

— M-am încărcat cu frumusețea naturii. Tu?

— Am făcut cunoștință cu profesorul. A încercat să mă convingă despre avantajele gimnasticii aerobice.

— Numai atât?

— Este dispus să-mi dea lecții în particular, aici, în cabinetul de vizavi.

— E o idee excelentă! Și ai acceptat-o?

— Nu, Suzane. L-am amânat până mâine. Vreau să

observ ce mai face în seara aceasta. Dacă este tot un ZEN-ist, voi accepta propunerea.

— Acceptă, Norma! Atunci pot veni și eu cu cineva aici, în apartament. L-am cunoscut astăzi. E un bărbat foarte bine.

— Oo, și Jimmy?

— Jimmy este un porc! Nu merită fidelitate!

— Dar George al meu, Suzane?

— Vrei să i te păstrezi? Încă de la șaisprezece ani l-am văzut ieșind de undeva unde nu se intră decât pentru un singur lucru!

— De ce nu mi-ai spus?

— Te-am lăsat să-l întrebi tu. Dacă nu l-ai întrebat, înseamnă că nu sunteți destul de prieteni!

— Suzane, îmi dau seama că am o minte mai puțin dezvoltată decât trupul!

— Dacă ai ajuns să observi acest decalaj supărător, înseamnă că te vei hotărî să-l lichidezi.

— Cu trupul parcă aș vrea, cu mintea mai am rețineri.

— Poate ți le împrăștie atletul mâine!

— Mă împingi în brațele lui?

— Merită! Este numai mușchi. Trebuie să fie grozav!

— Iar îmi incendiezi imaginația.

— Fără ardere nimic nu există! Azi, Norma! Nu mocni, că scoți fum înecăcios.

— Hai la masă, Suzane! Incendiatorul meu trebuie să fie deja la masa lui retrasă. Îi voi face ochi dulci...

— Norma, Norma! Ce frumoasă ești! Îmi vine să mă culc cu tine...

— Suzane, acum vreau altceva decât o femeie! Într-adevăr, profesorul era deja la locul lui rezervat. Era la felul întâi și nu ridica privirile din farfurie. Norma i le căuta în zadar. Nu reuși să i le prindă nicio clipă. Să fi fost o manevră de a lui pentru a-i da timp de gândire până mâine? Sau o prelungire dureroasă până la primirea unui răspuns? Și, în definitiv, ce nevoie avea el de ea, când îl vizitează în bârlog o altă femeie? Sau numai pentru că ea, Norma, era alta?

— Nu mi-a acordat nici cea mai mică atenție! observă Norma, după ce s-au ridicat de la masă.

— Vrea să te fiarbă puțin! îi sugerează Suzane.

— Începe să mă calce pe nervi. Eu sunt o fată de ignorat cu atâta nepăsare?

— Poate cu atâta răbdare, Norma. Nu uita că tipul e un yoghin.

— Am să mă conving la noapte. Se plimbă vreo oră în peisajul sălbatic al stațiunii.

Perechi liniștite își făceau cura de aeroterapie.

— Mă uit la ăștia cu câtă indiferență merg unul lângă altul, Suzane, observă Norma.

— Nu au probleme ca tine! De asta! Și le-au rezolvat și acum se bucură de frumusețile naturii.

— Dar noi, Suzane, nu suntem natură?

— Și ai vrea să se bucure cineva de tine?

— Cum am da-o, tot acolo ajungem! La sex!

— El nu e natură?

— Nu! E suferință!

— Doar pentru proști...

— Suzane, mă faci proastă?

— E un fel de a spune. Tu ești o fată foarte deșteaptă și aștept să o dovedești...

— Mi-e teamă.

— Când mărul cade din pom, îl doare și totuși își dă drumul.

— Ai fost bună la literatură, Suzane!

— Nu numai!

— Încă nu mi-ai povestit cum ți-ai dat drumul din pom...

— Simplu! Viermele nerăbdător mi-a ros codița.

— Adică nu ai vrut tu, ai fost silită...

— Se poate spune și așa. Dar am supraviețuit, iată, ne plimbăm pe cărări de munte și vorbim despre bărbați. Ai să supraviețuiești și tu. Norma tăcu. Acumula doar informații.

— Să ne întoarcem! Vreau să fac un duș rece!

— Nu, amână, Norma! Amână! Dorința va mocni în continuare. După o jumătate de ceas, trupul acestei frumoase fete bătută de avânturi, retrageri, îndoieli, temeri, se biciuia cu apă rece în sala de baie. Din spatele grătarului de aerisire, ochii de vultur ai profesorului o sorbeau. Doamne, ce bucătică splendidă! Ce desfătare! Îl îmbolnăvea.

Sexul său încerca să spargă peretele. În mintea sa se declanșase ideea posedării acestui trup cu orice preț. O oră întreagă nu-și dezlipise fruntea de metalul rece al grătarului pe unde se pătrundea în Paradis. Coborî de pe scaunul unde stătuse cocoțat și se duse direct pe palierul unde servea Eillen Nelson.

— Eillen, te aștept după cină.

— Oh, ticălosule! Iar ai descoperit o pasăre rară!

— Îmi dă frisoane, Eillen, de pe acum. E desăvârșită, e proaspătă.

— Oh, bărbații! Vor numai prospețime! Cincizeci de dolari! Îți acord o oră, atât, pentru acrobațiile tale sexuale. Nu mă chinui mult! Mă excit repede și s-ar putea să te violez...

— Eillen, strici totul! Să nu faci una ca asta! Nu trebuie să ieși din programul știut! Masajul, masturbarea manuală, legatul mâinilor la scară și toate celelalte. Puicuța știe că mă conserv prin abținere, prin resorbție, am discutat în principiu. Trebuie să-i arătăm că lucrurile stau așa. E clar?

— Bine, Lionel, bine! Am să-ți fac capriciile! Ești un psihopat!

— Nu prea, Eillen. Mai curând un colecționar de piese rare, bine șlefuite.

— Pe dracu! Nu vezi decât suprafața menirilor! În realitate scormonești în rahat.

Green!

— Eillen, tu nu ești capabilă să vezi inefabilul.

— Aiurea! Ești un visător incurabil! Și un corupător! O să ți se înfunde odată și odată!

La cină, profesorul de sport nu-și mai făcu apariția. Norma, Suzane, Judith, negustorul de parfumuri care o sorbea din ochi pe Suzane, prelungiră masa peste timpul necesar.

Norma în ideea că atletul va veni totuși, Suzane și Mathew, descoperindu-și o secretă și vinovată atracție. Sejurul în stațiune începuse să aibă farmec, tradiționalul farmec al celuilalt, al interzisului, al adulterului, al ineditului senzațional, al păcatului. Niște oameni se întâlnesc undeva și nu pot trece indiferenți unul pe lângă celălalt. Încep să-și scoată la suprafață ce au mai strălucitor în minte și în trup, armele lor de seducție apărute din spaima trecerii ucigașe, din regretul etern după viață, din dorința involuntară de a trage sub tine remediul uitării de sine, compensarea.

Oo, biete frunze căzute din necunoscut și duse de curent la vale, căci ce poate fi povârnișul acesta nenorocit pavat cu promisiuni deșarte? Dar firele nevăzute ce ne leagă în cădere de ideea că plutim? Sunt momente când omul își pune, în disperarea lui, și asemenea întrebări. Judith și Mathew le invită în seara aceasta la o partidă de cărți; fetele însă îi refuzară politicos invocară o oboseală cronică și se despărțiră.

— S-au plictisit unul de altul, spuse Suzane și acum caută o variație. N-ai observat cum mă privea negustorul?

— Erai cam decoltată și-l cam înfruntai.

— Când te amenință cineva, trebuie să-l intimidezi cu

priviri directe, grăitoare, de capitulare sau de împotrivire.

— Numai că ale tale erau ca ale unui șarpe când hipnotizează micuța victimă.

— Așa arătam, Norma?

— Și mai rău!

— Înseamnă că mâine seară trebuie să mă văd cu tipul acela...

— De ce nu v-ați întâlnit în seara aceasta?

— În seara asta vreau să mă excit bine. Să ne grăbim! Spectacolul poate a și început.

După ce îmbrăcăra pijamalele, cele două spectatoare clandestine se instalară pe șifonier. Cabinetul profesorului era bine luminat. Se vedea totul ca pe o scenă inundată de reflectoare. Apăru și el de după o perdea grea de catifea, jumătate gol, așa cum stătea în sala de gimnastică întotdeauna pentru a-și arăta femeilor podoaba lui musculară, așa cum păunul se mândrește cu coada lui rotată și împodobită cu toate culorile curcubeului. Apoi o ușă se deschise larg și Eillen alergă până la el cu pași mici de balerină, îmbrățișându-l tandră. Se sărutară lung de câteva ori, după care se dezbrăcară reciproc, ca într-un ritual păgân. Lionel se întinse pe covor, mai întâi pe burtă, apoi pe spate. Femeia îl ungea cu o alifie dintr-o cutie,

dând pielii o strălucire diamantină, piele pe care Eillen se plimba cu palmele, apoi cu sânii și în fine cu întregul ei corp. Strâns îmbrățișați, începură să se rostogolească pe covor, să geamă ușor de câte ori își atingeau sexul reciproc, să se îndepărteze unul de altul, ca și cum nu ar mai fi putut suporta răscoala simțurilor, pentru a se reuni din nou cu sălbăticie, până la sufocare. Norma respira greu, își prinse sânii în palmă pentru a-i chinui și a-și potoli galopul inimii. Suzane își băgă mâna sub pubis, căutându-și sufletețul aducător de orgasme. Zbaterile celor doi înlănțuiți într-o luptă sterilă, urcau până la ele ca niște semnale electromagnetice, învăluindu-le, trezindu-le simțăminte erotice ce le mușcau carnea gata să intre în levitație. Actorii ajunși probabil la limita răbdării, se ridicară de jos, Eillen se lipi de un aparat de gimnastică, ca o scară, montat în perete. Lionel îi legă mâinile ridicate deasupra capului de o parte și de alta, immobilizând-o. Femeia executa docilă tot ce-i cerea atletul, rămânând în așteptare cu pântecul vibrând, cu sânii tresăltând în sus și în jos, odată cu respirația puternică cerută de eforturile făcute până atunci; Lionel o privea căzut într-un fel de delir; apoi își lovi penisul țeapăn ca un proțap, pentru a-i potoli vigoarea explozivă din interiorul său, lovitură

zadarnică, sexul își cerea partea lui de amuzament în acest joc de dragoste oarbă, nefertilă, amânată resorbită.

— Ce face tâmpitul ăsta de nu mai intră în ea! izbucnește Suzane. Vreau un orgasm odată cu ei!

— Cred că într-adevăr e ZEN-ist, răspunse Norma la fel de agitată și de excitată.

Așteaptă sfârșitul! Atletul puternic, bărbatul gladiator, taurul cu ochii roșii de afrodisiacul natural ce-i este administrat, simulează un final Kabala și se apropie de Eillen ca un toreador de bovina cu crupa plină de săgeți. Trupul îi devine un adevărat relief colinar. Mușchii încordați la maxim lucesc ca niște scuturi de oțel. Întinde brațele spre sânii femeii, ca două buzdugane îi sunt brațele, palmele-i coboară pe pântec în jos, se opresc și palpează sexul partenerei de spectacol, Eillen își mișcă soldurile gemând. Lionel se aruncă pe trupul ei crucificat și scoate un urlet înfiorător, după care cade pe spate într-un leșin perfect regizat. Un singur lucru îl trădează: penisul rămas în plină formă.

— Ce dracu face onanistul ăsta? Șoptește șuierat Suzane, care aștepta o luptă spectaculoasă, stimulatoare.

— Își recuperează sămânța! răspunde Norma. Vrea să o păstreze intactă până la seducție.

— Norma! Cu un asemenea bărbat e bine să nu te culci. Vei avea deziluzii și va trebui să alergi în baie ca să te termini singură... Mai privi o vreme cum atletul își revenea din transa lui profilactică, cum o dezlega pe Eillen și cum aceasta pleca foarte satisfăcută. Apoi se culcară cu imaginile acelea ce refuzase să le dispară din minte.

Suzane, într-adevăr se foia ca într-o luptă adevărată, iar Norma, supraexcitată, se decise. Mâine seară va fi al ei. Nu era periculos. Va gusta deliciile mângâierilor și poate va avea și un orgasm provocat mintal iar lucrul acela de controlat puritatea îi va rămânea intact. Se temea de incizii dureroase. Adormi greu. Ziua de mâine va fi o zi a cunoașterii unei stări de excepție. Dacă le dorea, de ce să nu le cunoască?

A doua zi la ora începerii programului de gimnastică, Norma intră în sală, dar nu se amestecă printre pacientele ce-și modelau trupul pentru a deveni mai ispititoare, ci rămase retrasă pe banca de la ușă. Lionel Green îi aruncase o singură privire, asigurându-se că a venit. Găinușa sălbatică ciugulea pe urmele lui grăunțele-nadă aruncate seara. Își dădu silința să pară plin de grație în mișcărilor sale demonstrative, să afișeze un penaj cât mai strălucitor.

La sfârșitul exercițiilor scurtate astăzi dintr-un motiv lesne de înțeles, pacientele pleacă în grup iar el se opri în fața Normei.

— Te-ai decis pentru lecțiile speciale Norma?

— Da, nu-mi place să mă amestec cu mirosul acesta de trupuri transpirate!

— Atunci ne vedem după masa de prânz.

— Poți veni la masa noastră! îi propuse Norma.

— Nu mănânc niciodată în altă parte, dar acum voi face o excepție. Tentația e prea mare.

— Tentația? De ce tentația? Lui Lionel îi fu greu să găsească un răspuns imediat. Putea face o gafă care să-l priveze de plăcerea unor senzații ce și le imagina colosale cu această începătoare adorabilă, bogată după câte se informase și frumoasă.

— Pentru că mai rar nu mi se cere un serviciu atât de delicat.

— De ce delicat?

— Pentru că și solicitatoarea este delicată, găsi el, în sfârșit, un răspuns care să pună capăt suspiciunilor.

— Este un compliment? continuă ea sondajul terenului alunecos pe care se hotărâse să calce.

— Nu aș putea să-mi permit, domnișoară Norma.

— E bine că te refugiezi în spatele politeții.

— Preferi să rămân acolo? Era rândul Normei acum să se gândească asupra răspunsului care putea fi ambiguu sau tranșant.

— Prefer să începem lecțiile. Sunt sigură că lucrul pe aparate speciale, apăsă ea mai mult pe ultimul cuvânt, îmi vor face bine. Mă așteaptă un examen de admitere și trebuie să fiu într-o formă excelentă.

— Din acest cabinet, Norma, poftim, am fugit din spatele politeții, nu se poate ieși decât într-o formă excelentă.

— Iar mă ademenеști!

— Iar mă provoc!

— Reține, profesore, întâmplător te așezi la prânz la masa noastră!

— Nu pot rezista ademenirilor dulci!

Se retrase cu un zâmbet promițător. Ochii de vultur ai atletului îi devorau mișcarea aceea ingenuă ce se desprindea dintr-un complex carnal provocator de fantasme halucinogene. Va fi o feerie sexuală! Ajunsă sus, în apartament, găsi că e recomandat să mai facă o baie, cu parfumuri persistente. Avea de întâlnit un tăun și de amețit cu miresme provocatoare. Trebuia să devină o

făptură neomenească, un vis, o nălucă coborâtă din altă lume, nematerială. Palmele-i fine și micuțe, cu degete subțiri și lungi, alunecau leneșe peste sâni, peste șoldurile parcă mai pregătite pentru o înfruntare neobișnuită, până sub pântec, unde mirosurile din cadă modificau natura acestor locuri excreționare, dându-le un plus de seducție.

Transpusă, Norma într-o stare de plutire psihică coborâtă din subconștientul uman atunci când o fată pășește timidă în grădina tuturor bucuriilor, ieși din spuma căzii, se clăti sub duș și se duse apoi să se usuce pe micuța canapea de baie, astfel amplasată de către personalul hotelului încât să permită ochilor din spatele grătarului o priveliște integrală, ceea ce Lionel Green savura acum, cu respirația tăiată de o așteptare ce-i promitea senzații paradisiace. Norma ar fi a 23-a inocentă! Numai că asta era foarte bogată! Fiica renumitului industriaș Morgan!

Veni și vremea mesei de prânz. Cele două tinere în căutarea misterului din aventură, ocupară o masă în sectorul profesorului. După puțin timp apăru și el într-un costum mulat perfect pe încărcătura carnală cultivată cu atâta efort. Era singura lui avere pe care și-o clădise singur pe scheletul unei voințe de a capta și captiva. Musculatura

sa atrăgea tot atâtea femei sănătoase câte se duceau la un ginecolog, dar bolnave! Din multele admiratoare ce-l asaltau, el alegea trufandalele, nemaiînceputele, neînvăţatele, mignionele. Trucul cu ZEN-ul îi reuşea întotdeauna, puicuţele convingându-se că nu vor avea parte decât de o stare de excitaţie cu un bărbat frumos, mai mult homo decât hetero.

— Pot lua şi eu loc la masa dumneavoastră? întrebă profesorul politicoş, puţin aplecat de spate.

— Plăcerea e de partea noastră, domnule! răspunse Norma, iar Suzane îşi exprimă acceptul printr-un zâmbet cuceritor.

— Se pare că v-aţi săturat de solitudinea meselor anoste, domnule profesor! spuse Suzane.

— Decât într-o companie nedorită... răspunse Lionel fără a termina ideea şi afişând un zâmbet de uns pe pâine dimineaţa la micul dejun.

— Să înţelegem că noi am fi una dorită? replică Suzane.

— Încă nu ştiu.

— Suzane! spuse Norma. Profesorul este invitatul meu.

— Oo, aşa? Atunci mingeia enigmei se află în terenul nostru. Profesorul o privi lung. Nici Suzane nu era de aruncat. Era mai împlinită, cu experienţă probabil. Dar nu!

Mai întâi puicuța cu puful încă netransformat în pene. Să pârâie, să urle!

— Păcat că e numai mingea! observă Green.

— Jucătorii buni, preia ideea Norma, la sfârșitul meciului trec linia de demarcație.

— Dacă am ajuns profesor de sport, înseamnă că sunt bun, nu?

— Meciul va decide, domnule! îl avertizează Suzane. Sosi primul fel. Profesorul termină primul. Norma doar gustă. Se păstra suplă. Ținea palmele pe masă și-l privea pe Green, apoi pe Suzane, care clipea încurajând-o. După cel de-al doilea fel, Green își așeză palma peste mâna Normei. Contactul direct o înfiora și o zăpăci. Nu reacționa printr-o reținere și nici printr-un accept. Preferă să considere gestul lui ca neobservat și se apucă, cu mâna dreaptă, să termine mâncarea din farfurie. Nu privea nici la stânga, nici la dreapta, păru-i mare, creț, îi cădea peste față, peste ochi, iar gura, mereu plină, mesteca automat un aliment căruia nu-i simțea gustul.

Scena părea de-a dreptul grotescă. Suzane o urmărea atentă pe Norma și încercă să o facă cumva să depășească momentul psihologic confuz. Clipea des din pleoape și zâmbea transmițându-i fără cuvinte îndemnuri

la decrispare. Dar ea rămase într-o stare de hipnoză și când Lionel Green își coborî mâna sub masă, pe piciorul ei, continuă să mănânce ca o alienată mintală. Nici când se ridică de la masă, nu dădea semne de luciditate. Aruncă Suzanei o privire absentă și-l urmă docilă pe profesor, în tăcere, lăsându-se purtată de mâna lui care nu-i mai dăduse drumul din momentul când i-o cuprinsese. Suzane știa unde o duce și alergă sus în apartament, la postul de observație. Tânăra ei stăpână avea să cunoască bărbatul într-un fel, să trăiască primele emoții sufocante, primele tremure ce-i vor traversa trupul înfiorând-o, primul extaz, pe care nu-l va mai găsi niciodată la aceeași înaltă tensiune. Se cățără în liniște pe șifoner și-și lipi fruntea de geam. Cei doi ajunseră și ei. Green o urcase pe Norma în spatele unui aparat și-i explica modul de lucru. Apoi el se dezbracă, rămânând doar într-un slip. Musculatura pusă în evidență trezi în Norma dorința de a o atinge. La primele mângâieri, atletul gemu lăsându-și capul pe spate, apoi îi scoase Normei tricoul, sutienul, mângâindu-i părul, sânii. „Se excită, gândea ea! Își pregătește emisia”!

„Stă blândă! gândi Suzane. Era și timpul!” Se îmbrățișară strâns și se sărutară.

— Acesta-i al doilea aparat care te va face mai

curajoasă, îi spuse Green.

— Nu am de ce mă teme! Doar ești un ZEN-ist!

— Sărutul este porțița care dă spre locuri mai intime...
țin el să-i precizeze în timp ce o dezbracă complet.

— Ah, ce stare curioasă am! spuse Norma privindu-l cum se dezbracă. Vedea pentru prima oară un bărbat gol lângă dânsa și chestia aceea sculată...

Îi fu rușine și pentru ca totul să se ascundă, preferă să-l îmbrățișeze.

„Merge bine, merge bine! murmură Suzane pe șifonier, frecându-și sânii. Așa fetițo!”

Green înțelegea să-și prelungească plăcerea până ce Norma va scăpa de sub controlul educației și va cădea sub îndemnurile simțurilor incendiate și dornice de stingere. Prin vene îi alergau asemenea îndemnuri la abandon total, dar cineva ascuns în subconștient îi striga: Nu acum! Altă dată! Da, e foarte plăcut ce-ți face tipul pe acolo, dar o intromisiune n-ai suporta! Cel puțin nu acum. El trebuie să-și facă numărul său de ZEN-ist, dar ție îți ajunge libertatea pe care ți-ai luat-o pentru a te apropia de senzațiile sexualității! Se tăvăleau pe covor, rămânând deasupra când unul, „când altul. Era un spectacol fulminant a doua trupuri decise parcă să se termine, să se devore și să se

întrepătrundă până la contopire. Suzane era deja ajunsă la primul orgasm. Norma levita prin văzduhuri nebuloase, alunecând mereu pe lucioasele saltele musculoase devenite parcă pârtii, erau umeziți de emoții și efort. Deliciile jocului necunoscut până acum stârni în ea o reacție de zbatere sălbatică. Începu să lovească cu brațele ei fragile în pieptul atletului, să-l muște de gât, de mâinile care încercau delicat să o calmeze, să se desprindă de dânsul și să alerge prin cameră ca o felină pentru a se arunca apoi peste dânsul țipând ca la loviturile marțiale și îndepărtându-i sexul tare ce o căuta bezmetic, odată cu mâna lui de fier.

— Acesta-i al treilea aparat! îi spuse el. Unic, miraculos, adorat cât va fi omul. Folosește-l și vei fi împlinită în toate. Viața ar părea acceptabilă.

— Numai ZEN, Lionel! Nu sunt încă pregătită pentru mai mult... Nu vreau acum mai departe de atât. Și așa mi-am ieșit din fire!

— Bine, Norma, fie! Să trecem atunci la ultimul exercițiu! Îl știa. Îl văzuse. Legatul mâinilor la scară. Prada se afla în puterea sa și totuși nu o folosea decât pentru pornirea emisiei și întoarcerea ei în sine.

— Iar acesta este al patrulea aparat, Norma, fără de

care al treilea devine lipsit de scop, îi spune el după ce-i legă mâinile și își apropie corpul de al ei, lipindu-se de ea.

Norma aștepta calmă să o masturbeze la suprafață, să-i producă un orgasm și să se retragă apoi în abstenența lui ZEN-istă. Gemea ușor sub acțiunea lui moderată, vicleană și deodată simți o usturătură groaznică, un par enorm înfigându-i-se în pântec, care o săltă un sfert de metru de la covor, lăsând-o suspendată. Urletul ei disperat veni o clipă mai târziu după ce realizase ce s-a întâmplat, dar atletul se transformase acum într-un monstru care o ridica cu o lovitură dușmănoasă pătrunsă până în stomac, pentru a ieși și a intra din nou în lacul de sânge ce se revărsa peste coapsele albe ale Normei.

Se opri numai după ce observă că o dezvirginase. Atunci își dădu seama, o dezlegă repede și o întinse pe o saltea. Apoi își aruncă privirile spre ferestruica de unde știa că este privit și strigă:

— Vino și o ia de aici! Speriată, Suzane sări de pe șifoner și alergă acolo.

— Ce-ai făcut, domnule? Ai băgat-o în sperieți! Așa se face dragoste cu o fată neștiutoare? N-ai pic de delicatețe! Vei plăti pentru asta, să știi! ZEN, hai? Ipocritule!

O ridică pe Norma și o duse în baie. Își revenise din

leșin, dar avea o stare de absență totală. O spălă, o uscă și o îmbracă. Când se întoarce în cabinetul special, Green dispăruse. Restul vacanței se transformă într-o nevroză de dezamăgire. Suzane renunță la cuceririle ei, pentru a se îngriji îndeaproape de Norma, care nu se mai ridică din pat trei zile. Până la urmă, aventurile erotice fiind excluse din programul lor, aventuri ce fac deliciul oricărei vacanțe, își scurta ră sejurul la zece zile și se întoarseră la castel, pe malul Atlanticului. Norma încercă să se concentreze asupra materiilor de examen, dar nu reuși, îi mărturisi domnului Morgan starea de epuizare în care se afla și renunță la studenție, cel puțin deocamdată. Pentru fiica unui milionar nu conta pierderea unui an de studii. Ce-l îngrijora pe Morgan era starea ei labilă, simptomele psihice ce se agravau. Numai că acolo, în stațiune se întâmplase ceva și el nu știa.

— Draga mea, starea ta mi se pare anormală. O să mergem din nou la Richard Colley să-l consultăm, să ne dea niște energizante, ceva.

— Cum vrei tu, tăticule! răspunse absentă Norma. Ea știa foarte bine ce i se întâmplase, dar lucrul acela rămânea secretul ei. O instruisese și pe Suzane.

— Te-ai mai văzut cu George Brent? se interesă domnul

Morgan, doar pentru a sonda interesul fetei.

— Nu, nu vreau să-l văd, tăticule!

— Dar erați prieteni, după câte știi!

— Nu-mi trebuie niciun fel de prieten! Morgan renunță la investigații. Avea să o facă doctorul mult mai științific. Se programă peste câteva zile.

De data aceasta Richard Colley purtă cu Norma un dialog mai îndelungat.

— Spune-mi, domnișoară Norma, odihna vă înlătură oboseala?

— Nu! răspunse ea și nu mințea.

— Ai dureri de cap?

— Da.

— Te scoli dimineața obosită?

— Da.

— Tristă?

— Da.

— Îți este frică de bărbați?

— Da.

— Ți s-a întâmplat să leșini?

— Nu mi-a spus nimeni că aș fi făcut-o!

— Te-ai îndrăgostit vreodată?

— Cred că da...

- Îți plac filmele de dragoste?
- Îmi fac rău!
- Ai dori un act sexual?
- Nu! Niciodată! spuse ea fermă.
- Ai vise erotice?
- Culmea că da!
- Te simți singură?
- Dimpotrivă, singurătatea mă apără.
- Te temi de cineva anume?
- Nu de cineva, ci de toți oamenii.
- Ți-a făcut cineva vreun rău?
- Nu! minți ea.
- Ai impresia că cei din jur îți doresc răul?
- Nu am impresia! Sunt sigură.
- Te înfurii ușor?
- Sunt tot timpul furioasă.
- O supărare îți trece repede?
- Nu-mi trece niciodată!
- Îți este frică de sânge?
- Dacă-l văd, leșin.
- De ce crezi că ai nevoie acum?
- Nu știu, de nimic.
- Ai un prieten?

- Am avut.
- Și? Ce s-a întâmplat?
- Nu vreau pe nimeni.
- Ai o stare de neliniște?
- În permanență.
- Ai spus vreodată o minciună?
- Dacă este nevoie...
- Te temi să nu înnebunești?
- Cred că deja sunt...!
- Nu! Nu ești. Este un sentiment fals. Ți este frică de întuneric?
- Da.
- Te consideri o persoană nervoasă?
- Nu mă vedeți?
- Ziua, ai stări de visare?
- Ce să fac altceva mai bun?
- Te uiți sub pat înainte de a te culca?
- Contrez totu, deși sunt bine păzită.
- Te deranjează paza permanentă?
- M-a deranjat! Acum nu.
- Te simți fără niciun rost în viață?
- Aș vrea totuși să fac ceva...
- Te-ai gândit vreodată să omori pe cineva?

— Da. Doctorul o privi lung, dar nu surprins. Nici nu trebuia să arate decât așa, ca un automat care pune întrebări și înregistrează răspunsuri.

— Te simți plictisită?

— De moarte!

— Spargi vase, farfurii, pahare?

— Când mă înfurii.

— O faci des?

— Din ce în ce mai des. Mă relaxează.

— După o situație umilitoare te simți mult timp necăjită?

— Nu-mi trece niciodată, domnule doctor.

— Mai ești virgină?

— Are vreo importanță în acest interogatoriu stupid?

— Ești răzbunătoare?

— Dușmanii să se ferească!

— Ce simți când un film te excită sexual?

— Aș face-o și eu, dar nu în realitate.

— Se poate și altfel?

— Săriți peste întrebarea aceasta!

— Dacă nu ai fi cine ești, ce ai dori să fi fost?

— Călău!

— În stările de nervi te lovești cu pumnul în cap?

— Cine mai știe?

— Ce-ți lipsește ca să fii fericită acum?

— Motivul pentru care tata m-a adus aici.

— Frumos răspuns! Rămâne doar ca eu să ghicesc acest motiv!

— Profesie ingrată, nu?

— Totuși, nu eu sunt bolnavul!

— Nici eu!

— Cum ai vrea să fie soțul tău?

— M-am decis să nu fie deloc...!

— Îți place să te îmbraci elegant?

— La ce bun?

— Îți ascunzi părerile, sau le spui întotdeauna pe față?

— Ghiciți! Doctorul zâmbi binevoitor. Pacienta lui avea un spirit ascuțit, logic. Avea șanse să-și revină. O invită în salonul de așteptare și-l chemă pe domnul Morgan la o discuție între patru ochi.

— Ei, doctore?

— Domnule Morgan, este vorba de o neurologie cu origini încă necunoscute.

— Mai clar, doctore!

— Adică o scădere a tonusului sistemului nervos.

— Apărut din senin? Familia noastră a fost o spiță sănătoasă.

— Nu e vorba de o moștenire genetică. Fiica dumneavoastră suferă de o psihoză de dezgust, cu reacții depresive și anxioase.

— De unde și până unde?

— Asemenea stări apar după o violență, o brutalitate, ceva asemănător cu un act de agresiune, precum și după o emoție acută, după care apar stările de groază, de teamă și spaimă. Deja dă semne de impulsivitate, de o explozivitate dirijată împotriva altora. Ar fi în stare și de o crimă.

— De ce toate acestea?

— Se pare că și-a pierdut o sursă decisivă de bucurie și plăcere și a devenit frigidă. Mai dificil este că-și dorește un act sexual, noaptea are vise erotice însoțite de orgasme, dar în același timp, domnule Morgan, respinge categoric ideea de a face dragoste, ca ceva de temut, ca ceva dureros. Ori o asemenea teamă, frecventă la tinerele fete care au avut o deziluzie, accentuează starea nevrotică și se termină cu o atitudine ostilă sexului masculin, cu vaginism, onanism și lesbianism. Normei îi trebuie acum un regim de viață dur care să-i întărească ideea că este puternică, invincibilă, un regim spartan dar aventuros, care să-i șteargă din minte eventualul eșec și să nu-i dea

răgaz de meditație. Un asemenea mod de viață i-ar șterge presupusa traumă bănuită de noi.

— Poate ai dreptate, doctore! Aș fi vrut să o pregătesc la o facultate de management, să o pregătesc ca singura moștenitoare, dar va avea destui dolari ca să-și plătească un manager. Am să vorbesc cu fratele meu, generalul și am s-o fac cadet în forțele armate. O viață mai dură și mai ocupată ca acolo nici că se poate!

— E o idee îndrăzneță, domnule Morgan. Aș fi bucuros să scriu o comunicare științifică urmărind în timp evoluția psihosomatică a domnișoarei Norma.

— Înțeleg că acceptați ideea mea?

— O fac pentru sănătatea ei, doctore

— Vă admir!

— Cu bine, doctore!

PARTEA a II-a

Speranțe spulberate

Suzane Asante, camerista Normei, căzu în dizgrația domnului Morgan pentru că refuzase să furnizeze și cel mai mic amănunt în legătură cu ce se întâmplase acolo, în stațiune, de o adusesse pe fiica lui într-o stare mai proastă decât era la plecare. Suzane, ca mentoră mai în vârstă, ca femeie, ca sfătuitoare, se simțea vinovată că nu o oprise pe Norma să cadă în cursa ce i se întinsese de ticălosul acela de Green. A mărturisi ceva însemna să se condamne singură. De aceea rezistă cu eroism interogatoriului la care fusese supusă și tăcu.

Discreția ei nu-i ajută prea mult pentru că odată cu plecarea Normei la școala militară de pregătire a trupelor speciale de comando, serviciul ce-l prestase până atunci rămase fără obiect și cu o nemulțumire ascunsă, domnul Morgan îi comunică disponibilizarea. Primi un preaviz frumușel totuși, mărinimos, chiar și recomandarea să-și caute altceva de lucru în altă parte.

Astfel se încheia dramatic șederea ei la castel din copilărie și până la vârsta de douăzeci și patru de ani, când, dacă nu ar fi trebuit să stea în anticamera Normei, ar fi putut să fie măritată, într-adevăr, Jimmy, prietenul ei era un tip aventuros, dur, flegmatic, greu de stăpânit, dar ea s-ar fi străduit să-l îndrepte spre altar, atunci când putea. Acum, după șase ani de amor liber de orice prejudecată, Jimmy nu mai găsea la ea nicio noutate capabilă să-l amețească până acolo încât să-și piardă libertatea.

Timpul dragostei oarbe trecuse și se instalase timpul rațiunii, timpul calculelor meschine, materiale, timpul goanei după bani, cu o atracție infinit mai mare decât corpul ei cunoscut milimetru cu milimetru.

— Și acum ce fac, Jimmy? îl întrebă ea îngrijorată.

— Am strâns ceva bani, Suzane, dar mi-ar mai trebui douăzeci de mii de dolari să cumpăr un vaporăș comercial. Transportul de mărfuri mi-ar aduce un venit suficient pentru noi doi. Altfel am reuni două sărăcii. Nu este o afacere cu cap.

— Să înțeleg că te retragi și mă lași să mă descurc singură?

— Nu te las, ci dimpotrivă te sfătuiesc să faci rost de

banii aceștia!

— Jimmy, dar eu nu sunt fiica lui Morgan.

— Nu, scumpo, dar ești fiica Evei...

— Ce vrei să spui cu asta?

— Eva era plină de nuri și i-a transmis mai departe.

— Jimmy, fii mai explicit!

— De obicei, fetele fac bani cu nuri ăștia! Ai putea deveni bogată și m-ai ajuta să cumpăr vaporețul.

— Îmi cer să mă prostituez?

— Vai, ce cuvânt urât! Cred că a fost inventat de femeile invidioase care nu-și găsesc un bărbat sau îl găsesc, dar nu-l pot reține prea mult timp.

— Vrei să mă vinzi, ca pe o marfă?

— Suzane, să fim practici! Scopul scuză mijloacele! Machiaveli a spus-o parcă, nu? De ce să sacralizăm sexul? Când, de fapt, nu este decât un instrument de reproducere!

— Ești cinic, Jimmy! Ești gol pe dinăuntru, nu m-ai iubit niciodată!

— Ba da, scumpo, te-am iubit, dar acest sentiment gratuit nu ține de foame. Este efemer.

Sărăcia îl ucide după primele încercări. Noi trebuie să-l consolidăm în material. Doar nu-ți cer să faci lucrul acesta

toată tinerețea. Cred că o lună de zile ar fi suficient pentru rotunjirea sumei ce ne trebuie!

— Ești nebun!

— O lună și după aceea, gândește-te! Te iau cu mine pe vapor. Vom călători prin toate porturile Americii. Vom coborî prin localuri de lux, ne vom distra, ne vom trăi viața.

— Nu te cred! Lipsa ta de gelozie mă face să cred că vrei doar să mă folosești ca pe un instrument de câștigat dolari.

— Dar odată câștigați, Suzane, vom fi împreună. Am un prieten care se ocupă cu așa ceva. Poate să te plaseze într-un local de elită, unde nu vin decât grangurii.

— Jimmy acolo sunt atâtea pericole!

— Nicio grijă! Totul e curat și în deplină siguranță. Nu trebuie decât să faci abstracție de tine o lună de zile. Gândește-te! Stăpâni pe vaporul nostru! Doamne, ce viață!

— Jimmy! Nu am decât două alternative. Or te trimit dracului chiar acum și mă duc undeva la spălat vase, ori accept oferta ta, îmi asum acest mare risc și mă încălzesc cu speranța că te vei ține de cuvânt.

— Suzane, când vei face plajă pe puntea vaporului,

nimeni n-o să te întrebe cum ai ajuns stăpâna lui, ci te vor categorisi ca pe o femeie care a știut cum să convingă și te vor invidia cu frumusețea ta, he, he! Chiar mă tem să nu te ademenească vreun milionar și să mă lase cu buzele umflate!

— Ești un prost, Jimmy! Eu te iubesc. Tu nu mă iubești de vreme ce mă îndemni la...

— O lună de zile, Suzane. Va fi ca un vis urât, dar va trece. El va fi înlocuit cu un vis frumos: vaporul!

Casa doamnei Dennis Sommer aparținea unui om bogat, avea un parter fastuos și etaj. O scară monumentală urca acolo unde noua stăpână făcuse adaptările cerute de funcționalitatea noii întrebuințări, adică un număr de douăzeci și patru de camere, cu intrări separate ce dădeau într-un culoar comun. Fiecare dintre ele fuseseră dotate cu un minimum de confort, cerut de o atmosferă intimă, unde clientul trebuia să aibă senzația că se află într-un local de lux și că merită într-adevăr să plătească prețul piperat de la intrare. Cât privește salonul de la intrare, era un adevărat serai. Un covor cu motive arabe acoperea suprafața lui imensă. Pereții erau împodobiți cu tablouri originale în care predomină, evident, nudul în ipostaze

stimulatoare pentru domnii ce stăteau tolăniți în fotoliile așezate pe lângă vase cu plante exotice. Când a fost adusă aici de impresarul ei, un tip de 30 de ani, bine făcut, sigur pe mișcările sale ce trădau îndelungate exerciții de atac și apărare, fu impresionată de ținuta decentă a domnilor ce cântăreau din priviri ispitele carnale care se plimbau pe acolo tocmai pentru a-și arăta grațiile în atmosfera liniștită în care plutea o sugestie lascivă. Patroana era o femeie de patruzeci și cinci de ani, cu o carnație albă bine conservată și pusă în evidență exact atât cât trebuie să stârnească interesul asupra restului încă nedestăinuit. În acest salon avea locul ei pe o platformă mobilată ca o casierie, unde încasa taxa cuvenită de la clienți, iar după satisfacerea lor înmâna fetelor jetoanele care confirmau activitatea fiecăreia.

O privi pe Suzane cu interes, coborî de pe piedestalul ei de unde impunea întregului program autoritate, ordine, o servire ireproșabilă, o ținută de casă serioasă, unde și lucrurile considerate n serioase să păstreze un aer de nevinovăție, de mondenitate, de discreție, în limitele bunei cuviințe. Sus, în separeuri, clienții n-aveau decât să dea peste cap! Aici însă trebuia să domnească o ambianță propice visării și satisfacție, spirituale că din buchetul

acela de fete fiecare a ales-o pe cea mai incendiatoare.

— Cum te numești, fetițo? se interesează doamna Dennis, cuprinzând-o pe Suzane pe după umeri și conducând-o spre ieșirea din salon.

— Suzane, doamnă.

— Oh, frumos nume! Pe câte zile vrei să închei contractul?

— Pe treizeci de zile, doamnă Dennis!

— Foarte bine, fetițo. Condițiile mele le știi?

— Nu, doamnă.

— Vei primi 60% din încasările tale personale. Pentru fiecare client servit eu îți dau un jeton. Dimineața facem calculele. Acum vino să faci o baie. O duse într-o săliță amenajată cu bazin, Suzane se dezbracă și doamna Dennis îi cântărea calitățile.

— Mda, arăți bine. Vei avea succes.

Se apropie de ea și-i mângâie obraji, apoi degetele-i coborâra pe albeața colinară a sânilor rotunzi și plini. Suzane o suporta înfiorată. Partea aceasta a corpului ei era extrem de sensibilă.

— Să procedezi astfel, micuțo, cu clienții: le controlezi instrumentul cu atenție. Verifici să nu aibă pete, scurgeri suspecte. Te pot îmbolnăvi. Abia după aceasta îl lași să se

distreze și te porți astfel ca să-l termini repede, să nu te obosească. Mai ai mulți de bucurat până dimineață! Acum vino să-ți arăt camera ta.

Camera Suzanei se afla tocmai la capătul coridorului. Îi plăcu intimitatea ei catifelată. Aici avea să cunoască mirajul sexualității, nuanțele proprii fiecărui partener. Ei, da, se va și amuza! Dacă abdicase de la convenționalism și acceptase propunerea lui Jimmy, o propunere strict materialistă, cel puțin să se răzbune și ea prin satisfacții fără margini. Ideea chiar îi strecură în suflet un fel de nerăbdare a începutului.

— Ei, gata, Suzane, ți-ai văzut apartamentul. Acum să mergem în salon. Rămâi numai în desuuri. Ai ceva potrivit?

— Nu cred, doamnă.

— Așteaptă! Am să-ți dau ceva de la mine. Doamna Dennis se întoarse după câteva minute cu un sutien-fantezi, o spumă de mare, care făcu pe loc din bogăția carnală a sânilor ei un punct de mare atracție, irezistibil, ce îndemna la mângâieri, strângeri și absorbții bucale până la uciderea misterului ce emana din ei, ca mirosul unei flori care te îndeamnă să-ți ascunzi nările în petalele fine și desăvârșite ca o minune.

Negrul bikinilor, dantelăria lor, sistemul de prindere a

ciorapului, totul împărțea acest trup al Suzanei, în porțiuni albe-rozii ce se cereau neapărat eliberate de mătăsurile ce-i strică echilibrul său natural, frumusețea corpului fiind ea însăși o desăvârșire care nu avea nevoie de corecturi, de îmbinări artificiale. Bărbații trebuiau însă să aibă ce dezbrăca, acest lucru dându-i senzația de cucerire cu forța și fortificându-le arma principală de atac. Erau tertipuri femeiești pe care patroana le cunoștea foarte bine, ele făceau posibilă înflăcărarea multor bărbați veniți acolo nu prea convinși că vor lăsa femei moarte de plăcere pe câmpul de bătălie.

În salonul de primire a oaspeților se aflau vreo zece bărbați de toate vârstele care consumau alcool, fumau și cântăreau încă farmecele fetelor, unele goale, care li se așezau în brațe pentru o clipă sau le arătau fără pic de pudoare sexul în diferite ipostaze, servit deosebit de artistic, în mișcări grațioase de balerine. Nu apucă să coboare bine cu doamna Dennis, care se opri pe tronul ei de supraveghere, că un bărbat de 27 de ani se ridică de la o măsuță și se îndreaptă spre ea. Era înalt, șaten, cu fața plină de dorințe. Ochii îi ardeau pofticioși. Suzanei îi plăcu partenerul, care trecu pe la casă, achită 200 de dolari, o luă de mijloc și ea îl conduse sus, pe scara ce ducea spre

Paradis. El îi dădu jos ornamentele din mătase și pe patul alb, după ce-i sărută întregul trup, se pierdură într-o îmbrățișare pătimașă. Sexele se pipăiau, se căutau, al ei se ferea înfiorat, al lui încerca să-l prindă într-un joc șăgalnic, să-l sărute pe buze, să-l aprindă cu pasiune, până ce Suzane se desfăcu toată primindu-l înăuntru. Fu ca un trăsnet ce-ți paralizează orice gând.

Era prima ei întâlnire cu un alt bărbat decât porcul de Jimmy și descoperirea că lumea trăirilor hormonale are mai multe porți de intrare decât își imaginase ea. Dacă lumea era imperfectă, sexul știa exact cu ce poate face omul fericit. El nu gândea. El simțea. Atât. Simțea că vrea să fie înnebunit, stors de tensiuni anценstrale, ademenit.

— Cum a fost prima dată, Suzane? se interesă profesional doamna Dennis, care urcase la ea îndată după ce clientul ieși.

— Minunat, doamnă Dennis, minunat!

— Ce-ai făcut, nenorocito? îi spuse ea aspru.

— Nu m-am putut abține, doamnă Dennis. Era prea bine!

— Și până dimineată ce-ai să faci? Va trebui să simulezi orgasm după orgasm. Nu-i cunoști pe bărbați cât sunt de orgolioși. Cei mai mulți doresc ca partenera să se zguduie

de plăcere. Lucrul acesta le sporește competența în propriile lor imaginații de cocoși teribili.

— Dacă mi-a plăcut, doamnă Dennis!

— Puicuță începătoare, îți închipui că toți clienții vor arăta ca ăsta? Trebuie să te ții tare să strângi din dinți, să te gândești la ceva trist Altfel îți vei juca prost rolul!

— Am înțeles, doamnă Dennis. Nu se va mai repeta. Coborâra din nou în salonul-târg unde se alegeau partenererele. De data aceasta o luă un bătrân chelbos cu un neg respectabil pe nas. Suzane depunea mari eforturi să-și înfrângă sila.

Salturile peste pat îl ațâțară și-o prinse pe Suzane de un picior. Aceasta căzu înfrântă și dinozaurul acela se aruncă pe ea pompând cinci minute cu o furie sălbatică, grohăind ca un mistreț.

— Țipă, putoare, țipă! îi cerea el, respirând șuierat. Ceea ce Suzane chiar simțea nevoia să facă, dar nu de plăcere, ci de scârbă. La un moment dat simți că se lasă greu pe ea. Abia ieși de sub el și fugi îngrozită pe culoar strigând-o pe doamna Dennis. Aceasta sosi cu garda casei. Îl rostogoliră pe o targă și-l scoaseră afară până la sosirea unei salvări.

— Draga mea Suzane, îi spuse patroana apropiindu-se

de ea părintește. Aici, în această casă de plăceri, nu noi suntem cele care ne distrăm!

— A murit intrat în mine, doamnă Dennis! spuse fata suspinând speriată.

— La vârsta lui ar fi trebuit să se abțină, dar puțini sunt cei care înțeleg această interdicție, venită ca pedeapsă, și mai puțini care o acceptă!

— Sunt speriată!

— Lasă, vino jos să te recomand eu unui avocat celebru. N-are decât 50 de ani. Bărbat fin, cu maniere alese. Va fi o plăcere să-i procuri plăcere. Vezi că ăsta îți lasă și ție ceva peste taxa achitată la casă. Așa a fost. I-a lăsat 100 de dolari și i-a spus:

— Un corp ca al tău merită ceva mai bun! O faci de mult?

— Din seara aceasta, domnule, și ești al treilea!

Suzane își împrăpăta fardul, își refăcu toaleta și coborî din nou în bursa plăcerilor. Vaporul lui Jimmy plutea pe aici, pe undeva. Vaporul ei încă rezista.

— Pe aceea o vreau! spuse un bărbat la vreo 55 de ani, îmbrăcat elegant, cu părul grizonat, cu ochi mari, nici buni, nici răi, mai curând pierduți într-o lume paralelă.

— Aa, pe Suzane, spuse doamna Dennis. Știți să alegeți,

domnule consilier. De fiecare dată alta. Suzane e nouă. Abia a venit în seara aceasta. Aveți grijă să nu o speriați prea tare!

— Lasă pe mine, doamnă Dennis! Cum ajung sus îmi trimiți o cafea tare, ca de obicei...

— Bine, domnule consilier, ca de obicei... Tipul achită taxa, Dennis o chemă pe Suzane, pierdută printre fetele goale ce încercau să convingă clienții și o predă consilierului. Urcară. Suzane se dezbracă în ritm excitant de striptease, voit exacerbat, și se întinse pe pat într-o poziție de așteptare. Consilierul așezat pe un scaun nu lăsa de înțeles că are de gând să se dezbrace. O privea doar ca un câine turbat, plimbându-și o țigară aprinsă dintr-un colț al gurii în celălalt. Apoi se ridică în picioare și strigă ca un nebun:

— Am zis să mi se trimită o cafea tare! Unde-i cafeaua?

În momentul acela, pe ușă năvăli un vlăjgan gol, cu sexul pe orizontală, care se aruncă pe Suzane. O întoarse pe spate, o puse în genunchi și o pătrunse sălbatic pe la spate.

— Așa! Așa! striga consilierul începând să se agite în jurul cuplului, să țopăie și să facă spume la gură.

— De ce taci, curvulițo? Urlă! Urlă! Nu vezi cum te rupe-

n două?

Suzane privea în spate să vadă ce i se întâmplă, dar nu simțea plăcerea din prima partidă, când avusese două orgasme aproape simultan. Acum suporta docilă tot atacul acesta furibund, în parte autentic, în parte regizat și, toropită de efortul anterior, în care încercase să se mai facă dorită și aleasă altă dată, abia mai simula niște gemete ameteite de plăcere pentru deliciul spectatorului psihopat.

— Urlă mai tare, nemernico! țipă consilierul cu ochii ieșiți din orbite și nemulțumit de pasivitatea Suzanei se apropie fulgerător de ea și îi puse țigara aprinsă pe o fesă, răsucindu-o. Suzane sări din poziția animatoare de bărbați cu deviații erotice, răsturnă vlăjganul și țipă.

— Fundul meu nu-i scrumieră, domnule! Afară de aici! Se refugie pe partea cealaltă a patului strigând disperată: Doamnă Dennis! Doamnă Dennis!

Consilierul, și mai turbat, alergia să o prindă. Suzane continua să țipe și să calce patul în picioare tot sărind când într-o parte, când în alta. Și atunci intră pe ușă Tay Garson, prietenul lui Jimmy, care o adusese în această casă selectă și care, după cum putu să-și dea seama Suzane, stătea în umbră gata să intervină la nevoie și să o

apere. În aceeași clipă intră și doamna Dennis.

— Ce se întâmplă aici?

— E violent, doamnă Dennis, și masochist. M-a fript cu țigara! Uitați-vă aici!

— Oh, calm, calm, domnilor, vă rog! Domnule consilier, îmi cer scuze, ce se petrece aici?

— Un mic incident, patroană. Curviștina are pielea sensibilă. Dă-mi pe altcineva!

— Curviștina? sări Suzane. Dumneata știi pentru ce sunt eu aici?

— Ca să faci ce-ți cere clientul.

— Nu, domnule, eu...

— Suzane! interveni Tay. Resemnează-te! Domnule! se adresă el apoi consilierului

Cere-ți scuze!

— Eu? Scuze? Eu am plătit pentru asta și tu trăiești din ce plătesc eu. E clar?

— Doamnă Dennis, domnul consilier vrea să plece. Să-l conduc până în stradă?

— Nu, Tay! Îl voi conduce eu personal. Suzane! Cobori după cinci minute!

— Da, doamnă Dennis! Până dimineață, Suzane avea deja o avere de 25 de jetoane.

— Bravo, fetițo! Ai bătut recordul nopții. Ai deja 300 de dolari! Dacă o ții așa, cumperi vaporul și-ți mai rămân și ceva dolari. Să o țină așa? Cât va mai rezista să o țină așa? Ea avea avantajul de a arăta mai bine decât celelalte, fapt ce îi sporea numărul clienților până la limita necesară servirii, 20-30 minute pentru fiecare, și dezavantajul suprasolicitării. Era o piesă dintr-un carusel. Jimmy, Jimmy, în ce m-ai băgat? striga ea sub presingul vreunui nebun venit acolo parcă să se răzbune, nu să facă dragoste. Corpul îi aluneca moale pe albul cearșafului, înainte și înapoi, fără odihnă, fără putința de a se relaxa o clipă, tot timpul fiind într-o încordare musculară epuizantă. Dar la sfârșitul fiecărei prestații arunca în cutiuța din sertarul toaletei încă un jeton. Încă o bucățică de vapor. Gândul acesta o remonta și o făcea aptă pentru încă un jeton.

Nu avea parte de odihnă nici măcar atunci când urca cu vreun nebun care nu-i dorea trupul, ci doar imaginea lui într-o convulsie sexuală. Într-o seară primi un domn de 45 de ani, care se lungi pe pat, pe ea lăsând-o cocoțată pe un scaun.

— Ei, acum ți-pă, fetițo! Geme! Urlă ca la un viol! Te-a violat vreodată cineva?

— Nu, domnule! Dar am văzut cum e...

— Ei, atunci țipă! Așa, așa, tu nu vrei, tu te opui. Îți ții fusta cu mâinile. El rupe totul de pe tine și tu ții, și ții! Așa, mai tare! Zbate-te! Urlă după ajutor! Apoi nu mai ai încotro. Tipul te lovește, te umple de sânge. Tu ții și plângi și implori să te lase. Dă-mi pantoful tău! Ba nu! Dă-mi sutienul! Așa! Ah, ți-am luat sutienul! Tu rămâi goală! Tremuri toată! Tremură, nu auzi? Acum te răstoarnă și tu gemi ca înjunghiată!

Suzane executa tot ce-i cerea nebunul, care se zvârcolea pe pat cu sutienul în gură. Se ridica de pe scaun, cădea la loc, țipa, urla, gemea. Înjura porcos, iar clientul se dădea de ceasul morții, gata să rupă patul, până ce se liniști subit într-o horcăială de final.

Nu o atinsese cu un deget, dar teatrul jucat o obosise mai tare decât dacă s-ar fi culcat cu un bărbat normal.

— Mâine seară avem vizionare, fetelor! le anunță într-o zi doamna Dennis.

— Ce înseamnă vizionare?

— Ei, un fel de paradă în pielea goală. Un spectacol aproape de binefacere, „intrarea-i benevolă, vine cine vrea și se uită. Ce vede nu-i va ieși însă ușor din cap și într-o zi va veni la noi. O femeie goală, fetițo, e tot ce visează și-și dorește un bărbat!

Salonul fu amenajat special. Un grilaj solid de fier îl împărțea în două. Într-o parte aveau să fie ele, grațioasele, ispititoarele, iar pe partea cealaltă golănimea fără bani, bețivanii, psihopații, amatorii de senzații sexuale, impotenții veniți în speranța unei revigorări, polițiștii pentru ordine.

La ora anunțată într-o anumită presă obscură, partea publică a salonului era plină ochi. Era un moment excepțional de studiere a unor fizionomii transfigurate de șocul goliciunii femeiești. Suzane se apropie de grilaj pentru a privi mai bine un bărbos fioros, un munte de om într-un pardesiu jigărit, cu o pălărie pleoștită, cu ochi de jăratec și cu un tremens de alcoolic, ce-i scutura mâinile. O ruină! O dărâmatură venită aici să se drogheze cu fantasme. O privea flămând, cerșindu-i parcă milă și îndurare. Nici nu-și dădu seama când o înhățase de mijloc cu laba lui jecoasă. Mare cât o lopată, când o lipi de grilajul rece și-i strecură între picioare un melesteu câinos. Țipă tare. Ca și cum ar fi încolăcit-o o reptilă, țipă și încercă să scape din tentaculele caracatiței.

Din mulțimea aceea mizerabilă, interlopă, libidinoasă, se desprinse fulgerător Tay, ca o panteră, sări în spatele namilei păroase și o doborî cu o lovitură la carotidă.

— Suzane, copila mea? Încerca doamna Dennis să o liniștească. De ce te apropii de cușca animalelor sălbatice?

— Nu știu cum s-a întâmplat, dar știu că m-am săturat!

— Mai ai trei zile și-ți expiră contractul. Rabdă-le și pe acestea! Pe vapor mai ai nevoie de atâtea lucruri! Gata! Reprezentația s-a terminat! strigă patroana către public.

Evacuați sala! Hai, afară pomanagiilor! Mulțimea aceea pestriță și pestilențială mai privi o dată panoul de deasupra casei de jetoane cu îndemnul Lao-Tse-ist.

POTOLINDU-ȚI PATIMILE – ÎȚI SPOREȘTI PUTEREA! scris cu litere de aur pe un fond albastru și se topi în întunericul străzii.

Marea plăcere, marea ispită a sexului se transformase la Suzane într-o obligație profesională și satisfacerea foamei psihice a sutelor ei de clienți nu-i procura o senzație deosebită. Ajunsese la suprasaturație, misterul atingerilor erotogene se transformase într-un fel de gresare a unui mecanism cu mișcare rectilinie ce producea jetoane. Gata! Ajunge! Nu mai suporta priveliștea asta absurdă, ispititoare la început, dezagreabilă la sfârșit. Și când te gândești că din acest smârc puturos iese lumea! Așa gândea Suzane în ultima zi a expirării contractului, când se trezi pe la orele 14. Coborî la doamna Dennis să-i spună că

nu mai vrea să rămână, nu mai poate, și să-i facă socotelile bănești.

— Îmi pare rău că pleci, Suzane! îi spuse cu sinceritate patroana. Ai avut un succes răsunător. Ți-ai făcut un capital de 30.000 de dolari! Ești aproape bogată. Poți investi într-o mică afacere dacă te asociezi cu un manager priceput.

— Afacerea mea, adică afacerea noastră, este vaporul, doamnă Dennis.

— Oh, da, vaporul! Și dacă se scufundă?

— Cum să se scufunde?

— Așa cum se scufundă vapoarele! O furtună, o ceartă... Ascultă, Suzane, dacă ți se întâmplă ceva, vii la mine!

— Mulțumesc, doamnă Dennis! M-am săturat de meseria aceasta!

— Nu o nesocoti, Suzane! E cea mai veche. Unele curtezane au ajuns mai bogate decât cei de la curtea regelui și mai respectate decât însăși regina, imaginează-ți! Nu investești nimic. Profit curat! La o jumătate de oră după ce Suzane urcase în cameră pentru a-și împacheta lucrurile pentru că nu avea multe, toți banii ei îi păstra pentru vapor, intră Tay Garson, protectorul ei:

— Ce faci, Suzane? Împachetezi? O femeie ca tine, care

poate cuceri Londra, Parisul.

Roma, dă cu piciorul frumuseții ce i-a dat-o natura și fuge pe un vapor! Dar faci cea mai mare prostie, Suzane!

— Tay, gata contractul, mi-am făcut suma, plec. Mă așteaptă Jimmy să ne cumpărăm vasul.

— Suzane, porți cu tine o comoară. N-o lăsa îngropată într-un trup ce se pregătește să-și petreacă restul vieții pe baltă!

— Tay, m-am săturat de porcăria asta. Dacă am acceptat-o 30 de zile, a fost pentru un ideal, a fost un sacrificiu pentru iubitul meu.

— Iubitul meu, iubitul meu! Unde este iubitul tău?. Nu l-am văzut niciodată pe aici!

— Tay, el n-ar fi suportat să mă vadă aici, să mă vadă cu cineva.

— Asta-i bună! Că dolarii i-ai făcut aici cu Duhul Sfânt! De trimis a știut să te trimită. Ascultă-mă pe mine, Suzane. Te duc la Paris. Vei merge numai în case mari, cu recomandare. Nu vei mai avea de-a face cu vulgul.

— Tay, sunt decisă să o termin. Nu mai insistă!

— Suzane, mai dă-mi o șansă! Hai, mai gândește-te până mâine și ne întâlnim la restaurantul Miami, localul de pe faleză. Te rog!

— Am să vin. Să fii acolo. Nu-mi place să aștept.

— Voi fi, Suzane. Nu las o comoară singură. La ora stabilită, cei doi se aflau la masă, lângă fereastra uriașă cu vedere spre larg. Valurile băteau furioase digul. Stoluri de pescăruși zgribuliți se adăpostiseră pe plajă.

— Uite, Suzane, ce vremuri te așteaptă! Nu-i mai bine aici înăuntru? Vezi? Lumea se distrează și tu refuzi o viață de lux. Faci o mare greșală!

Ea îl asculta tăcută, învârtind în palmă un pahar cu Cola. Privea pe fereastră, privea la clienții localului. Câteva perechi dansau lent, doar pentru a sta îmbrățișați. Cred că nici nu auzeau muzica! Deodată rămase cu privirea fixată pe ringul de dans. Nu, nu se putea! Nu putea fi adevărat! Jimmy al ei tocmai se ridicase de la o masă și conducea o femeie spre ring. O ducea de mijloc, iar când se angajară în dans aproape se confundă cu trupul ei. Tay privi și el într-acolo și-și spuse în gând că, chiar dacă ar fi organizat așa o întâlnire n-ar fi ieșit mai bine. Era exact șocul necesar pentru ca Suzane să coboare pânzele vaporului visat. Căpitanul își găsisese alt cârmaci!

— Ce s-a întâmplat, Suzane? Te-ai schimbat la față!

— Scuză-mă, Tay! Sunt stupefiată! Se ridică brusc de la masă și se duse întins spre Jimmy. Acesta o zări doar

atunci când îi puse mâna pe umăr.

— Domnișoară, dă-mi voie să-ți răpesc pentru câteva minute partenerul!

Fata o privea mirată. Fusesse luată pe neașteptate. Jimmy se desprinsese de ea, lăsând-o acolo, pe ring. Privea încurcat când la ea, când la Suzane.

— Deci așa, Jimmy, eu mă prostituez pentru tine, pentru vaporul nostru și tu...

— Suzane, nu e ce crezi tu! E femeia care mi-a înlesnit informații în legătură cu vasul.

— Am văzut, Jimmy, cu ce fel de întâlnire de afaceri vrei acum să mă convingi. Nu vreau să mai aud de tine.

Se întoarse la masa ei. Jimmy își abandonează complet partenera și se duse după Suzane. Când îl zări pe Tay, situația lui jenantă era ca și rezolvată.

— O, dar tu Suzane, văd că nu-ți pierzi timpul chiar de pomană! Te întreții cu Tay dincolo de salonul doamnei Dennis și-mi faci mie scene? Ești o curvă de 5 dolari!

— Jimmy, ești un porc! îi spuse Tay. Fata asta s-a sacrificat pentru tine.

— Povești pentru fraieri! Ține-ți gura, pește împuțit ce ești! Ai profitat destul de pe urma ei. Atunci Tay se ridică fulgerător și-l lovi puternic pe Jimmy. Apoi o prinse de

mână pe Suzane și o trase în grabă afară din local. Când Jimmy se ridică de jos amețit, în jurul lui nu mai erau decât oamenii de pază ai localului, care-l aruncară pe plaja umedă.

— Suzane! Vino cu mine la Paris! Scoate-ți din cap visul ăsta cu vaporul. Te-a împins intenționat pe drumul ăsta ca să aibă ce-ți reproșa și să scape de tine. Eu îl cunosc bine pe Jimmy. Este un aiurit. Nu te poți baza pe sentimentele lui, mai instabile ca vremea! Hai, vino în noaptea aceasta la mine. Mâine ne luăm zborul spre Europa. Fii fată înțeleaptă! Acolo nu va trebui să muncești atât. Vei cunoaște granguri mari, vei sta cu unul singur o noapte, două. Vei avea parte chiar și de tandrețe, de înțelegere, poate de dragoste.

— M-ai convins, Tay, m-ai convins. Du-mă la tine!

Tay locuia singur într-o garsonieră închiriată de la o văduvă. Tay era un bărbat de 35 de ani, bine făcut, cu studii neterminate, e drept întrerupsese colegiul din lipsă de mijloace financiare și prestase o suită întreagă de munci, până ce fusese introdus în rețeaua comerțului cu carne vie de către un prieten. Prin ținuta lui puțin aristocratică, puțin intelectuală și mai mult sportivă, găsea ușor mijloacele adecvate pentru a-și organiza o rețea de

fete, ce așteptau de la el doar un telefon pentru a se duce la adresa indicată. Nu le lua decât 20%, dar reușise să câștige binișor, să trăiască pe picior mare prin localurile și cluburile de lux, unde se făcuse cunoscut ca deținător de plăceri proaspete care se livrau imediat, la comandă. Își crease legături cu alți profesioniști din Europa; făcea schimb de „marfă” cu ei, pentru ca arsenalul lui să aibă în permanență noutăți. După o noapte petrecută casnic cu Suzane, fără grabă, fără acrobații, doar cu tertipuri subtile pentru prelungirea stării pentru care se aruncă toți banii, Tay sună la Paris și-și anunță sosirea cu o păsărică unică în felul ei, care atinsese aici recorduri de 25 de jetoane pe noapte. O adevărată ispită ce este în stare să corupă la pat jumătate din populația bărbătească a globului, cealaltă fiind impotentă sau puerilă.

Îi aștepta la Orly omul de legătură. Purta o șapcă galbenă și nu prea știa engleza, așa cum Suzane și Tay erau străini de limba franceză. Tăcură tot drumul. Pierre, omul cu șapca galbenă, îi conduse cu un „Renault” într-un cartier bogat al Parisului, pătrunse într-o curte flancată de clădiri vechi, cenușii, din care una avea un fronton de inspirație greacă sprijinit pe patru coloane, pe sub care cobora o scară placată cu marmură, într-acolo îi conduse

Pierre și-i prezentă unei femei pieptoase, cu vestimentație dantelată, decoltată, ce-i punea în valoare carnația albă, lucioasă, și eclipsa perfect urmele timpului trecut prin trupul ei în ultimii 40 de ani.

— Madame Olimpia, v-am adus oaspeții. Atât spuse șapca galbenă și se retrase.

— Dumneata ești Tay, presupun, după descrierea asociatului meu și păpușica e Suzane, nu? Întrebă patroana într-o engleză aproximativă.

— Noi suntem, doamnă Olimpia.

— Pe dumneata, Tay, am să te recomand unei prietene. Vei sta la ea. Pe Suzane o opresc aici. Am deja un plasament pentru mâine. Va veni să o ia mașina baronului și să o ducă la moșie. Reîncepea programul îmbogățirii prin mijloace proprii. Seducția exista încă de la facere, trebuia doar valorificată.

— Mda, ești după cum mi s-a spus! constată madame Olimpia după ce o văzu dezbrăcată în baie. Ai carnea tare, sânii obraznici, burta suptă, fesele ridicate, coapsele plinuțe, păsărică buzată și frumos împădurită. Madame Olimpia o săpuni fără grabă cu un burete mare, înconjurându-i sânii treziți din repaus.

— Oh, madame Olimpia, sunt toată un furnicar! și-i

atinse și ea unul din sânii ei olimpici, ca un clopot de mănăstire. Să fi început ritualul unei dragoste inventate de francezi? La urma urmei, poate este jocul cel mai curat, complet inofensiv. N-a rămas nimeni gravidă după asta. Ieșiră din cadă și intrară în 69. Niciodată un falus nerăbdător nu va egala răbdarea, suplețea și autohidratarea unei limbi antrenate.

— Ah, Suzane, mă întreci! Știu eu cui să te recomand. Cu tehnica și trupul tău poți cuceri Parisul femeilor sihastre... Văd că a progresat în materie și America! Dar mâine va trebui să-i rezști baronului!

— Dar cum este, madame Olimpia?

— Ei, cum este! Se face că ar fi! Ce să-i faci? Vârsta!

— Îl scoală vreun afrodisiac din plante necunoscute?

— Suzane, trebuie să te încerc... Nu vreau să ratez serviciul acesta special, care ne va aduce zece mii de franci! Să rezști și să nu fugi pe fereastra de la etajul trei al castelului.

— Dar cum e, madame Olimpia?

— Uite așa! Patroana se zgudui de parcă i se rupeau oasele într-un orgasm de gradul 7 pe scara Richter, lăsând-o pe Suzane încărcată pentru proba-test. Se ridică din 69 mulțumită, ducându-se spre un dulăpior alb, de

prim ajutor. Suzane auzea o foială indescifrabilă dar rămase cu ochii închiși până ce auzi iarăși vocea Olimpiei.

— Acum să te văd, baroano!

Înțelese aluzia și ridică pleoapele grele de încărcătura jarului orgasmic ce-l aștepta.

— O, doamne! spuse tare, apoi mai încet: Ajută-mă!

Trupul de luptătoare al patroanei luase subit înfățișarea unui taur comunal. În locul femeii dintre coapse, arbora acum un falus de un cot, înfiorător de agresiv, bine strunit de un fel de centură. Suzane ar fi preferat unul natural, dar probabil că baronul îl pierduse de mult și acum își imagina că îl mai are...

— Fetițo, desfă-te cât poți! Vin! Nu te teme! E lubrifiat... dacă treci examenul acesta, ai cu ce trăi o lună de zile la Paris fără să mai faci nimic. Sau dacă vrei, vizitezi castelul din Valea Loirei.

— Și toți baronii de acolo sunt așa de virili?

— Toți, că sunt pe ducă... Pe urmașii lor de spiță bărbătească i-am decimat noi, aici, la Paris. Suzane simți că a căzut în mâinile lui Dracula iar călcâiul său o trage în jos pe țeapa unui copac cioplit anume pentru uciderea prizonierilor și hoților! Doamna Olimpia o maltrata cu o plăcere sadică, guițând de parcă ar fi fost partea pasivă...

După un sfert de oră o întrebă:

— Mai trăiești, americane?

— Supraviețuiesc, doamnă Olimpia... Am avut și un orgasm.

— Ești prima de la care aud așa ceva! La ce școală ai învățat?

— La școala crudă a vieții, doamnă Olimpia. Visam să avem un vapor! Eu și logodnicul meu. Ne mai trebuiau 20.000 de dolari. M-aș fi aruncat și în valurile Pacificului dacă pe fundul lui s-ar fi aflat suma aceasta blestemată. Dar nu mi-a mai trebuit! Vaporul prieteniei mele cu Jimmy s-a scufundat! Am rămas în schimb cu o voință îndârjită, care mă face să rezist la orice supliciu.

— Îmi pare rău că ți-ai spulberat visul Suzane, dar omul este o fabrică de vise. Îți mai poți face atâtea! Ești o floare de cais. Eu nu mai pot visa. Eu pot doar să culeg bobițele de polen ce cad din potirașul tău. Ascultă ce-ți spun eu astăzi! Să ne îmbrăcăm și să te duc în camera ta. La noapte nu te va deranja absolut nimeni. Mâine trebuie să fii în formă. La ora 10 dimineată vine mașina baronului să te ia.

Și mașina veni pentru a o conduce printr-un peisaj mirific. Suzane privea prin ferestrele mașinii de lux

bogățiile naturii și oamenilor. Nici ea nu era o săracă, depusese la bancă 25.000 de dolari, dar avea o stare de nemulțumire generală. Din subconștient primea semnale din preceptele domnului Morgan. Simțea că este ceva în neregulă cu ea. Nu asta visase! Să ajungă o vânzătoare de plăceri! Poate era o falsă mustrare de conștiință sau poate era stăpânită de o gândire subiectivă. În definitiv, ce e bun și ce e rău pe lumea asta provizorie, cu statut de flotant? Își disprețuia trupul, făcuse din el o mașină de imprimat bani. Cu ei avea să și-l protejeze. După trecerea în eternitatea nimicului, acolo jos, pe fundul unei gropi unde îți zac osemintele, nimeni nu te mai întreabă de profesie. Acolo există o egalitate perfectă între foștii gânditori... Și chiar dacă cineva ar pune o întrebare peste țărâna de deasupra ta, cine-l aude? Doar viul, preocupat de propria-i îndoială! Raliat! Totu-i un raliat cu ochi, până ce-i închide...! Parcă se mai liniști. Ei da, se va culca din nou cu vreun bătrân impotent, căruia va trebui să-i procure iluzii și să-i stingă dorințe greu de satisfăcut. Dar nu însemna oare această lecuire o operă de binefacere? Un act pur medical, o operație pe creierul sufocat de scene erotice. Ce deosebire este între o soră de caritate care pansează rana bolnavului și-i pune țucalul sub șezut și ea, care-i

pansează o rană de pe creier, o rană care nu se vindecă niciodată!

Între timp, luxosul automobil ajunsese în fața unei porți din fier forjat, dincolo de care se întindea un parc imens. Un paznic în uniformă cu epoleți aurii le deschise și mașina parcurse o alee lungă și se treziră în spatele unei clădiri vechi, dar bine întreținute, din blocuri de piatră, făcută să reziste 1000 de ani. Era castelul. O subretă le ieși în întâmpinare, se apropie de fereastră și o privi pe Suzane.

— Demoiselle Suzane? Întrebă ea de complezență. Je în appelle Jacqueline. Suivez-moi!

Intrară în castel pe o scară de serviciu. Șoferul le urma cu valizele Suzanei în care-și pusese îmbrăcămintea cea mai nimerită pentru un asemenea cadru medieval.

— Vă schimbați ținuta, domnișoară? îi spuse șoferul într-o engleză cu accent francez, după ce o instalează într-o cameră a castelului, cu un mobilier greu, din lemn scump. Apoi Jacqueline vă va conduce la domnul baron.

Rămasă singură, Suzane își desfăcu valizele și-și alege o rochie sclipitoare, decoltată, cu un șliț ce-i descoperea coapsa albă strânsă într-un ciorap de culoarea pielii, doar atât cât să stârnească dorința. Se privi în oglinda uriașă, de înălțimea peretelui, și-și spuse fără să aibă senzația că

se minte singură: „Sunt chiar mai bine decât o castelană cu sânge albastru!” Pe la ora 12, Jaqueline veni să o ia. Mergea în fața ei fâțându-și fundul pe sub ținuta de serviciu de culoare neagră, cu guleraș alb, înalt și revărsat pe umeri. Părea de vârstă ei, dar probabil nu mai prezenta niciun fel de atracție pentru baron. Merseră mult printr-un adevărat labirint de culoare, coborâra scări și urcară pentru a se trezi la intrarea principală a monumentalei clădiri. Trepte din marmură duceau spre un platou cu alei copiate parcă după cele din grădinile Luvru-lui.

Perspectiva era zdrobitoare, demnă de ochii unei regine: jos, la vreo sută de metri, o aștepta un bărbat singur. Mult mai departe de el se zărea o mulțime de femei și bărbați plimbându-se, discutând între ei, ucigându-și desigur timpul. Apropiiindu-se, Suzane îl descoperea pe stăpânul acestui domeniu, un om scund, lat, cu fața acoperită de o barbă sură, tunsă scurt, cu occipitalul părăsit de podoaba capilară rămasă însă intactă pe margini pentru a sprijini edificiul ca niște metereze. O aștepta cu mâinile la spate, cu picioarele bine înfipite în prundișul aleii, cu ochii iscoditori, ce aruncau priviri de foc de sub stufărișul sprâncenelor negre. Trăda vigoare, dar virilitatea era cu totul altceva. Suzane cunoștea foarte bine ce înseamnă un

bărbat de 70 de ani, câte eforturi trebuiau depuse cu el pentru a nu pleca dezamăgit că a aruncat banii pe fereastră. Era decisă și acum să-l satisfacă pe baron. Era prevenită, știa că baronul se excita sub falusul din plastic și ejacula acolo, satisfăcut de proteză ca și cum ar fi fost naturală.

— Te numești Suzane? Ești americană? o chestiona el în loc de binețe sau altă introducere. Era doar un obiect viu ce i se trimitea la comandă.

— Da, domnule baron. Abia am sosit la Paris.

— Arăți într-adevăr așa cum mi-ai fost prezentată. Îi puse mâna pe un sân, fără alte menajamente, îl strânse ușor și se retrase mulțumit. Porțile cerului, Suzane! Îmi plăci!

Acum însă am musafiri. Uite-i acolo! Plimbă-te și fă victime. Nu te lăsa înduplecată! Eu te-am cumpărat. Atât îi spuse și se îndepărtă spre măreția albă a scărilor ce duceau într-o lume necunoscută ei. Oricum, nu era un vapor, sau dacă era un vapor, plutea pe o mare fără valuri, fără furtuni, o mare a celor aleși să o traverseze fără, convulsii, dar cu dorințe împlinite.

Suzane porni agale spre mulțimea aceea liniștită, împrăștiată printre havuze, statui de îngeri și bazine mici

cu pești colorați. Femeile purtau pălării cu boruri largi, șiraguri de mărgele pe gâturile cu pielea însemnată de treceri îndelungate, rochii lungi din materiale scumpe și grele pentru a acoperi tragedii corporale, schimbau câte un cuvânt, fără să primească neapărat un răspuns. Viața lor era implantată în acest parc, în aceste grădini parnasiene sau semiramidiene, nimic nu le mai putea scoate din liniștea lor, din umbra seculară a castelului. O blazare generală, boală cruntă a belșugului, stăpânea deopotrivă bărbați și femei, care pur și simplu mureau de plictiseală.

Suzane trecea printre ei nevăzută, desigur intenționat neobservată. Ei știau că nu poate fi altceva decât un nou capriciu al baronului ros de neputințele andropauzei, o târfuliță cu pretenții de lux, un nimeni venit aici să scapere un chibrit nobiliar păstrat într-o cutie umezită de igrasia nemiloasă a timpului. Puah! Dezgustător! A ignora o asemenea făptură infiltrată printre ei, era singurul protest îngăduit de baron, care era totuși șeful clanului cu destule mijloace să le sancționeze usturător opoziția fățișă.

Un chelner cu o ținută de corb scrobbit se apropie de ea cu o tavă plină cu pahare de șampanie.

— Domnișoara servește ceva?

— De ce nu?

— Oh, dar eu te cunosc! îi spuse el familiar și plăcut surprins.

— De unde?

— De la doamna Dennis. Am fost acolo într-o seară. Venisem cu baronul în America.

— Da?! Eu nu-mi amintesc.

— E firesc, Suzane!

— Oh, știi cum mă cheamă?

— O fată ca tine nu se uită niciodată... Chelnerul care servea șampania se opriese lângă Suzane mult mai mult decât timpul necesar ridicării unui pahar și baronului, care coborâse din nou pentru oaspeți curteni, nu putu să-i scape acest flirt în stadiu incipient. Îl ținea sub observație tensionată.

— Mă flatezi! răspunse Suzane distrată.

— Pentru baron! Vei rămâne deziluzionată. Îl cunosc bine!

— Știi la ce să mă aștept. Am fost pusă în temă.

— Dar a mea e naturală, Suzane! Trebuie să-ți faci și tu o plăcere dacă ai coborât printre cadavre vii.

— Bine, unde?

— După ce servesc, îndepărtează-te de mulțimea asta și

ține-te după mine, la distanță.

Chelnerul plecă emoționat. Paharele se ciocneau între ele zăngănind, câteva își aruncară în afară spuma iar unul pur și simplu se răsturnă chiar când ajunse în dreptul baronului.

— Idiotule! Fii atent!

— Iertați-mă, domnule! Nu știu ce mi s-a întâmplat!

— Ba știi! spuse baronul și-i întoarse spatele. Când simți că s-a îndepărtat, își reluă supravegherea nestingherit. Puțin îi păsa de umbrele ce se învâртеau pe acolo. Văzu cum chelnerul se afundă pe o alee în desigurile parcului și cum Suzane, făcându-se că admiră trandafirii, îl urma mimând perfect o plimbare dezinteresată, doar pentru descoperirea frumuseților din parc. Când se pierdu și ea pe urmele chelnerului, baronul o porni în goană într-acolo. Îl cuprinsese o stare de agitație pe care n-o mai simțise de mult. Mergea cu pași mari de pisică încercând să ghicească unde s-ar fi putut ascunde. Poate după zidul acela nu prea înalt ce mărginește popicăria. Și nu se înșelase. Când fu aproape, se și auzeau deja zgomotele vocale ale unei satisfacții pe care ți-o amplifică plăcerea lucrului furat. Îi lăsa în pace să-și trăiască nebunia extazelor, el ascultându-le concertul de coarde rupte și

dezacordate. Doar atunci, când atmosfera amiezii încinse de focul celor doi beligeranți dădu semne de rarefiere, își făcu apariția și baronul urcându-se pe zid și tunând autoritar:

— Ce faci aici, mizerabile?

— O să mă dați afară, domnule baron, așa-i? spuse el împăcat deja cu soarta?

— Dimpotrivă, idiotule! Îți dublez leafa! Suzane îl privea mirată, chelnerul rămase cu ochii holbați, cu o figură prostită, mut. Baronul se adresă apoi fetei:

— Te aștept la masă, Suzane, în salonul de recepții. Mark te va conduce. M-ai excitat, idiotule! spuse apoi chelnerului și plecă pierzându-se pe aleile tunelate de crengile arborilor seculari.

— Te-a pus anume să mă seduci?

— Nu, Suzane. Eu îi cunosc toate nebuniile. Am vrut să-l pregătesc pentru tine, să-l incit.

— Înțeleg, scoate 200 de dolari.

— Trece-i în contul baronului, Suzane el plătește tot.

— Am să mă conving. Când au reapărut pe marele platou din fața castelului, musafirii se topiseră între zidurile lui. Mark o conduse pe Suzane pe căile întortocheate ale culoarelor până la camera ei.

— Am să vin să te iau la masă, când totul va fi gata. Pune-ți altă costumație! Mai decentă, dar mai seducătoare! Va trebui să înfrunți morga aristocraților și în același timp să fii o ispită irezistibilă pentru baron. Te vei pierde printre invitați ca o necunoscută, dar vei fi mereu în preajma stăpânului cu toate armele tale gata de tragere. O sărută pe gură și plecă zăpăcit. Din spațiul înalt al ușii masive îi mai șopti:

— Ești făcută să fii regină sau călău pentru bărbați.

Rămasă singură, își trecu în revistă toaletele din cele două valize, apoi se hotărî asupra uneia care să le stârnească bărbaților interesul pentru studierea enigmelor din trupul femeii, iar femeilor să le dea o lecție de cochetărie ucigașă.

Mai insistă puțin asupra coafurii. În rest nemaivând ce adăuga. Formele ei carnale deveniseră un exponent al perfecțiunii seducătoare. Ea nu trebuia decât să le arate și ele vorbeau de la sine, chemau, fabulau, topeau ghețari, spărgeau morga diplomatică de sub fracuri, dezghiocau bărbatul de aparențele etichetei din înalta societate.

Intră în sala mare de recepție a castelului unde în ziua aceea se aflau vreo douăzeci de persoane, care mai de care mai simandicoase. Surorile baronului, ajunse la vârsta

când nu-și mai puteau permite galanterii, soții lor buhăiți de ani, alcool și vânat de pe domeniile proprii, câteva nurori spilcuite la Paris și perechile lor culese din saloanele cu ruletă, câțiva vecini de moșie veniți să schimbe dormitoarele și cameristele cu fustițe negre, scurte și bluzițe albe peste magia sânilor turbulenți. În sfârșit, era într-o societate în care în afara nobililor nu mai intra nimeni în afară de valeți. O societate închisă, cu reguli stricte, cu o etichetă moștenită și păzită cu strășnicie de strămoșii rămași să vegheze în tablourile uriașe ce împodobeau marele salon și monumentalele scări interioare. I se rezervase un scaun în capul mesei lungi, opus celui în care trona baronul, pentru a o putea vedea, restul invitaților neavând ochi pentru ea.

Vinurile purtau toate blazonul baronului, Robert Chabbal, care sorbea câte o picătură. Astăzi nu dorea să se amețească. Astăzi nu dorea bogăție culinară și niciun fel de bogăție pământească. Astăzi dorea o femeie nudă, o demontare a jucăriei miraculoase ce-i absorbea gândurile, o eliberare măcar provizorie, paleativă, de tentația ireductibilă a farmecului dintre coapse. Nici Suzane nu-și pusese mintea cu bunătățile acelea ce curgeau în valuri pe masă. Accepta câte puțin din toate. Belșugul trebuia

degustat doar, altfel ar fi devenit o burtă ca toate burțile. Ori ea adusese acolo o siluetă, o naiadă, o ondină, o ispită stilizată și o speranță. Aici se pătrundea greu și nu trebuia să dezamăgească și mai ales să nu capituleze. Aici nu avea rivale, aici avea dușmance, franțuzoaice uscate și slute, făcute din invidie și ură, din resturile timpului care le mai lăsase doar ochii să vadă descompunerea, smochinirea, deshidratarea pestilențialului sfârșit organic și toată această decădere era garnisită și umplută cu sosuri, sufleuri, grătare, frigărui, spoită cu o jalnică demnitate de milionare infailibile ajunse la Waterloo-ul vieții, unde „garda moare dar nu se predă”!

Când petrecerea se afla spre sfârșit, nobilii domni simțiră nevoia să-și scuture burțile, să-și dezmoștească încheieturile ruginite, să facă doi-trei pași prin imensitatea sălii de recepție, să tragă un trabuc și o otheadă la prospătura baronului Robert Chabbal. Se ridică și Suzane și se amestecă printre ei, plimbându-și parfumul formelor, producător de alergii hormonale, îl șterse cu șoldul pe baron într-o felinească alunecare, acesta îi controla tot așa în trecere profunzimile colinelor fesiere și simți în pantaloni o vagă adiere de tinerețe. Te pomenești că fata aceasta o fi vreo făcătoare de minuni”, gândi el inundat de

speranțe.

Mark se plimba acum din nou cu tava aurită și încărcată cu pahare cu șampanie, printre invitați, ademenindu-i. Suzane, în mișcarea ei circulară, nimerise tocmai lângă una din surorile cele mai îndrăcite ale baronului, când Mark o întrebă plecat, cu o politețe cultivată:

— Domnișoara mai dorește șampanie? Este veche de cincisprezece ani! Baronul o scoate din pivnițe foarte rar un asemenea elixir!

— Probabil are vreun gând, răspunse ea făcându-i cu ochiul și luă cupa.

În același timp întinse mâna și Clotilde, sora baronului, scorpiea, cum îi spuneau slugile. Ridică o cupă, mimă o împiedicare și aruncă toată șampania peste sânii Suzanei. Lichidul gălbui și spumos în loc să compromită bustul curtezanei, îi crescua valoarea de o sută de ori. Bluza din mătase subțire se mulă perfect pe carnația sfintei maternități dătătoare de nesomn și sânii ei mari rotunzi, deveniră subit ușor de determinat, ca și cum nu ar mai fi avut nicio perdea de protecție.

Baronul, aflat prin apropiere, observase mișcarea scorpiei și se decisese ad-hoc să le dea o lecție. Din câțiva pași fu lângă Suzane și începu să o dezbrace de bluză.

— Câtă perfidie, micuța mea! Câtă răutate! Ia arată-le tu cine ești, cum arăți și că nu dai doi bani pe sclifoseala lor! Hai vino aici, sub acest palmier!

O urcă pe o masă cu fața din marmură albă, rotundă, ca un pedestal de zeiță greacă, și se retrase apoi doi pași să o privească:

— Ei, hai, dă-i drumul! Te-au jignit, te-au umilit coțofanele! Arată-le cum ești; ca să poată face și ele o comparație. Să vadă și ele cum arată o femeie!

Suzane nu prea înțelegea ce dorește baronul. Dădu peste cap cupa de șampanie pe care nu o lăsase din mână și o aruncă apoi în spate. Zgomotul făcut amplifică incidentul și mobiliza acum atenția generală, mulți neștiind încă ce se întâmplase. Baronul gesticula aprins, dornic să vadă, să se amuze, să jignească babornițele cu grotescul unei scene pe care și-o dorea apoi continuată în doi, în salonul alăturat.

— Hai, Suzane! Ce mai stai? Aruncă tot de pe tine!

Actrița acestei scene de tavernă marinărească intră în rol. Dintr-o singură mișcare, fusta îi căzu peste pantofii roșii cu tocul foarte înalt, pe ea mai rămânând doar ciorapii de mătase albă, ce-i acopereau picioarele doar până la jumătatea coapselor înnebunitoare. Numărul de

streaptease luase sfârșit fulgerător pentru că protagonista nu mai avea ce scoate de pe ea. Un „Oooohh!” prelung se auzi din gâtlejurile bărbaților, un „Oooo!” repulsiv, de 20.000 de volți, șuieră din piepturile uscate ale castelanelor devenite bigote, deoarece vârsta nu le mai acorda altă șansă.

Suzane își împinse jos spuma aceea de fustă ce-i împiedica mișcarea și rămase liberă ca o pasăre jumulită de pene. Tot ce natura pusese mai frumos în om, se afla acum pe pedestalul din marmură de Carara. Femeia de pe el îi întuneca însă renumele.

Baronul Robert jubila, babornițele se întoarseră cu spatele spre răsăritul de pe masă, ce lumina imaginația și o îndemna să exploreze mai departe. Suzane își puse un deget pe limba neastâmpărată, umezindu-l și coborându-l apoi pe sex, în timp ce șoldurile imitau perfect un dans de cadână imperială. Spectacolul evolua spre o empatie generală, când fanii castelani turmentați de șampanie, uitând de ranguri, poziții sociale și obligații de mariaj se pregăteau să sară în jungla simțurilor dezlănțuite și să-și dispute prada. Cu un rânjet demential, baronul simți furtuna orgiei ce se plănuia în ceața otrăvită de sub frunțile înfierbântate ale bărbaților din spatele lui și le-o

luă înainte. Străbătut de un flux diabolic de virilitate, se aruncă spre Suzane, o cuprinse cu brațele de picioare, ea îi căzu peste umărul drept, lăsându-se purtată pe sus, dar neîncetându-și o clipă zvârcolirea pântecului. Baronul, cu puteri incredibile primite din necunoscut, ducea prada ca pe un trofeu de vânătoare spre un salon alăturat, lăsând în urma sa ușa larg deschisă. O așeză pe Suzane pe o masă și acum avu loc minunea. Asistența ce se uita prin deschiderea ușii, dornică să vadă un show erotic cu o fată ce le ațâțase simțurile, cu o fată ruptă, demontată, ucisă de un falus artificial, ca o răzbunare pentru neputința lor de a o avea, îi fu dat să vadă cu totul altceva. Baronul devenise bărbatul de la 30 de ani! Baronul începuse să-și prelucraze obsesia cu instrumentul său personal!

Și pe măsură ce o pătrundea cu o plăcere deosebită, Suzane se dezlănțui într-o sălbăticie de țipete ce simulau durerea, de gemete menite să-i producă baronului satisfacția că el ar fi cauza valurilor zgomotoase ce-și aruncă stropii peste parapet.

— Suzane! urla baronul. De trei ani de zile nu mi s-a mai sculat! Ești o vrăjitoare, ești elixirul de viață lungă, ești... ești mireasa mea, ești logodnica mea, ești nevasta mea! Te iau de soție, zeiță dătătoare de puteri miraculoase!

Nu există impotență! Nu există andropauză! gândea baronul în timp ce-și ajusta pantalonii. Apariția neputinței nu-i decât un efect al stereotipiei, iată dovada! Găsește-ți o zeiță și te vei scula și din mormânt ca să mai guști din plăcerile lumii.

— Mark! Ce caști gura acolo, în mijlocul turmei aceleia de neisprăviți? Adu hainele Suzanei!

— Le-am și pregătit, domnule baron! spuse cel mai apropiat confident al castelanului.

— Dă-mi-le și nu te mai zgâi la Suzane! Ieși și închide ușa! Și alungă turma aceea de bizoni ce mugesc și buncălăiesc. Gata cu distracția, gata cu spectacolele gratuite și coituri imagine. Suzane este Buna Vestire ce mi-a readus tinerețea ce-o credeam apusă. Avocatul să depună actele la primărie! Peste zece zile Suzane va fi castelana, va fi vinul meu de viață lungă!

— Am înțeles, domnule baron. Va fi vinul și stăpâna noastră!

— Așa, Mark! Stăpâna noastră! Cel mai mic gest de nepolitețe din partea cuiva față de Suzane va fi egal cu alungarea din castel și din testament Am zis!

— Ați zis, domnule baron!

— Hai, șterge-o!

— Suzane, iubito, îngerul meu cel bun, să mergem la mine în dormitor, să te așez în patul unde, într-o noapte furtunoasă, a dormit însuși Napoleon cu Iosefina! Ești Iosefina mea! Ești împărăteasa mea! Ești viața mea nesperată!

Bătrânul baron nu era nebun, ci doar înnebunit. Descoperise o porțiță secretă pe unde se putea strecura în veșnicia dragostei. Planul lui de mariaj cu târfulița asta americană zdruncinase toate așteptările rudelor de preluare a părții care li se promisese din domeniile castelului. Trebuiau să întreprindă ceva imediat, înainte de a se produce catastrofa. De complotul acesta era conștientă și Suzane. Ea venise la castel pentru zece mii de franci în schimbul unei maltratări vaginale cu un falus din plastic și atâta tot! Dar lucrurile luaseră altă întorsătură. Se simțea în nesiguranță. Trebuia să-i spună lui Tay Garson, care o aștepta la Paris. A doua zi, după ce petrecuse cu baronul entuziasmat o noapte de activitate profesională, experimentând tot tacâmul franțuzesc, îi spuse că vrea să meargă la Paris să-și ia lucrurile rămase acolo la madame Olimpia.

Baronul acceptă cu greu, nu voia să o scape de sub control, porumbița putea să-și ia zborul pentru totdeauna.

Pe lângă șofer i-l mai dădu și pe Mark în pază, cu ordinul categoric de a nu se mai atinge cineva de ea. Nici chiar madame Olimpia, pe care o știa ce fel de poamă este. Nu dorea să i-o descarce cu lesbianismele ei exacerbate. Tay o aștepta nerăbdător în camera ei de la madame Olimpia. Era primul plasament onorabil și dorea să afle cât câștigase din afacerea asta. Turneul european trebuia să-i umfle veniturile substanțial, după care urma să investească în alt gen de întreprindere.

Comerțul cu plăceri feminine includea un risc: fie că „marfa” se infesta cu ceva și se degrada, fie că interdicțiile de tot felul îl stânjeneau și-i îngustau aria de activitate, pentru că el nu înțelegea să plătească impozite statului pe funduri selecționate de el.

— Ei, Suzane, spune cum a fost! o primi el îmbrățișând-o părintește.

— Neașteptat, Tay, nesperat!

— Ai văzut, Suzane, ce ți-am spus eu! Cât ți-a dat? Ce ți-a dat? Atât cât stabilisem inițial sau și ceva pe deasupra?

— Mi-a dat mâna lui, Tay! Jos, în stradă, mă așteaptă oamenii lui să cobor cu bagajele.

L-am mințit că vin la Paris să-mi iau lucrurile, dar eu am vrut să te văd și să-ți spun. Să nu mă aștepți degeaba.

— Tu glumești, Suzane? Cum, eu investesc în tine, te lansez și tu mă părăsești pentru un hodorog de baron?

— Nu, Tay! Nu pentru un hodorog, care-și trăiește fericit poate ultimii ani, dacă nu luni, ci pentru moștenirea pe care mi-a și trecut-o în testament.

— Exclus! Ai un contract cu mine!

— Nu am niciun contract! A fost un aranjament verbal la insistențele tale și am acceptat numai pentru că eram furioasă pe Jimmy, dar acum gata, s-a terminat! Nu mai vreau să fiu sclava nimănui! Tay se aruncă pe ea, trântind-o pe pat și-i trase două palme.

— Trezește-te, Suzane! Nu mă înfuria! Nu mă lași tu pe mine așa! Mai bine te ucid! Și o lovi din nou peste față. Din nas începu să-i curgă o șuviță de sânge.

— Madame Olimpia! Începu să strige Suzane disperată. Ajutoor! Ajutor!

Tay, dezlănțuit, dorea să o înspăimânte și, dacă nu reușea, să o silească cu forța să-l urmeze. El nu putea renunța așa ușor la niște venituri gratuite, neimpozabile. Puicuța trebuia „convinsă” că nu poate scăpa de el. Și-i mai trase două palme, dar în momentul acela primi la rândul-i o lovitură puternică în ceafă și căzu într-o stare de inconștiență.

— Hai, Suzane, ridică-te, spală-te de labele murdare ale acestui rechin, ia-ți adio de la madame Olimpia și hai jos, la mașină. Ne așteaptă domnul baron cu masa de prânz.

— Mark! strigă Suzane, sughițând de plâns. Ai întârziat puțin. Nu meritam palmele primite de la mizerabilul acesta îmbogățit de mine.

— Suzane! Este ultima umilință. Domnul baron este generos. L-ai dat gata! Și pe mine... spuse el mai încet și pe un ton în care se ghiceau speranțe viitoare. Dă-mi mânuțele! Așa, ridică-te! Ți se văd picioarele și intru în păcat. Fata se ridică zâmbind. Își revenise. O aștepta o realitate la care visează orice prostituată. Să pună mâna pe un castelan, pe un bancher, pe un fermier bogat. O să-i arate ea trădătorului de Jimmy!

La castel, Robert Chabbal jubila, alerga ca un tânăr în plină sevă, muștruluia cameristele ce nu-i putuseră insufla nici cel mai neînsemnat impuls erotic, controla grăjdarii, grădinarii, oamenii de curte, tot ce mișca pe acolo, băgându-i în viteză cu pregătirile pentru nuntă. Chemase ofițerul stării, civile la castel, acesta acceptase, în schimbul unui căprior de numai 3 ani să officieze în marea sală de recepție și dorea ca totul să fie măreț. Nu va mai trăi 100 de ani, dar cât va supraviețui vitregiei timpului, va

face din fiecare zi o sărbătoare, o înfruntare a inevitabilului, o ardere a nedreptății făcute omului condamnat să moară. Când va închide ochii, de pe pleoapele lui nu se va rostogoli în țărână nicio picătură de regret!

Doar rudele prea fericitului baron nu priveau cu ochi buni toate pregătirile acestea făcute în grabă, de parcă se apropia o catastrofă, ceea ce pentru ei chiar așa și era preluarea unei părți însemnate din avere de către o curvă de lux cu sexul vrăjit. Dispăruseră cu toții prin aripile îndepărtate ale castelului, prin casele de vânătoare, prin adăposturile de pe malul lacurilor cu pește. Consiliul de familie, întrunit a doua zi după ce baronul își strigase în plen hotărârea de a se însura, fu ignorat și izgonit cu o furie nemaîntâlnită până atunci la baron. „Dacă cineva dintre voi, prea uscățive baronete, poate trezi în pantalonii mei și cea mai mică adiere erotică, atunci da, consimt să vă ascult! Dar nu cred că niște moaște nesfinte ar mai fi în stare să imite ceea ce Suzane e în stare să-mi ofere! Adio!”

Rudele se retraseră deziluzionate și decisă să împiedice această aventură dementă a unui bătrân dat în mintea copiilor, dar încă nu știau cum. Ziua oficerii

căsătoriei se apropia vertiginos și ei nu găsiseră încă nicio soluție. Erau disperați. Înevitabilul își făcea loc cu încăpățănare. Doar Mark visa pătrunderi clandestine în peștera de aur a viitoarei stăpâne, atunci când, cu siguranță, baronul se va trezi că-i trebuie altă muză pentru deșteptarea poftelor ce va uita să vină. Dar până atunci aduse la castel cutii cu toalete de la cele mai renumite case de modă pariziene, inclusiv rochia de mireasă, o capodoperă ce întrunea curențe preluate din tablourile de pe pereții interiori ai castelului, vechi de trei secole, combinate cu linii mai moderne. Cel puțin coronița de care atârna o trenă lungă de 30 de metri, nu era altceva decât o coroană regală bătută în pietre scumpe, ca o mitră episcopală.

Cu două zile înainte de ceremonia civilă se organizează o vânătoare, condusă de însuși baronul, pentru îmbelșugarea mesei cu specialități alese. Fuseseră chemați gonași din sat pentru abaterea vânatului spre țevile de pușcă și căzură sub alică patru căprioare, 30 de iepuri, 25 de fazani, aduși apoi la castel, pe poteci ascunse de complicități ucigașilor – gonacii. Toată această pradă fu depozitată în cămările subsolului, oamenilor li se dădu rachiou și pâine, mâncare, băură și plecare pe seară.

Nimeni nu observă că o umbră oarecare se strecura prin galeriile subterane, unde altă dată se puneau la cazne răsculații. Doar ginerele fetei cele mai mari a baronului îi cunoștea identitatea și-i împărtășea intenția, de unde și acceptarea de a-i înlesni temerara încercare. Desigur, nu e greu de ghicit că umbra aceea nu era altcineva decât Tay Garson. El contactase rudele baronului și își revendicase mireasa. Îi aparținea, spuse el, era „marfa” lui și nu înțelegea nici mort să renunțe la ea.

Interesele spiței Robert Chabbal erau prea puternice pentru ca propunerea americanului să nu aibă ecou. Ei, da, era socrul lor, dar nu mai aveau timpul material să-l declare iresponsabil. Și atunci înlesniră intrarea în castel a acestui aventurier venos. Păcatul va fi al lor, dar în cea mai mare parte a lui. Așa se făcu că în dimineața oficerii sfintei legături, baronul fu găsit rece în patul său de tânăr înșurățel iar porumbița, nimeni nu-și explica cum își luase zborul fără urmă.

Păstrarea castelului în sânul familiei, de multe secole, devenise o sfântă datorie, tot așa cum o fabrică de bani nu se abandonează cu una, cu două. Suzane se trezi în miez de noapte lângă un mort, Tay îi puse un căluș în gură, o legă burduf și pe căi numai de cineva din castel cunoscute,

fu transportată direct la aeroportul din Orly.

— Un singur cuvânt nelalocul lui, Suzane, și îți voi plânge de milă! îi spuse Tay. Azi zburăm spre Roma. Chiar dacă nu poți fi acuzată de omucidere, vei fi anchetată de poliția franceză și întrebată ce cauți pe aici. Așa că, acceptă mai curând fuga. Pe aici miroase a mort.

— Ești un ticălos, Tay! Mi-o vei plăti! Acum înțeleg că mi-ai spulberat șansa vieții mele de a deveni bogată pentru interesele tale de pește scârbos. Da, zbor cu tine la Roma, dar numai până acolo.

— Suzane! Ți-am dovedit că nu poți scăpa de mine, așa că nu-ți face vise. Lasă, baroni sunt și la Roma. Ai grijă ce față faci când treci prin vama și controlul aeroportului! Te previn! Ești complice cu mine. Nu face prostii!

— Canalie! Ferește-te de furia mea! Tay Garson o lăsă lângă valize și se duse să scoată 2 bilete de avion pentru Roma. Când se întoarse o găsi plânsă.

— Lacrimi pe fața unei prostituate? De ce? Câștigi foarte bine. Doar baronul acela nebun n-a mai apucat să-ți mai dea nimic. Cel puțin ți-am recuperat coronița de mireasă. E în valize. Face o avere.

PARTEA a-III-a

Ademenirea

La sud de cota 3078, nu prea departe de orașul port la Pacific, San Quintin, într-o depresiune montană de o rară frumusețe, prin sălbăticia peisajului, o unitate aparținând forțelor armate americane își avea aici baza de antrenament a unor luptători de comando. Programul de instrucție draconic făcuse din acești ostași un fel de gladiatori moderni specializați în tot ce știința înzestrase armata.

Când maiorul William Johnson, trecut în rezervă la cerere, abia de o săptămână, sosi aici trimis de colonelul Ted Mather, comandantul unității, el se opri sub un șopron, unde locotenentul Ray Cokes îi prezentă trupa sa de 9 soldați. Locotenentul era un tip de culoare, simpatic în felul său și-l cunoștea bine pe maior, dar, acum, așa cum venise ca un civil, cu un pantalon strâns pe picior și cu o geacă de blugi prevăzută cu fel de fel de buzunare și fermoare, simți că-și poate permite un ton mai ironic așa

cum îi stă bine unui luptător stăpân pe mijloacele sale de anihilare a inamicului.

— Hai Johnson, arată-le ce știi sau ce-ai știut!

— Nu, Cokes, știi că nu-mi place și după aceea am chef de bătaie!

— De ce-mi faci mie figura asta, Johnson? Ești cel mai bizar alb pe care l-am întâlnit vreodată, cel mai ascuns individ! Voi merge pe piciorul tău? Te întreb pentru că vreau să văd cum o cârpă ca tine, demisionată din cea mai teribilă forță a lumii, este în stare să bată gorilele astea.

— O cârpă ca mine? Știi bine de ce am demisionat. O.K., doamnele mele, spuse maiorul calm. Nu eu te-am provocat...

— Atențiune! strigă Cokes autoritar către grupa lui de luptători cu pregătirea terminată. Vă aliniați! Și acum ascultați ce vă spun! Maiorul Johnson, în rezervă, este un erou rănit în războiul din Vietnam. El a fost pus la dispoziția noastră ca să ne învețe în lupta corp la corp, cum să supraviețuim pe ape. Nu prea pare să fie ceva de capul lui, dar nu-l subapreciați! E vulpoi bătrân. Pe fața maiorului nu se putea citi nimic. Nici atingerea ofensei, nici îndârjirea, nici șiretenia.

— Hans Christen! strigă locotenentul. Dez Remick, Pip

Wilson, Michael Swanson! Un pas în față, toți cei numiți!
Voi patru veți încerca să-l învingeți pe maior, să-l scoateți
din luptă, acum!

— Glumești, Cokes, spuse maiorul circumspect.

— Nu glumesc, maiorule în rezervă!

— Deci nu glumești? Bine!

— Începeți lupta de anihilare a dușmanului ordonă
locotenentul. Apoi către maior. Nu vrei mai întâi să te
încălzești puțin?

— Nu, nu! răspunse Johnson și se îndreptă spre cele
patru gorile.

Într-o clipă, matahalele acelea fioroase se aruncară
asupra lui, ca o panteră asupra pradei. Apoi grămada
aceea de trupuri blindate, aici se contopea în jurul
maiorului, aici se îndepărta, când acesta devenea o
balerină ce se învârte într-un picior până ce se confundă
cu un titirez. Atunci bocancii lui loveau ca o mitralieră
bicepși, fălci, plexuri ce făceau să înfurie pe atacanți și să
uite că, de fapt, este un exercițiu și nu o luptă adevărată.
Ei erau mai greoi, se răsuceau mai încet.

— Încet, băieți, să nu-l omorâți! ordonă locotenentul.
Aceștia însă considerară că forțele maiorului sunt pe
sfârșite. Întreprind un atac frontal, îl încercuiesc și se culcă

la pământ, fixându-l cu tălpile bocancilor. Maiorul, lungit pe spate, nu mai respiră.

— Cred că-i mort, domnule! raportează una din gorile. Toți privesc îngrijați la locotenent. Acesta pornește să constate isprava, dar în momentul acela, maiorul învie subit, agață pe unul cu piciorul, îl culcă la pământ, îi aplică o lovitură în ceafă și-l scoate din luptă. Apoi continuă gama șiretlicurilor și în două minute toate gorilele zăceau pe prundișul de sub șopron, scoțând gemete de răniți irecuperabili.

Maiorul se retrage dintre ei și de la o distanță ce-i asigura protecție le spuse:

— Mai gândiți-vă la ce vi s-a întâmplat acum puișorilor. Lupta se termină doar atunci când s-a terminat cu adevărat! Să țineți minte asta!

— Ai rămas același maior imbatabil! îi spuse locotenentul Cokes.

— A fost o plăcere pentru mine, locotenente! O adevărată sărbătoare! De mult n-am mai întâlnit atâta îndârjire. Ai luptători buni, Cokes! și zâmbi ironic.

— Păcat că ai trecut în rezervă, Johnson!

— Am altceva de făcut Cokes, dar colonelul nu mă lasă. Mi-a trimis vorbă să mă prezint la el.

— O.K., maiorule! Mai treci pe la noi!

William Johnson se simțea puțin obosit după încercările gorilelor care nu mănâncă chiar degeaba pâinea dulce a forțelor armate americane, dar se ducea la colonelul comandant cu o părere bună despre sine. Încă nu-și pierduse forma și dacă Ted Mather își închipuie că-l poate ademeni cu vreo nouă misiune delicată, atunci se înșela.

Colonelul Mather îl primi prietenos, după ce se ridică de deasupra unei hărți întinse pe biroul său și trase niște concluzii pentru șeful de stat major, un căpitan mustăcios, în ținută de front. Cu degetul pe un punct invizibil de la distanță, el îi spuse:

— Exact la locul acesta mă refeream. Trebuie să verificăm!

— Aici, jos, domnule colonel?

— Da, exact! Exact acolo!

— Da, s-ar putea să fie aici! E o zonă izolată, în afara rutelor marine.

— Mă scuzi, maiorule Johnson! spuse apoi colonelul. Tocmai pregăteam cu căpitanul o acțiune pe care vreau să ți-o încredințez. Ia loc! Nu speram să vii!

— Sunt un civil, domnule colonel. Am trecut doar din curiozitate. Dacă e vorba însă de o nouă misiune, nu cred

să mă convingeți.

— Maiorule!

— În rezervă, domnule colonel!

— Fie, în rezervă, dar nu da cu piciorul unui subiect gras.

— Prefer să scriu o carte de spionaj decât să mă angajez într-o nouă aventură, domnule colonel.

— Maiorule! Nu-mi place când cel mai bun spion al nostru scrie nuvele și romane în loc să slujească patria. Te-am chemat aici pentru că am o situație ce nu poate fi rezolvată decât de oameni ca dumneata.

— Domnule colonel, se pare că ați uitat ceva și cu respect îmi permit să vă reamintesc că săptămâna trecută mi-am dat demisia. Acum sunt în rezervă, e clar.

— Poftim? Demisia?. Eu nu am aprobat așa. N-am aprobat nimic.

— Nu, domnule colonel, nu mai pot participa la nicio acțiune. Sunt rezervist!

— Maiorule, cred că nu mai pot schimba nimic. Planul e definitivat. Vei pleca imediat în misiune. De asta te-am și chemat.

— Domnule colonel, există mulți alții ca mine, de ce neapărat eu?

— Ai două calități, de asta. Ai un mod deosebit de a te comporta și a ne convinge. Și în afară de asta, cred că o să-ți placă misiunea ce o vei primi.

— Domnule colonel, mi-am terminat stagiul. Tot ce-mi doresc este să trăiesc liniștit și să-mi scriu cărțile. Să-mi trăiesc viața așa cum vreau eu și, din păcate, nu pot să-mi îndeplinesc aceste dorințe aici, sub ordinele dumneavoastră.

— Te simpatizez profund, maiorule! Încercă colonelul să-l ia pe o strună sentimentală.

De ce ții să mă dezamăgești? Când eu îți ofer cel mai senzațional subiect de carte în care tu însuși să fii eroul principal?

— Mă ademeniți, domnule colonel.

— Dimpotrivă, maiorule, noi trebuie să ademenim pe cineva! Pe cineva, hârn, de la care nu te-ai da în lături... E dată dracului...!

— Cine, domnule?

— Muierea aceea!

— Ce muiere?

— Ascultă aici, maiorule! Situația începe să devină limpede. În ultimii cinci ani de zile au dispărut fără urmă douăzeci de cadre ale armatei. Pur și simplu s-au topit...

trei dintre dispăruți erau colonei, iar unul general la comandamentul armatei, restul, mai mici în grad. N-au mai fost văzuți niciodată. Vino te rog aici! Privește harta. Deci noi suntem aici, iar aici se află detașamentul femeilor, lângă coloana aceasta împădurită și izolată. Noi credem că aceste luptătoare pregătite pentru misiuni speciale, sunt implicate în dispariția ofițerilor.

— Adică să fie cumpărate de o putere străină pentru a decima cadrele superioare ale armatei?

— Nu nu cred această variantă. Serviciul nostru secret nu a descoperit nimic care să susțină o asemenea ipoteză.

— Atunci, domnule colonel?

— Atunci, maiorule, de asta te-am chemat. Dar mai întâi să-ți arăt ceva. Ia privește setul acesta de fotografii!

— Foarte drăguțe, mai ales în costume de baie! Oho! Ademenitoare! Mai ales asta! Dar parcă o cunosc!

— Sigur o cunoști. Este Norma Morgan, comandanta detașamentului de femei. O tipă îndrăcită, fiica unui grangur, mare industriaș, frate cu generalul Morgan de la Marele Stat Major al Forțelor de Uscat.

— Da, da, auzisem eu ceva... Chiar mă miram ce-i trebuie armată de comando unei milionare?

— Asta, da, și asta va trebui să afli tot tu, maiorule. Se

lăsa o liniște meditativă.

— Și mai privește aici ceva, marinarule! reluă colonelul. Niște prospecte. Poftim, citește!

Maiorul Johnson luă în mână un fluturaș folosit frecvent în publicitate și citi cu răbdare. „Domnilor, o vacanță de câteva zile nu poate fi decât benefică unor bărbați ce-și pun viața în pericol în orice moment. Asociația Amazoanelor Moderne vă oferă prilejul să cunoașteți liniștea preistorică și voluptatea momentului. Cazare excepțională, masă vânătorească, spectacole pe malul mării în costume naturale, clipe de neuitat în compania amazoanelor. Transportul asigurat de Asociație. Informații la telefon 060.256970.

— Mi l-a adus ofițerul de la contrainformații spuse colonelul privind spre maiorul rămas pe gânduri.

— Și de unde știți că ele sunt amazoanele organizatoare?

Presupun, maiorule, presupun, deși sunt aproape sigur. Cine și-ar putea permite o amenajare turistică pe mare, decât o milionară!

— Aici zice pe malul mării.

— Și o insulă are mal spre mare...

— De unde știți că este vorba de o insulă?

— Pentru că pe o coastă marină este greu să faci să dispară 20 de ofițeri!

— Logic! Atunci să dau telefon și să ne înscriem în excursie.

— Nu este de ajuns, maiorule! Ca să te faci să dispari, femeile acestea trebuie supărate, înțelegi? Trebuie să le superi până la a le stârni o ură de moarte.

— Aveți un plan, domnule colonel?

— Altfel nu erai aici.

— Vă ascult. Începe să mă atragă misiunea.

— Îl cunoști pe locotenentul Pip Tracy?

— Ca pe mine însumi.

— Căpitan Benson, cheamă-l te rog pepip! se adresează colonelul adjunctului.

— Telefoniez imediat de dincolo, domnule colonel!

Rămași singuri, colonelul Mather îi mai servi maiorului o informație.

— Pip ăsta, după câte știu, îi cam dă târcoale milionarei, dar ea îl ține la distanță.

— Vreți să o chemați aici? intui maiorul.

— Da, vreau să o chem aici. Dumneata vei sta dincolo și o vei introduce la mine, apoi te retragi și aștepti. Atât, deocamdată. Căpitanul Benson reintră în biroul masiv al

comandamentului și raportă:

— Vine imediat, domnule colonel.

— Benson, comandă trei cafele la poartă. După un sfert de oră, locotenentul Pip Tracy își făcu apariția. Era un tânăr plăcut la înfățișare. Statură înaltă, păr castaniu, ochi albaștri, nas fin, buze cărnoase și un aer de siguranță în mișcările sale, căpătat, desigur în îndelungatul proces de instruire antiteroristă.

— La ordinele dumneavoastră, domnule colonel.

— Locotenent Pip Tracy, iei o mașină și te duci în tabăra femeilor. Înmânezi această hârtie comandantei lor Norma Morgan și o aduci aici. Sper să-ți facă plăcere această misiune, mai adăugă colonelul zâmbind într-un anumit fel.

— Nu vă pot contrazice, domnule colonel. Norma Morgan, spre surprinderea plăcută a tatălui ei, primi cu un interes încurajator propunerea de a se înrola în unitățile de trupe speciale. Poate în mintea ei șocată de un viol barbar nutrea un plan, dar cine-l putea ghici? Spera și ea că prin supunerea trupului la un efort supraomenesc, așa cum se cere în aceste unități, își va vindeca trauma psihică și va redeveni femeia normală, capabilă să accepte dragostea fizică a unui bărbat. Se verificase. Avusese o întâlnire cu George, înainte de a pleca. Nu mai simțea nicio atracție

erotică. Mângâierile lui erau de-a dreptul supărătoare, enervante, fără rost. Numai gândul că toate aceste dulcegării se termină cu o maltratare sexuală respingătoare și insuportabilă îi dădeau dureri de cap greu de suportat. Categoric, era decisă să caute plăcerea vieții în altceva.

Urmă școala militară, absolvi ca șefă de promoție și primi comanda unei mici subunități de femei soldat capabile să pună jos și cel mai încercat inamic. Cantonate într-o zonă izolată, doar cu o ieșire în orașul ce se afla la două ore de mers cu mașina, o dată la două săptămâni, fetele acestea curajoase, care-și sacrificaseră dulceața tinereții din diferite motive temeinice, pe altarul sihăstriei, își omorau timpul și alte dorințe lumești antrenându-se pe câmpul de instrucție de dimineața până seara. Norma nu le slăbea o clipă, reușise să le implanteze forța bărbatului și șiretenia vulpii. Acesta era și secretul pregătirii lor excepționale. Colonelul Ted Mather auzise remarci usturătoare la adresa lor, așa că nu-i fu greu acum să folosească aceste disensiuni de ambiție în construirea planului său de descoperire a genunei care înghite elita ofițerească a armatei americane. Semnalul de declanșare fusese deja dat. Era un plan secret de care nu știau nimic

cei de la divizie. Era o inițiativă personală. Când locotenentul Pip Tracy ajunsese la tabăra din munți, locotenenta Norma Morgan se afla în biroul său unde studia o hartă.

— Bună, Norma! spuse Pip intrând fără să mai bată la ușă.

— Hei, Pip, ce te aduce la mine?

— Dorul de tine, Norma.

— Atunci poți să te întorci chiar acum.

— Oh, ce femeie ești tu? N-am să te înțeleg niciodată! De ce mă respingi?

— Nu te resping. Chiar îmi ești simpatic.

— Norma, eu te doresc sincer.

— Știu, Pip, și lucrul acesta mă îngrijorează.

— Ești o enigmă, Norma.

— Ești un băiat bun, Pip, dar nerăbdător... Știi, Norma, trebuie să vii la Cartierul general.

— Când?

— Chiar acum. Am venit să te iau. Iată și o scrisoare, un ordin, din partea colonelului Mather.

— Nu mă interesează! Nu ți-a spus ce vrea?

— Atâta doar, să te aduc imediat. O fi vorba de vreo misiune urgentă.

— Am auzit că-i un tip formidabil, un misogin și că nu vrea femeii în unitatea lui.

— Da, și eu am auzit asta.

— Păcat pentru el! Noi suntem femeii, suntem în armată și răspundem în armată.

— Cred că n-o să aibă ce face. Hai, ia-ți ceva bagaj, poate rămâi peste noapte acolo, și să mergem. Urcară în mașina de front și demarară ca niște piloți de încercare. Cenușii asfaltului se pierdea sub el ca o peliculă fără sfârșit ce se rula pe o bobină invizibilă.

— Ai grijă cum te porți cu colonelul, Norma. Mi s-a părut prost dispus.

— O să se supere și mai tare, răspunse ea, când va auzi că vreau să preiau un comando ce trebuie să distrugă o plantație de coca.

— N-o să-i convină!

— Niciodată nu i-a convenit cum mă port.

— L-ai respins ca pe mine, da?

— Păi dacă vine cu limba atârână și-mi spune: „Hai să luptăm!” de-a dreptul respingător!

— Se pare că nu ar trebui să-l învingi!

— De ce? Te bat și pe tine!

— Norma, eu te las să câștigi că-mi ești dragă.

— Lingușitor interesat ce ești!

— Dar colonelul nu cred să te lase... Cât crezi că o să stai la el?

— Să zicem o jumătate de oră, poate.

— Bine, atunci te voi aștepta în mașină. Și după aceea te duc acasă. Poate gătim ceva și poate rămâi la mine toată noaptea...!

— Bine, bine, am înțeles propunerea. Ești iremediabil obsedat. Iată că am ajuns. Mă aștepți, da?

— Te aștept de doi ani, Norma.

— Îmi plac bărbații răbdători. Uneori câștigă.

În anticamera colonelului, la un birou lăcuit, stătea maiorul Johnson care-și îmbrăcase iarăși uniforma militară. Când Norma intră, în ținuta ei cochetă de luptătoare, maiorul se ridică politicos de pe scaunul lui, o privi scurt și în timp ce din încăperea colonelului ieșea un căpitan, îi spuse:

— E rândul dumneavoastră, locotenente. Sunteți așteptată.

— Mulțumesc!

— Luați-o ușurel cu colonelul. E nervos astăzi. Eu sunt aici dacă aveți nevoie de mine. Vă urez noroc!

— Mulțumesc! și deschise ușa cu timiditate. M-am

prezentat la ordinul dvs. Sunt locotenentul Norma Morgan.

— Intră! spuse colonelul. Ia loc! Tocmai citeam actele duminicale trimise din tabără. Foarte bine! Văd că știți să trageți al dracului de bine!

— Ne străduim, domnule colonel, să fim ceea ce trebuie să fim.

— Dacă o să continuați așa cu tragerile în poligon, nici n-o să mai avem gloanțe să vă dăm. Numai laude în actele astea. Tot ce primesc de la subunitatea ta sunt numai laude!

— Mulțumesc, domnule colonel, spuse Norma puțin flătă și puțin infatuată. Încerc să fac tot ce pot mai bine.

— E minunat! Să trecem la problemă atunci.

— Da, domnule colonel.

— Locotenente Morgan, eu am în unitatea mea o forță considerabilă, o forță capabilă să lupte în orice împrejurare. Și acești bărbați teribili trebuie să capete încredere în puterile lor. Dar ce se întâmplă când o subunitate de femei face totul mai bine de zece ori decât ei? Vreau să spun că rezultatele voastre excepționale subminează moralul trupelor mele. În concluzie, te-am chemat aici pentru a-ți cere să prestezi o activitate sub capacitatea voastră. Să evitați a vă mai situa vreodată pe

primul loc. Ai înțeles ce vreau? Norma refuză să răspundă.

— Ei? Îi cere comandantul aspru.

— N-am nimic de spus, domnule! Norma Morgan nu era obișnuită să facă concesii. Și apoi, gândea ea, dacă se încerca o compromitere pentru ca apoi colonelul să aibă un avans asupra ei și să-i ceară orice!

— Să spunem că așa vreau eu! insistă colonelul.

— Pot vorbi deschis, domnule colonel? își luă curaj Norma Morgan.

— Poți!

— Cred că nu e o părere profesională ce-mi cereți și nu e corect să mă rugați să mă comport mai rău decât sunt în stare să mă comport.

— Nu accept atitudinea dumitale, locotenente. Nu ești un bărbat și pentru viitor mi-am propus să-i dau afară pe toți cei ca tine, încăpățânați!

— Nu pricep ce aveți împotriva femeilor, domnule colonel.

— Să-ți ții gura, auzi? Colonelul se ridică furios din scaunul lui tapițat, se duse direct la Norma, o luă de gât și o ridică în picioare.

— În clipa în care te-am reperat, m-am întrebat ce face o femeie frumoasă ca tine, frumoasă și bogată, aici în

forțele armatei. Ce cauți tu în armata noastră de bărbați? Spune, ce dracu cauți?

— Nu aveți dreptul să mă întrebați așa ceva! spuse Norma demnă și încercând să-i desprindă mâinile de pe gâtul ei. Corpul meu și sufletul îmi aparțin. Nu voi face niciodată ce îmi cereți!

— De ce? Îți închipui că te joci cu tatăl tău bogat? și o apucă brutal de ambii săni ce tresălau de enervare.

— Ești un porc, colonele! Ia-ți mâinile scârboase de pe mine! și încercă să-l pălmuiască.

— Ușurel, puicuță! spuse colonelul parându-i lovitura. Să nu îți închipui că poți face ce vrei aici! Numele tău nu înseamnă nimic în unitatea mea. Eu am dat un ordin și tu îl vei asculta.

— Nu vreau! spuse Norma furioasă.

— Gura! țipă colonelul și, ca un turbat, o ia pe neașteptate în brațe, o răstoarnă pe o masă și sub privirile înnebunite ale cadeților îi ridică fusta, îi smulge chiloții și se aruncă pe ea cu toată greutatea lui de peste o sută de kilograme.

Norma încearcă să execute una din figurile marțiale ca să scape, dar colonelul era as în așa ceva. Își continua acțiunea de învăluire, de potolire a femeii, de îndepărtare

a picioarelor lipite strâns.

— Așa, ușurel luptătoare! Nu întotdeauna poți fi învingătoare! Mai sunt și bărbați învingători! Și într-o clipă de slăbiciune a Normei care se zbătea să iasă de sub el, colonelul își descheie pantalonii și printr-un ultim efort o pătrunde cu o furie nestăpânită, exact așa cum procedase profesorul de sport.

— Așa, frumoaso! E bine așa? Spune, e bine? Cadeții au rămas înmărmuriți, apoi ochii începură să li se mărească, buzele să li se lase în jos. Dumnezeule, colonelul o făcea în fața lor ca și cum n-ar fi fost acolo! Se excită tinerii cadeți și savurează scena de-a dreptul incredibilă! Rămân muți și cu mâinile în buzunare își frământă sexul răsculat.

— Te-ai potolit, locotenente? Mă mai contrazici? strigă colonelul, pătrunzându-i sexul dușmănește. Și nu-i nimic de fundul tău! Ești uscată ca un burete.

— Ah, mă doare! Nu vreau! Ajunge! Porcule! Ai să mi-o plătești! Tribunalul militar o să te mănânce!

— Așa-i frumoaso! Înfurie-te, mișcă-te! Cu cât mai tare, cu atât mai bine! Acum ai înțeles ordinul? Colonelul se descarcă zgomotos, zgâlțâindu-se din toate măduarele. Ce avea de făcut a făcut. Se ridică greoi și-și băgă scula în pantaloni, după care se întoarse în scaunul din spatele

biroului său masiv.

Norma își aranja ținuta plângând umilită, violată pentru a doua oară în viață, pusă în situația de a mai constata încă o dată incompatibilitatea sexualității cu trupul ei ce refuza instinctiv actul erotic. Fără a mai scoate un singur cuvânt, părăsi biroul colonelului într-o stare ușor de înțeles. Fusesse batjocorită, în fața a doi cadeți, de o brută care a încălcat orice normă. În anticameră observă o clipă figura maiorului ce o urmărea din spatele biroului său. Și i se păru că acesta știa ceva, că auzise și văzuse, iar acum încerca să mascheze mârșăvia. Alergă mai departe, până la poarta comandamentului unde locotenentul Pip o aștepta cu speranța unei nopți în doi.

— Norma, ce-i cu tine, ce ți s-a întâmplat? o întrebă el alarmat, văzând-o plângând. Ce ți-a făcut colonelul?

— M-a violat! răspunse ea sughițând și mușcându-și buzele învinețite.

— Te-a violat? strigă locotenentul furios și uimit. Cum și-a permis, ticălosul? Norma, iubito, calmează-te! Așteaptă te rog, aici în mașină! Mă duc la el!

Fără a mai spune ceva, Pip aleargă spre biroul colonelului. Nu-l poate opri nici maiorul din anticameră.

— Ce dorești? îl întrebă colonelul calm, dar surprins

totuși de îndrăzneala locotenentului.

— Cum ce doresc? Mi-ai violat iubita! și se repezi la gâtul colonelului.

— Locotenente! Să nu pui mâna pe mine că altfel nu ieși viu din acest birou! și trase iute un pistol din sertar. N-a fost nimeni violat aici. Norma Morgan a avut doar o șansă să aibă o aventură sexuală. Îmi pare rău dacă era iubita ta și-mi pare rău dacă logodnica ta nu a apreciat ce s-a întâmplat aici.

— Ești un mincinos, colonele. Norma nu a vrut așa ceva!

— Ai grijă cum vorbești, locotenente! Ascultă-mă atent, încerc să-ți explic ce s-a întâmplat aici. S-a întâmplat ceva între doi oameni care au dorit amândoi acest lucru. Știu că nu mă crezi. Dar îți închipui că sunt atât de nebun să-mi risc rangul și cariera pentru o aventură sexuală ocazională? Locotenente! Știi ce se întâmplă dacă-ți acuzi comandantul? Pip Tracy, ascultă-mă bine! Eu spun adevărul, poți să mă crezi. Și dacă o faci, atunci eu, colonelul Ted Mather, voi avea grijă de cariera ta, îți promit solemn. Lasă, nu te mai gândi! Încearcă să nu te mai gândești la acest incident. E un pont. O să-l batem în cuie! Hai, du-te și împac-o, cum poți și tu! Te-ai culcat cu ea vreodată?

— Nu!

— Să știi că nici nu merită, Pip! Nu-i bună de nimic la pat! E o uscătură! Atâta tot! Ai grijă! Gândește-te mai bine la cariera ta!

Locotenentul Tracy negru de furie, dar cu o umbră de îndoială strecurată în suflet (să fi acceptat Norma de bunăvoie actul colonelului?) dar și cu o oarecare grijă pentru poziția sa în armată, ieși fără să salute, trecu mut pe lângă maiorul Johnson și se întoarse la mașină, unde o lăsase pe Norma.

— Vreau să mergi la mine să discutăm, îi spuse el, urcându-se la volan.

— Pip te voi pune martor să știi. M-a luat de gât și m-a trântit pe masa de comandament. Este un tip foarte puternic. Nu m-am putut apăra și atunci... atunci m-a violat!

— Să te cred, Norma?

— Ce vrei să spui, Pip?

— Colonelul zice că ți-a dat o șansă să ai o aventură sexuală și că ce s-a întâmplat acolo, s-a întâmplat pentru că doi oameni și-au dorit să se întâmple!

— Ticălosul! În biroul lui, cu secretarul la ușă și cu doi cadeți de față, ce femeie ar fi acceptat?

— Bine, sunt foarte agitat și afectat de ceea ce ți s-a întâmplat. Vreau să merg la sigur, de asta te întreb, deși îmi voi strica poziția, cariera. E în joc cariera mea, da? Bătrânul vrea să-i execuți ordinele. Nu fii proastă!

— Pip, nu te mai înțeleg! Spuneai că mă iubești! Locotenentul nu răspunse, profitând de manevra de oprire a mașinii lângă poarta cantonamentală.

— Hai, coboară, să-ți dau ceva să bei. O să-ți treacă. Ești într-o stare îngrijorătoare. Vom vedea noi ce facem! În camera locotenentului Pip, Norma se întinse pe patul lui de campanie cu mâinile acoperindu-și ochii și masându-și fruntea.

— Mă doare capul îngrozitor! spuse ea în timp ce Pip îi pregătea o băutură tare.

— Poate pentru că o faci prea rar, Norma.

— Dimpotrivă, fiindcă am făcut-o împotriva voinței mele.

— Spune-mi, Norma, se interesă locotenentul ai făcut-o vreodată și de voie?

— Da, Pip, o dată și pentru ultima dată. Acum aproape șase ani! Nu știam cum te simți la un viol...

— Spuneai că ai vrut?

— Credeam că nu se va întâmpla nimic, era o inocență, trăisem doar cu actorii de cinema, în vis, sau într-o stare

de vis...

— Se vede că tu o faci numai dacă te violează cineva! Eu te rog de un an de zile!

— Pip, n-aș vrea să te dezamăgesc. Nu mai suport ideea! Nu e ceea ce mi-am închipuit! Este o porcărie dureroasă și insultătoare. Nimic din ceea ce se promite sau se visează. Nu mai pot suporta așa ceva!

— Norma, bea asta! îi spuse Pip resemnat. Iubea o păpușă mecanică, o frigidă. Nu înțelegea de ce e frigidă. El dorea o femeie cu care să se culce.

— Ce-mi dai?

— Un cocteil! Liniștește, transpune, șterge realitatea. Norma îl bău tot și se lăsă pe spate, la loc. Pip se așeză pe un scaun lângă pat și o privea.

— Mă doare capul îngrozitor! murmură ea.

— Așteaptă, Norma, o să-ți treacă! Într-un târziu, după ce ea adormi, se culcă și el într-un fotoliu. Nici nu mâncară măcar în seara aceea. În zori se treziră, își udară fețele cu apă rece, băură o cafea în tăcere, ca doi camarazi, fiecare cu gândurile lui. Apoi se echipară și o porniră pe drumul aruncat peste pustiu. Nu vorbiră mai nimic. Doar la sosire în tabăra militară a femeilor, Norma îi spuse:

— Mulțumesc Pip, pentru tot. Și încă ceva. În sala

tribunalului am să văd dacă m-ai iubit cu adevărat!

— Am să mă gândesc la ce mi-ai spus Norma! Te las cu bine.

A doua zi după această întâmplare aproape incredibilă, în care un colonel cheamă în biroul său o subordonată și o violează în văzul lumii, Norma a trimis o reclamație la Tribunalul militar al diviziei. Primi citație peste două săptămâni.

Sala de ședințe era plină. Procesul era public pentru că magistrații militari doreau fie să înfiereze un asemenea act și să fie ca un exemplu pentru cei care târăsc numele de ofițer al armatei americane în noroi, fie să spulbere orice jignire la adresa unui comandant de unitate cu merite mari. Președintele completului de judecată era un general-locotenent spre vârsta pensionării, iar ceilalți doi judecători aveau gradul de colonel. Jos dincolo de bara unde sunt chemate părțile în proces, erau mesele avocaților ce-și însoțeau clienții și în continuare o mare de capete descoperite venite să guste senzaționalul și mai ales să vadă cum arată femeia ce-l scosese pe colonel din uniformă și din răbdări. Norma purta o uniformă militară corectă, cu o croială ce-i asigura o decență maximă, ceea ce deziluzionase pe amatorii de imagini sexy. Stătea

liniștită pe banca ei și aștepta începerea procedurii.

— Ai cuvântul, domnișoară Norma, îi spuse președintele.

— Domnule președinte, începu ea, nu fără oarecare emoții, așa cum am arătat amănunțit în reclamație, în ziua de 16 iulie, a venit în subunitatea mea locotenentul Pip Tracy cu un ordin de la colonelul Ted Mather să mă prezint la comandament. Sosită acolo, colonelul Mather mi-a cerut să renunț la obținerea unor rezultate bune în pregătirea militară, fiindcă jignesc bărbații care înregistrează un punctaj sub cel al femeilor. Datoria mea de militar m-a determinat să nu accept un astfel de punct de vedere umilitor și atunci, colonelul Mather m-a bruscăt strângându-mă de gât, și m-a violat de față cu cadeții din biroul lui. Acestea sunt faptele, domnule președinte. Cer să fie condamnat după legea în vigoare!

— Domnișoară Morgan, o întrebă președintele, ce ați făcut după ce ați părăsit camera colonelului Mather?

— Am alergat în stradă, unde mă aștepta locotenentul Pip Tracy, care mă adusese acolo și i-am povestit ce mi s-a întâmplat.

— Mulțumesc, locotenent Morgan. Puteți trece la locul dumneavoastră. Apoi președintele continuă: Instanța cheamă pe locotenentul Tracy.

De undeva, din asistență, locotenentul se ridică, își aranja ținuta regulamentară și se duse la bară.

— Locotenent Pip Tracy juri să spui adevărul și numai adevărul?

— Da! Jur!

— Așa să-ți ajute Dumnezeu?

— Da, așa să-mi ajute Dumnezeu!

— Domnule locotenent, ce ți-a spus Nonna Morgan în momentul când a ieșit din comandament și a venit la dumneata, la mașină?

— Mi-a spus... că a făcut o mare prostie!

— V-a dat vreo explicație?

— Da, domnule general. Mi-a spus că ea și domnul colonel Mather au avut o aventură și că speră să o iert...!

La auzul acestei declarații surprinzătoare, Norma se întunecă la față ca și cum i s-ar fi arătat însuși diavolul și nu reușea în niciun fel să-și înghită nodul ce-i stătea în gât, sufocând-o.

— N-a spus nimic de un viol? reluă președintele.

— Nu, domnule general. N-a spus nimic, înfățișarea ei nu trăda că i s-ar fi întâmplat așa ceva!

— Mulțumesc, locotenente! Te poți retrage. Generalul schimbă câteva cuvinte cu colonelul din stânga lui, răsfoi

apoi dosarul din fața sa, se opri asupra unui document după care, privind peste sală, reluă cu voce tare:

— Pe lista depusă de reclamantă figurează ca martor și maiorul William Johnson. Să poftească în sală.

— Prezent, domnule general! spuse maiorul, apropiindu-se de garduțul de lemn.

— Juri să spui adevărul și numai adevărul?

— Da, domnule general!

— Spune te rog, ce s-a întâmplat acolo în comandament? Dumneata unde erai?

— În anticameră, domnule general, eu personal am introdus pe locotenentul Norma Morgan în cabinetul domnului colonel Mather.

— Și, după aceea?

— Nu am auzit nimic suspect, domnule general. Ceva care să semene a viol...

— Vreți să spuneți că se iubeau?

— Și încă cum!

— Mai ai ceva de adăugat?

— Nu, domnule general.

— Poți pleca. Să vină la bară cadetul Most Plant!

— Absent, domnule general! spuse grefierul. Este plecat în misiune.

— Atunci, cadetul Lewis Wanted!

— Absent, domnule general! completă din nou grefierul.

— Bine! Colonel Ted Mather!

— Prezent, domnule general!

— Ce ai de spus față de acuzația ce ți se aduce de către reclamanta Norma Morgan?

— Domnule președinte, e limpede că am făcut o greșeală încurcându-mă cu femeia aceasta! Și-mi cer scuze! Vă rog să țineți seama că sunt și eu un om... De fapt, doi oameni căzuți pradă pasiunii... Nu-i nimic nou...

În fața acestei declarații ipocrite, Norma își pierde controlul. Se ridică de pe locul ei și țipă:

— Mincinosule! Blestematule! Mincinos blestemat!

— Locotenent Morgan! strigă președintele bătând cu ciocanul în masa dreptății. Îți atrag atenția. Apoi către sala în așteptare:

— Ședința se suspendă pentru deliberare.

— Ridicați-vă! țipă cineva de la masa grefei. Și cei trei ofițeri superiori, în ținutele lor strălucitoare, se pierdură pe o ușă capitonată din spatele lor.

Peste sala tribunalului plutea o atmosferă ambiguă. Cei care asistaseră la această scurtă judecată dădeau semne de nemulțumire. Nu fusese nimic senzațional. Totul se

desfășurase ca la o ședință de instrucție, unde tema se cunoaște de la început, cei prezenți răspunzând doar cum au învățat din regulament. Era clar că o femeie nu are nicio șansă să se confrunte cu superiorii ei, bărbați cu funcții înalte, pe posturi de mare răspundere, mult mai mare decât un accident amoros și o ambiție de fecioară șifonată în amorul ei propriu. Doar Norma, mută pe locul ei, cu privirile plecate în sine, aștepta de-acum împăcată cu ideea unui eșec. Ce o durea mai mult era atitudinea deplorabilă a locotenentului Pip Tracy, care-i făcea curte de un an de zile, o curte insistentă, pentru ca acum să dezerteze din fața adevărului ca un laș! Dacă mai avusese un pic de considerație pentru bărbați, sosise în sfârșit momentul să-i deteste odată pentru totdeauna. Timpul deliberării se scurse repede și ofițerii magistrați își reluară gravi locurile lor de pe talgerele balanței ce cântărește adevărul. Președintele, în picioare, întreabă jurații:

— Domnilor, care este verdictul? Cinci jurați, așezați într-o lojă specială, se ridică unul după altul și răspund la unison: „Nevinovat!”

— Domnilor! Cazul se clasează! O foială ușoară trece prin asistență, lăsând pe fețele celor prezenți o senzație de vărsat de vânt, care bine oblojită cu vreo pomadă de doi

dolari, va trece fără să lase urme în conștiința cuiva. Jocurile erau făcute înainte încă de a începe. Lumea aceea militară începu să se împrăștie. La ieșire din clădirea tribunalului, Norma se văzu așteptată de locotenentul Pip.

— Norma, te rog o clipă, colonelul mi-a dat ordin să te duc în tabără cu mașina comandamentului.

— Serios? Are resentimente? Dar tu?

— Norma, hai urcă în mașină! Vorbim pe drum. Nu te mai expune privirilor curioase și dornice de scandal. Așa, să-i dăm drumul în munți. Acolo nu există bărbați.

— Să știi, Pip, continuă, Norma după ce se așeză pe scaunul din dreapta șoferului procesul nu se va opri aici. Voi face recurs.

— Norma, te rog, trebuie să renunți la el! Și atunci totul va fi din nou bine. Te rog, putem vorbi deschis unul cu celălalt? Ei da, sunt vinovat față de tine, mă simt un zero. Dar el este un colonel, fir-ar al dracului! Nu trebuie neapărat să te gândești la rușinea ta! Trebuie să te gândești la rușinea regimentului!

— Și ce legătură are cu mine regimentul? M-am culcat cu el? De câte ori mă gândesc la scena aceea brutală, mă simt ca...

— Norma, nici nu știu ce să-ți spun! Procesul acesta nu

trebuia să aibă loc și el nu trebuie să continue! Trebuia să fii mai discretă chiar de la început!

— Pentru binele regimentului, nemernicule!?

— Nu, Norma, pentru binele nostru, al tuturor.

— Tu, lașule, poți să-ți închipui cum mă simt după umilința la care am fost supusă?

— Da, pot! E o chestiune de orgoliu.

— Chiar poți?

— Sigur că da!

— Tu nu înțelegi ce mi-a luat? Acum, când între noi nu mai poate urma nimic, pot să-ți spun. Știi după ce a murit tata în accidentul acela suspect de avion, tu ai rămas singurul prieten apropiat în viața mea și m-am implicat sufletește, fiindcă te iubeam, chiar dacă iubirea noastră curată nu a fost tăvălită în mizerii corporale... Da, te iubeam, și de la violul acela bestial nu m-am mai culcat cu niciun bărbat. Speram să mă vindecii tu de spaimile ce mă chinuie și să devin o femeie normală. Știai asta? Pentru mine nu existau pe pământ decât doi bărbați: tata și apoi tu! Mă pregăteam cu nerăbdare pentru noaptea nunții noastre. Mă păstram pentru ea, așa cum și-a dorit-o tata. Și deodată a apărut bestia asta scârboasă, care m-a apucat cu labele lui murdare, mi-a smuls și mi-a rupt

bikinii și a luat ceea ce era păstrat pentru tine. A luat tot! Mi-a luat chiar și amintirile, și visele! Da, și visele!

— Norma, relaxează-te! Uită! Uită tot. Eu te iubesc în continuare. Așa e viața! Trebuie să facem concesii dacă vrem să existăm fără probleme, fără sacrificii!

— Fără probleme, da? Fără sacrificii! Dar de sacrificiul meu cine răspunde? Spune, cine răspunde? Locotenentul Pip nu răspunde. Căuta să se concentreze asupra circulației de pe șoseaua pe care alerga cu 110 km la oră, sau mergea anume cu viteză mare pentru a nu răspunde. De fapt nici nu avea la îndemână un răspuns mulțumitor pentru Norma.

— Știi ceva, Pip? mai continuă ea, după care nu mai scoase niciun cuvânt până în tabăra din munți. Dacă voi putea uita ce mi s-a întâmplat, dacă am să mă vindec și am să te iert, te voi chema la mine, undeva departe de lumea aceasta rea și mizerabilă.

— Aștept să-ți treacă, Norma. Încă nu m-am vindecat de tine.

— O să te vindeci, Pip, o să te vindeci! Locotenentul nu înțelege exact ce vrea să spună Norma. Întoarse mașina și demară spre comandament. Se afla totuși într-o situație delicată dar nu putea proceda altfel.

De la această despărțire contradictorie se scurseră două săptămâni. Colonelul Ted Mather spera ca planul să se desfășoare fără alte impedimente neprevăzute, așa cum fusese procesul acela ce stârnise oarecare vâlvă în regiment, cât și unele suspiciuni ce puneau sub semnul întrebării loialitatea justiției și integritatea sa morală. Cel puțin nebuna aceea nu mai făcuse recurs. Și când totul părea să intre în uitare, constată cu stupefație că cei doi cadeți care asistaseră la violarea Normei, dezertaseră sau pur și simplu, dispăruseră în chip misterios. Asta se întâmplase alaltăieri, iar începând de aseară, locotenentul Pip Tracy nu se mai prezintă la comandament.

Alarmat, colonelul Mather îl convocă pe maiorul Johnson de urgență și împreună făcură o descindere la cantonamentul locotenentului Tracy.

— Fir-ar al dracului să fie! spuse colonelul în timp ce căuta ceva urme prin sertare. Eu sunt vinovat. Trebuia să-mi închipui! Pip o dezamăgise profund. Ea nu-l putea ierta. Îi dăduse procesul peste cap!

— Domnule colonel! spuse maiorul, veniți aici să vedeți ce am găsit: Invitații! Nenorocitele acelea de invitații. Ascultați! Către toți bărbații! Doriți să aveți o aventură erotică? Trimiteți o poză și câteva rânduri scrise la oficiul

poștal cu numărul indicat aici. Să fie o glumă?

— Nu-i o glumă, maiorule. Toți cei care au fost atunci în tribunal, apărătorul meu, cei doi cadeți lipsă, locotenentul Pip, au dispărut!

— Și, acum, domnule colonel, îmi ordonați să mă duc și eu acolo? Să dispar într-o aventură erotică?

— Maiorule, poate n-o să-ți mai pară amuzant dacă am să-ți amintesc că singura persoană care a văzut-o în ziua violului ieșind din biroul meu ești dumneata! Și tot dumneata ai făcut la tribunal o depoziție în favoarea mea!

— Deci eu aș fi următorul dispărut spuse maiorul zâmbind.

— Nu, maiorule, întâi voi dispărea eu. Dumneata vei veni a doua zi. Ha, ha. Suntem pe urmele lor. Se întoarseră la comandament cu gândul să pună la punct detaliile.

— Sergent! strigă colonelul în trecere prin încăperile ce duceau spre biroul lui. Fă-mi legătura cu tabăra femeilor din munți. După câteva minute, centralistul îl căuta pe colonel.

— Aveți tabăra femeilor, vă rog!

— Alo! strigă colonelul. Dă-mi-o pe comandanta voastră! Cine ești tu?

— Ofițerul de serviciu, domnule colonel.

— Dă-mi-o pe Norma Morgan!

— Permiteți să vă raportez, domnule colonel. Norma Morgan nu se află în unitate.

— Nu se află în unitate? Dar unde e?

— Ne-a spus că este chemată la comandament.

— Când v-a spus?

— Acum două zile, domnule colonel.

— Bine, terminat. Colonelul puse receptorul pe furcă și strigă:

— Gata, maiorule, sunt pe urmele ei. E plecată din unitate de două zile. Nu mai avem timp de pierdut. Poate-l mai prindem pe Pip în viață.

— Unde, domnule colonel?

— Asta va trebui să aflăm. Direcția oficiului poștal indicat în invitație!

— Dar ele cer doar o fotografie și câteva rânduri.

— Le depunem personal și cerem relații pe loc. Azi eu, mâine dumneata. Cheamă mașina. Trec mai întâi pe acasă să mă îmbrac curat și să-mi iau câteva lucruri.

La oficiul poștal indicat lucrurile au decurs mult mai simplu decât se aștepta colonelul. O femeie drăguță, în uniformă aviației, ieși dintr-un birou de turism cu zâmbetul pe buze, îl cântări cu o privire scurtă și-l întrebă amabilă:

— Cu ce vă putem fi agreabile, domnule colonel?

— Am primit acest prospect, domnișoară și aș dori să mă detașez de restul lumii câteva zile.

— Câte anume, domnule colonel?

— O săptămână. Dar unde se află raiul acela?

— O să-l descoperiți la timpul potrivit. Dacă s-ar ști unde este nu ar mai fi rai pentru că toți muritorii ar avea acces acolo! îi răspunde misterios femeia.

— Veți petrece minunat domnule colonel clipe de neuitat. Treceți pe la casieria de acolo și achitați biletul acesta.

— Bine, și plecarea pe când?

— Imediat, domnule colonel. Astăzi nu prea avem clienți. Sunteți singurul. Oh. O clipă, văd că sunteți înarmat! Nu e nevoie să luați acolo și revolverul. Îl lăsați aici.

— Nu, nu mă pot despărți de el. Nu am voie să fac așa ceva. Este împotriva regulamentelor militare.

— Bine, pentru dumneavoastră facem o excepție. Peste o jumătate de oră, colonelul se afla instalat comod într-un elicopter, însoțit de două femei drăguțe, în uniforme de aviație. Aparatul se înălță ușor, ca o jucărie și se îndreptă spre ocean. Una din femei deschise aparatul de

radiorecepție.

— Paza de coastă! Sunt Rândunica. Permiteți zborul în larg!

— Sunt paza de coastă, se auzi în difuzor. Aveți lumină! Călătorie plăcută!

— Mulțumim! Terminat! Colonelul își propuse să fie atent, să stabilească niște coordonate pentru un atac ulterior, dar în curând uscatul nu se mai zărea iar elicopterul își schimba mereu direcția de zbor. Între cer și ocean, încadrat de două femei care-l chestionau mereu pentru a-i încurca orice calcul topografic, pierdu șirul zigzag-urilor și renunță. Trebuia să se bazeze doar pe hazard. Oricum, marea aventură se afla în derulare.

— Am dat adresa agenției voastre la alți camarazi de ai mei, spuse el ca să se știe că va fi căutat, dacă i s-ar întâmpla ceva.

— Nu poate decât să ne onoreze o asemenea inițiativă, răspunse pilotul. Putem satisface și cele mai exigente gusturi. Insula este bine dotată. Are tot confortul, de când a fost începută această activitate turistică, n-am primit nicio reclamație.

— Când a început, de fapt? întrebă colonelul pe un ton de total dezinteres.

— O, sunt de-acum cinci ani!

— E într-adevăr o vechime! continuă colonelul cu voce tare în timp ce în gând se felicita. Era pe drumul cel bun. Disparația ofițerilor avusese loc exact în această perioadă.

— În douăzeci de minute ajungem, colonele îl informă telegrafista. Suntem așteptați.

Abia aștept să văd amenajările.

— Doar atât, colonele? Acolo sunt douăzeci de fete frumoase...

— Așa, ca voi? Mi-ar plăcea să petrec o săptămână cu una din voi.

— Ne flatezi, colonele! Noi suntem doar aviatore. Misiunea noastră ia sfârșit pe plaja unde vom ateriza în curând. Programul plăcerilor este interpretat de altcineva.

— Păcat! Sunteți foarte drăguțe. La întoarcere aș putea să vă invit la un restaurant.

— Asta-i cu totul altceva, colonele. Pare mult mai decent.

— Am ajuns, spuse pilotul după vreo zece minute de tăcere, timp în care colonelul se gândi că fetele acestea s-ar putea să nu știe ce se întâmplă aici, pe insula aceasta care, se pare, nu figurează pe nicio hartă.

— Societatea are un singur elicopter? Întrebă el.

— Are mai multe, domnule colonel.

— Aveți de lucru serios! mască el întrebarea; de fapt aflase că nu se putea ști dacă un client adus pe insulă a mai fost readus pe coastă sau nu. Din carlinga elicopterului, insula se vedea ca în palmă. Nu avea mai mult de doi kilometri pătrați. O vegetație bogată acoperea totul. Aparatul pierdea înălțimea rapid și peste câteva minute se așeză lin pe o plajă aurie ce părea pustie. Abia după ce coborâra, din desișul pădurii își făcură apariția două tinere fete, în costume de plajă, una blondă, cealaltă brunetă, ca să existe două alternative, atunci când colonelul avea să facă alegerea partenerei.

— Bine ați venit pe insula deșertăciunilor! spuse blonda. Eu sunt Leslie. Ea e Barbara. Noi suntem însoțitoarele dumneavoastră, domnule colonel, pe timpul cât o să stați pe insulă.

— Încântat, doamnelor, de companie! Vă urmez în speranța unei vacanțe plăcute.

— Puteți crede în asta, domnule colonel. Suntem experte în a face viața omului frumoasă. O dată pătrunși în jungla aceea la scară redusă, începură, una câte una, să-și facă apariția dotările satului masiv. Vile construite din

lemn și alte materiale de construcție ușoare, dar de efect, apăreau ici, colo, ca într-o poveste minunată.

— De necrezut câtă fantezie este în această afacere.

— V-aș contrazice colonele: binefacere! accentuează Leslie pe ultimul cuvânt.

— Încep să cred că da! aprobă colonelul. Cum, și fazani? Se miră el văzând o pereche furișându-se într-o tufă. Aveți aici și fazani?

— Și nu numai, colonele! vorbesc deodată cele două femei care-l duceau de acum de braț. Mai există și altfel de păsări și altfel de distracții. Teren de golf, bazine de înot, săli de sport, și chiar o ruletă!

— Fantastic, unde am nimerit!

— Pe insula nemuririi, colonele. Alături de o femeie, de două femei, restul lumii nu mai există, tot ce mai simți e sexul, sexul în care te scufunzi ca într-o baie caldă.

— Mi-a plăcut comparația, Barbara.

— Oho, să vedeți obiectul comparației. Uite că am și ajuns. Aici e vilișoara dumneavoastră, colonele. Baia caldă a fost pregătită încă de când erați în elicopter.

— Drăguț din partea voastră!

— Și mai drăguț va fi masajul, colonele. Avem uleiuri pregătite aici, în laboratorul nostru, cu plante numai de noi

știute!

— Serios? Și ce efecte au?

— E ca o renaștere și ca o întoarcere în timp. Spre douăzeci de ani, colonele, dacă acum aveți patruzeci, să spunem...

— Sunteți pe aproape!

— Suntem chiar lângă tine, colonele. Salonașul unde intrară era mobilat ca în marile hotele turistice. Nu se făcea niciun rabat confortului. Era o investiție serioasă. Cine se ascundea în spatele ei? Norma Morgan? Pentru ea, câteva sute de milioane era un fleac! Când își aruncă privirile înapoi, spre ușa lăsată deschisă, pe aleea vilei sale mergeau agale vreo zece fete complet dezbrăcate.

— Vă uitați la pisicuțele noastre, colonele? îl întreabă Leslie. Aveți de unde alege...

— Cred că mă mulțumesc cu voi. Sunteți foarte frumoase.

— Când o să beți din elixirul nostru, după o rețetă chinezească, n-o să vă ajungă femeile de pe insulă...

— O să-mi dați așa ceva?

— Nu uitați că sunteți singurul bărbat pe aici, iar ele nici n-o să știe cum să vă împartă!

— De ce nu vă aduceți și bărbați cu voi?

— Așa-i contractul. Suntem obligate să stăm singure. Ni se dă tot ce avem nevoie, în afară de bărbați.

— Dar turiști?

— Ei sunt clienți, nu bărbați. Dar spuneai, colonele, de o baie.

— Desigur. Să mă dezbrac.

— Puneți pistolul acolo, pe noptieră. N-are cine să vi-l ia. Pe insulă nu există arme de foc. Sunt interzise.

— Atunci cu ce vânați?

— Cu arcul. Avem arcuri foarte moderne. O să vi le arătăm mâine, când o să mergem la plajă dacă o să doriți.

— De fapt intenționez să pescuiesc sau să vânez ceva.

— Până mâine dimineață o să vă decideți. Acum poftiți în baie. Baia era un mic salonaș cu bazin din marmură. Așa ceva mai văzuse colonelul prin filme cu magnați. Cele două femei își aruncară costumele și începură să-l spele cu săpunuri superparfumate, ca într-un fel de ritual barbar, alunecându-și palmele peste trupul lui solid, de la gât și până la sex, de altfel sensibil la atingerile lor răbdătoare.

În timpul acesta de mare satisfacție fizică pentru colonel, într-o vilă alăturată, două femei purtau o discuție, cumva contradictorie.

— Norma, spunea una dintre ele. Pip este stupefiat. Tu l-

ai chemat să i te dai în sfârșit, să te împaci cu el, dar tu nu apari! Îi pare rău de ce ți-a făcut la proces, văd eu că se simte vinovat.

— Îi pare rău? Se simte vinovat? Dar a fost avansat de colonel pentru tăcerea lui. Asta și-a dorit asta are... Crezi că aş putea să mă împac cu ideea că tot ce a făcut a fost pentru binele regimentului? Nu! A fost pentru binele lui și dezonoarea mea.

— Bineînțeles că te înțeleg, Norma.

— De ce nu mi-a dat măcar un telefon după proces? De ce nu mi-a cerut să ne întâlnim peste câteva zile, să stăm de vorbă despre tot ce s-a întâmplat? Nu, Pip trebuie pedepsit. Și tu știi care-i verdictul meu!

— Știu, Norma! Când îl lichidăm? Și cine o va face?

— Vrei tu, Suzane?

— Nu! Pe ăsta, nu!

— Atunci găsește o altă fată! Măine dimineață, după micul dejun, îl duceți spre cascadă. Acolo...

— Și colonelul?

— Colonelul? Porcul acesta? ăsta lasă-l pe mâna mea! Așa cum și eu ți l-am lăsat pe Tay Garson, peștele ăla nenorocit!

— Dar ăsta e ultimul, Norma, așa-i? M-am săturat!

— Chiar te-ai săturat? Ai mai spus asta! Dar atunci când te-am luat din bordel și ți-am dat motive să trăiești mai departe, n-a fost bine? Așa cum Tay ți-a spulberat șansa de a deveni baroană, colonelul acesta mizerabil mi-a întrerupt un proces de vindecare. Am avut impresia că toată lumea se prăbușește în jurul meu. Cunoști senzația asta! Multă vreme am fost ca drogată, ca beată! Iar apoi mi-a fost limpede că dacă nu întreprind ceva, sunt terminată. Așa că m-am decis să lovesc cu armele mele. Să răspund la atacurile lor, cu armele mele. Da, Suzane! Și colonelul nu e ultimul. Mai este maiorul!

— O! Și maiorul Johnson?

— Da și maiorul Johnson. Pe ăsta îl termini tu! Apoi te scot de aici. Te duc undeva unde-i foarte frumos și-ți garantez că nu sunt bărbați care să-ți complice viața. Te angajez la una din proprietățile mele secrete și-ți voi asigura un trai liniștit, lipsit de orice grijă, Suzane. Ce părere ai?

— Nu știu ce să spun, Norma!

— Trebuie să faci lucrul acesta, Suzane! Am să te ajut și va fi totul bine iarăși. Voi fi recunoscătoare pentru tot ce faci în interesul meu!

— Dar te-ai răzbunat, Norma, de douăzeci de ori! Chiar

nu mai obosești niciodată? Nu mai vrei să duci și tu o viață normală?

— Suzane, ai fost alături de mine de când eram o copilă, de la început! După ce-l lichidăm și pe Johnson, vom trăi normal. Da, vom trăi normal numai după ce îmi sfârșesc misiunea.

— Și eu care mă gândeam că ultimul lichidat este colonelul!

— Nu Suzane. Maiorul Johnson este cel ce mi-a dat drumul să intru în biroul colonelului. Știa ce se va întâmpla. Sunt sigură că știa!

— Și dacă n-a știut? Și dacă tocmai a părăsit clădirea în timpul cât colonelul te viola? Și dacă este nevinovat? Noi suntem răzbunătoare, Norma, nu criminale!

— Destul, Suzane! E vinovat și trebuie să moară! Dar va fi ultimul, îți promit!

— Bine, de acord!

După baie, colonelul dormi ca un prunc. Făcea tot ce-i cereau însoțitoarele. Toate simțurile lui însă stăteau la pândă. Simțea că ticăloasa de Morgan stă pe undeva ascunsă și așteaptă momentul potrivit să-l atace. Cele două fete însă îl epuizaseră. Se vede că erau și ele dorite.

Se trezi abia seara. Lângă patul lui străjuiau acum alte fete.

— Unde-s drăguțele care m-au însoțit de dimineață? întrebă el.

— Noi nu suntem drăguțe, colonele? spuseră într-un singur glas cele două paznice complet goale.

— Să văd! Da, da. Să înțeleg că pe insula aceasta nu se poartă îmbrăcăminte?

— Ne-ar acoperi ce avem noi mai frumos, colonele și nu este nici interesul nostru, nici al turistului.

— Aveți dreptate! De mult n-am mai văzut atâtea femei goale!

— Colonele nu sta pe marginea patului înarmat gata să ripostezi! Aici nu te atacă nimeni, în afara farmecelor noastre însetate. Întinde-te în fotoliul acesta comod!

— Dar unde sunt femeile care m-au însoțit? insistă el.

— Stai liniștit. Regula aici este că un bărbat trebuie să treacă pe la toate. Și niciodată pe insulă nu se aduce mai mult de un bărbat!

— O.K! spuse colonelul. Trebuie însă să mă ajutați!

— Nicio grijă colonele! De asta ne ocupăm noi.

— Dați-mi un pahar cu apă, vă rog.

— Apă, colonele? La banii plătiți vreți să beți apă?

Șampanie, colonele! Șampanie franțuzească. Una din fete stătea pe brațul fotoliului din stânga și cealaltă pe brațul din dreapta, mângâindu-i ceafa, pieptul, burta. Luară o sticlă și-i umplură un pahar mare cu ceva spumos, galben-auriu.

— Fir-ar să fie, nu vreau să-mi fie mereu greață! Nu vreau să-mi fie rău tot timpul!

— Bea, colonele, cupa aceasta și-ți vei reveni.

— Și dacă nu vreau?

— Nu puteți da ordine aici! spuse una din fete. Nu sunteți în armată. Întindeți-vă picioarele, așa, și beți!

— Da, parcă e mai bine! Și când voi termina paharul ăsta miraculos s-ar putea să-mi vină idei! Așa, mai jos, mai jos cu mângâierile! Mda. Sunteți specialiste. Ridicați și morții din groapă. Ah, e bine așa! Colonelul se întinde și mai mult în fotoliu, gustă puțin câte puțin din pahar și plescăie din limbă satisfăcut. Fetele îi scot cămașa, lăsându-l gol până la brâu, unde-și ținea pistolul înfipt sub centură. Apoi încercară să-i scoată și revolverul.

— Nu umblați la armă! mormăie colonelul, din ce în ce mai amețit. Să nu puneți mâna pe pistol! Renunțați! Nudistele se privesc o clipă în ochi, clipește cu subînțeleș și continuă să-i anime zonele erogene.

— Sunteți date dracului...! Și tinere...! mai spune colonelul căzut într-un somn adânc. Una din fete îi ia ușor pistolul și-l dă celeilalte.

— Poftim! zice una. Din cauza revolverului ăsta a trebuit să-l adormim și noi rămânem fete mari! Nu se poate! Hai să-l dezbrăcăm complet. Trage-i pantalonii! Așa. Cine începe?

— Tragem cu banul. Ia să vedem! Norocoaso! Ai câștigat tu!

— Lasă că până dimineață...! Câștigătoarea îl încalecă grăbită și începe o treabă pe așezate. Din adâncul treziei adormite colonelul simte că cineva din el a rămas deștept

Inconștient îi face jocul femeii. Membrele omului au știut întotdeauna cum să-și îndeplinească rolul, fără să le dirijeze cineva, iar după o partidă somnambulă de noapte cu frumoasa seducătoare și prietena ei, colonelul a început să dea semne că știe ce face.

— Vreau să mă ridic, spuse el amețit. Nu mai vreau să stau întins ca un mort. Vreau să mă trezesc și să particip la bătălie! Vreau să ies din vis și să intru din nou!

— Te gândești la fetele de ieri după-amiază?

— Da, au fost formidabile.

— Așa! Ei bine, porcule, ridică-te imediat! îi ordonă una

din fete, punându-i revolverul în ceafă. Hai, mișcă-te!

— Ce vrei? Întrebă colonelul, trezindu-se de-a binelea.

— Ce vreau? Da? Știi cum e când ești violată, porcule? Măinile la ceafă dacă nu vrei să ți-o găuresc! Așa, acum ia-o înainte! Una îi ținea pistolul în ceafă, cealaltă stătea pregătită cu un arc încordat. O simplă apăsare de buton și spatele colonelului ar fi fost perforat. Poate ar fi putut să o dezarmeze pe cea cu pistolul. Știa atâtea figuri! Dar cu siguranță cealaltă amazoană l-ar fi pătruns cu săgeata. Nu avea altă posibilitate decât să se supună. Fu dus până într-un luminiș. La o masă lungă, acoperită cu o pânză albă, se aflau șapte femei. Din acest complet de judecată făcea parte însăși Norma Morgan.

Când o văzu, colonelul strigă:

— Ticăloasă trădătoare înfrunți justiția adevărată? Vei da socoteală în fața Tribunalului militar! Norma Morgan se prefăcuse că nu-l aude și privind în stânga și în dreapta ei, spuse:

— Onorată Curte, acest colonel ordinar a profitat de poziția lui de comandant, m-a chemat în biroul lui și m-a violat. La proces a mistificat totul. Verdictul, vă rog!

— Vinovat! strigară toate în cor.

— Vrăjitoare! Vrăjitoare blestemată! Sunteți toate

nebune! Nu vă dați seama la ce vă expuneți?

— Violatorule! De aici încolo ești liber și poți pleca unde vrei. Cu o condiție: să satisfaci pe loc toate femeile acestea din spatele tău. Și nu mă îndoiesc că un colonel ca tine, n-o să facă față! Hai! Salvează-te!

Când privi în spatele său, colonelul descoperi două șiruri de femei, complet goale și înarmate fiecare cu sulite și arcuri. Erau 12 de toate! Dacă maiorul Johnson nu vine la timp, e pierdut.

— Hai, voinicule, culcă-te cu ele! Salvează-ți pielea! Arată-ți bărbăția, așa cum mi-ai arătat-o mie.

— Criminalo! îi strigă colonelul.

— Bestie! i-o întoarse Norma. Te credeai buricul pământului. Arată-ți buricul acum! Sau fugi din fața mea că mi-e greață de un porc ca tine!

Colonelul se îndepărtă prudent, mai întâi cu spatele înainte, apoi pe o coastă și o dată ajuns între copaci, o luă la goană prin pădure. Începu urmărirea. Puteau să-l termine din prima clipă, dar ar fi fost prea simplu. Condamnatul trebuia torturat, trebuia hăituit ca o sălbăticiune, trebuia îngrozit de ideea morții și după aceea ucis.

Norma Morgan își aruncă de pe ea roba neagră a

justiției private, rămase numai într-un șort și un sutien ce-i strângea sânii, își luă arcul de sub masă și porni după colonel. Știa pe de rost topografia insulei. O cumpărase înainte de a muri tatăl ei și o amenajase să pară o stațiune de odihnă și amuzament, dar scopul adevărat era răzbunarea, răpunerea tuturor bărbaților care nelegiuiesc femeile. Adusese aici, pe cheltuiala ei, 20 de prostituate alese și culese de la casele de toleranță, cu ajutorul Suzanei; nu recoltase niște vicioase, nu! Ci numai fete cu probleme grele, neocrotite de soartă, nedreptățite de bărbați umilite și maltratate, sclavizate de pești rapace și exploatare sub teroare. Îi erau toate credincioase. Le oferise protecție și o șansă de viață. Acceptaseră de bunăvoie singurătatea insulei pentru că în sufletul lor mocnea ura împotriva unei lumi ce le era împotrivă. În această bucățică de pământ înconjurată de apele oceanului, Norma instalase un purgatoriu. Aici îl ademenise pe primul ei violator, profesorul de sport, îl dopase cu afrodisiace pentru a termina la rând 10 femei după care apăru și ea: „Hai, atletule, culcă-te și cu mine! Aa, nu mai poți, ești epuizat, ești flească! Nu mai ademenești minore inocente? Nu mai intri în ele cu furie pentru a le sătura de sex o viață întreagă? Hai, mai

batjocorește-mă o dată, porcule! Sau mușchii ăștia de halterofil nu-ți mai folosesc la nimic? Sunt sigură însă că vor hrăni o divizie de viermi!” N-a fost să fie așa. L-au mâncat rechinii care pândeau insula ca pe o sursă cerească de hrană proaspătă. Din când în când se bucurau de un adevărat ospăț.

Insula devenise o ademenire, nu un tribunal. Douăzeci de femei, douăzeci de soldați pregătiți temeinic de Norma, urmăreau acum încă un condamnat la moarte. În lentila lunetei Normei Morgan apărea în centrul crucii când fața omului ce nu fusese lăsat să se odihnească o clipă de către cele două femei, când bustul lat, de om antrenat să doboare inamicul prezumtiv. Colonelul le simțea aproape, pe urmele lui, nervii cedau, era încolțit. Mai putea să se ascundă? Cine putea să-l mai salveze? Se împacă cu ideea morții. Chiar și-o dorea cât mai repede. Să se termine odată! Să scape de teroarea ideii.

— Hai, ticăloaso, striga el disperat, trage o dată! Știi bine să tragi. Ai fost întotdeauna pe primul loc la trageri! Nu-i răspundea nimeni. Doar pădurea foșnea și din când în când îi arăta către o pereche de sâni ce dispăreau imediat după vreun copac. Ajunse pe un mic platou de stâncă. Mai departe era o prăpastie iar jos, valurile loveau surd în

peretele de granit. E marginea gropii, gândi colonelul. Puțini muritori își văd groapa. Se opri, se întoarse cu fața spre urmăritoare și își făcu cruce cu limba... „Dacă am greșit, Doamne, pedepsește-mă!”

— Vino încoace, Norma Morgan! strigă el. Numai tu și cu mine. Hai, odată, lașo! Apari o dată! Din tufișuri apăru o mână înarmată cu propriul lui pistol.

— Ieși odată! strigă din nou colonelul, chinuit de suferința așteptării arsurii ce-i va străpunge pieptul. Vino încoace! Oriunde ai fi. Vino!

O coardă de arc zbârnâie și săgeata răzbunării pleacă să facă dreptatea. Colonelul căzu pe spate străpuns de vârful metalic otrăvit.

— Bess! strigă Norma pe o luptătoare din apropiere. Aruncă-i hoitul jos, la rechini.

Bess, o fată zdravănă, în ținuta ei sălbatică, ieși din vegetația densă și se apropie de colonel. Acesta încă nu murise. Gemea horcăind.

— Cruță-mă, frumoaso! Cruță-mă și vei fi bogată. Bess i se urcă pe piept, imprudentă, pentru a-i sfârși suferința cu un cuțit. Dar în aceeași clipă, printr-un efort de ultimă suflare, vicleanul colonel își smulse săgeata din piept și o înfipse fulgerător în pântecul femeii.

Un urlet de durere și de spaimă umplu pădurea. Actul dreptății, actul răzbunării, mai cerea încă sacrificii.

— Ticălosul! strigă Norma îndurerată. N-a vrut să plece singur!

Conform planului întocmit cu colonelul, a doua zi dimineață maiorul Johnson se afla în același elicopter ce-l adusese ieri pe insulă pe comandant.

— Și unde se află acest rai erotic? întrebă el.

— Pe insula Diane.

— Așa se numește proprietara?

— Da, ea a cumpărat-o de la niște sălbatici și o poate boteza cum dorește.

— Cum arată? E drăguță?

— Este o femeie ageră, curajoasă, întreprinzătoare.

— Și cum de se ocupă cu afacerea asta?

— Este o poveste mai lungă.

— Dar e un zbor lung, nu? De unde ești?

— Frumoasă întrebare de la un maior indiscret!

— Dacă nu vrei, poți să nu-mi răspunzi!

— Nici n-am să o fac, maiorule.

— Îmi ajunge plăcerea de a zbura cu două avioane frumoase. Vacanța e ca și începută...

— Dar nu erotică! spuse pilotul.

— Nici nu pretind, pentru că deja se zărește pământul.

— Ai privirea bună, domnule maior Johnson!

— Baby, baby! răspunse maiorul. În zborurile voastre la înălțime ați întâlnit vreodată vulturi de mare?

— De ce întrebi, maiorule?

— Așa. Poate m-ați zărit printre ei și pe mine.

— Oho! Știu că n-ai nicio considerație pentru modestie. Întotdeauna militarii își zăngăne armele și se împăunează.

— Îmi place că vă exprimați deschis. Urâți bărbații?

— Maiorule, dacă am acceptat să ne mărităm, înseamnă că nu urâm bărbații.

— O, scuzele mele doamnelor. Sper să le primiți.

— Acum suntem puțin ocupate. Trebuie să aterizăm. Dar vi le luăm pe plajă, la despărțire. Când elicea elicopterului se opri și maiorul atinse nisipul auriu cu talpa cizmelor lustruite, din îndepărtare ajunse până la auzul lui fin un urlet înfiorător de femeie. Să fie opera colonelului? gândi el. Patru femei atrăgătoare îl luară în primire, îi zâmbiră, și îl conduseră la vila destinată lui. Era o primire, la urma urmei, foarte firească. Curtoazia și ospitalitatea fac parte din comportamentul locurilor de agrement.

— O baie bună, o trusă de bărbierit? întrebă una dintre însoțitoare.

— Ce pot spune... Deocamdată însă vreau să mă lăsați singur, da? Să mă odihnesc un pic și după aceea vă aștept să-mi arătați ce aveți pe aici.

Rămas singur, maiorul Johnson își scoate din geamantan un aparat de radio-emisie și lansă apelul convenit la plecare.

— Comando special, către bază, răspundeți dacă mă auziți!

— Baza te aude! răsună imediat în receptor.

— Sunt pe o insulă. Coordonate geografice necunoscute! Am să vă mai dau de știre. Terminat! Au fost singurele semnale primite de la maiorul Johnson, pentru că Norma Morgan îl urmărea printr-o gaură făcută în tavan și mascată cu un lampadar. Când maiorul părăsi apartamentul însoțit de Suzane, aparatul de radio dispăru fără urmă.

— Am venit să vă arăt insula, domnule maior. Mă numesc Suzane.

— Johnson, domnișoară! încântat de companie!

— Și eu, aș putea adăuga cu permisiunea dvs, același compliment.

— Se acceptă! Mai ales că administrația stațiunii își respectă promisiunile și-mi trimite numai femei frumoase.

— N-ai visat niciodată să ajungi singur pe o insulă plină cu femei frumoase?

— Ba da, aproape în fiecare noapte. Spune-mi, Suzane, ce faceți voi aici, pe insulă, singure ca niște amazoane?

— Vânăăm.

— Sunt aici animale sălbatice?

— Doamna Diana le-a adus. Le-a prins pe continent, le-a închis în cuști și le-a dat drumul pe insulă.

— Știi să vânezi, Suzane?

— Am fost învățate. Diana este bun profesor.

— Știi să tragi cu arma?

— O, nu! Aici se respectă o sportivitate deplină. Noi nu vânăăm cu pușca, ci cu arcul.

— Serios? Mi-aduc aminte de o poveste pe care am citit-o cândva. Un vânător care trăia singur pe o insulă, atrăgea navele spre coastă și vâna supraviețuitorii!

— Eu nu aș dori să renunț la prezența ta, maiorule. Ești un om deosebit.

— De ce?

— Nu știu, așa simt...

— Vrei o mărturisire sinceră? Și mie îmi place prezența ta.

— N-aș vrea să încalc regulamentul de pe insulă, dar

sunt de multă vreme singură. Un bărbat ca tine poate mi-ar schimba viața pașnică.

— De fapt ce faci aici?

— Administrez stațiunea.

— Și aventurile erotice, cine le procură?

— O, pentru asta există o echipă întreagă. Pășind alene, pe poteci dosnice, cei doi ajunseră pe o punte suspendată la 50 de metri înălțime. Jos, în hăuri vuia un râu cu ape repezi. Se opriră la mijlocul ei, ținându-se de marginile făcute din liane, pentru a privi această panoramă.

— Cum ai ajuns pe acest pământ auster, Suzane? Întreabă maiorul căutând să afle informații prețioase.

— O, e o poveste tristă. Când m-a adus aici aveam 25 de ani. Fusesem îndrăgostită de un tip care voia să-și cumpere un mic vaporet cu care să facă căraușie pe mare. Dar într-o zi a devenit violent, de nerecunoscut, ordinar. Într-o noapte m-a bătut în așa un hal, încât am pierdut copilul pe care-l purtam în pântec. În clinică mi-a fost limpede că nu eram singura amantă bătută măr de iubitul ei. Apoi, m-a descoperit Diana. Mi-a oferit această slujbă austeră ca și insula, unde să trăiesc, să locuiesc toată viața, dar fără bărbat. Am acceptat, ce era să fac, și iată-

mă aici de cinci ani de zile. Mi-a promis să aibă grijă de mine ca un Mecena și s-a ținut de cuvânt. Acum am mai putea vorbi și de altceva?

— Sigur că da, Suzane, spuse maiorul și în sinea lui intuit un adevăr. Această Diană, îi era clar, nu agrea deloc bărbații!

— Maiorule, văd la gâtul tău un medalion pe care l-aș numi foarte curios. Ce este și de ce-ți amintește? Nu mă îndoiesc că este un suvenir...

— Este o schijă, Suzane. Eram într-un hotel din Ierusalim. Pe neașteptate am fost atacați...

— Erați mai mulți?

— Da, nevastă-mea și cu mine. Ea a murit.

— Îmi pare rău că te-am întrebat.

— Așa a fost să fie. Mă gândesc fără să vreau la scena aceea mereu. Sunt bucăți din viața noastră, care încă mai luminează ceva în noi. Dar hai să vorbim despre altceva!

— Ar fi mai bine. Deja știm ce purtăm fiecare din noi în suflet.

Se desprinseră de laturile acelea ale punții ce-i legăna ușor deasupra prăpastiei. Ea o porni înainte, maiorul după ea studiindu-i torsul și mișcarea picioarelor ce îndeamnă întotdeauna la înmulțirea lumii. Acum nu mai mergeau pe

poteci, ci prin ierburi înalte, pe lângă tufe cu fructe sălbatice, apoi de-a lungul râului zgomotos. O vreme tăcură pentru a lăsa gândurile să vorbească, să asculte îndemnuri interioare, până ce se treziră ieșiți din umbra pădurii și loviți puternic de o lumină orbitoare ce făcea nisipul plajei să strălucească. Începură să se dezbrace și, goi, să alerge prin valuri. Apoi sătui de jocul cu talazurile, se culcară pe nisip în așa fel ca fluxul să le spele trupurile, să le răcorească. Erau ca două vietăți ce aparțin mării și uscatului, dar nu lumii.

Îi mângâia sânii săltați de flux, pânțelele inundat cu firicele aurii de nisip, părul ud lipit de cap și dincolo de misiunea lui periculoasă maiorul găsi că Suzane are ochi frumoși, blânzi și că asemenea priviri divulgă o ființă incapabilă de crimă.

Cerul albastru, singurul martor pe plaja aceea pustie, avea să absoarbă în imensitatea sa imaginea unei mari împreunări dintre sângele înfierbântat al unui bărbat în plină putere și foamea incomensurabilă a unui post îndelungat la care fusese supusă Suzane. A fost ceva duios ca o mângâiere și sălbatic ca însuși decorul din jurul lor.

— Până la urmă, observă maiorul, nu ne putem abține de la actul sexual.

— Și de ce l-am repugna? răspunse Suzane cu gândul mereu la misiunea ingrată dată de Norma. Omul acesta nu trebuie sacrificat!

Își câștigase oare maiorul o prietenie, un ajutor la îndeplinirea misiunii? Este pe insulă Norma Morgan? Doar colonelul putea să o știe. Unde-i însă colonelul?

— Ne întoarcem la vilă, Suzane? Întrebă maiorul. Să-mi mai arăți și alte frumuseți din acest colț de pământ...

— Ne întoarcem, domnule William Johnson.

— De unde știi exact cum mă cheamă?

— Suntem informate înainte de sosirea turiștilor pară cu dibăcie Suzane.

Ajunși la vilă, maiorul fu condus în interior pentru a se odihni înaintea mesei de prânz.

— Aș vrea să o întâlnesc și eu pe doamna Diana, spuse Johnson. Mi-ar face plăcere să cunosc o doamnă cu atâta inițiativă.

— O vei întâlni, William, deși aș dori să nu se întâmple...

— De ce Suzane?

— Sunt puțin geloasă. Ea crede că i se cuvine tot ce calcă pe insulă. Mi-e teamă să nu te pierd! o dresă ea. Rămas singur, maiorul se repezi la bagaje după radioemițător, dar acesta dispăruse. Acum îi era clar. Se

afla în tabăra ucigașelor, singur printre lupi. Nu se putea baza decât pe sine. N-ar fi trebuit să accepte această misiune. Norma Morgan era o trăgătoare de elită și o luptătoare de temut. Ce pact putea încheia cu ea? Niciunul! Toți cei care știau de violul ei nu mai existau. Era singurul supraviețuitor. Delicată situație. Putea primi oricând un glonte pe la spate. Comando-ul antiterorist care trebuia să-l urmeze mâine dimineață ajungea prea târziu. Chiar dacă ei stabiliseră coordonatele după semnalele lui radio, Bay Cokes ar fi găsit o insulă pașnică de agrement erotic. Norma Morgan, locotenentul, putea dispărea oriunde cu averea ei uriașă! Își strecură în cizmă un cuțit și se răstigni într-un fotoliu, unde își aprinse o țigară. Rămase calm. Cei din trupele antiteroriste știu întotdeauna la ce s-au angajat. Dacă a sosit sfârșitul, fie!

Ușa se deschise brusc. Tresări și era gata să sară ca o panteră, dar era Suzane.

— Să mergem la masă, William! Te însoțesc eu. Sunt îngerul tău păzitor. Ai grijă cum te porți cu fetele. Sunt instruite să te ademenească...

— Fii fără grijă! Nu te trădez. Merseră puțin, până într-o poieniță splendid amenajată.

Arăta ca o sală de restaurant în aer liber. Din loc în loc,

palmieri înalți umbreau mese colorate încărcate cu băuturi răcoritoare iar drept în centru, pe o platformă mozaică, trona un șir de mese așezate în formă de T. Acolo, în capul T-ului, domina peste amazoanele ce-și ascundeau sexul sub rustice blănuri atârinate de mijloc, cu sânii goi și mari cercei din fructe sălbatice prinși la urechi, o femeie de statură potrivită, cu o coafură înaltă, exagerat de înaltă, împodobită cu o coroniță de flori împletită pe pene de păun. Obrajii îi erau vopsiți în culori albe și roșii, la gât purta o salbă de perle ce-i atârna peste o rochie strălucitoare, cu un decolteu larg ce pune în valoare sânii albi pe care sclipeau steluțe aurii.

— Bine ai venit, maiorule, pe insula mea! îi spuse ea. Așază-te acolo, între fete! Sunt Diana. Sper să-ți asigur un sejur memorabil.

— Așa scrie și în prospect, doamnă. Și nu mă îndoiesc că o să vă respectați promisiunile, răspunse maiorul așezându-se pe o bancă.

— Desigur, maiorule. După cum vezi, toate aceste tinere fete te anturează curtenitor, ca pe un prinț.

— Încântat! șarjă el. Dar de ce sunt înarmate? Se tem de mine?

— Dimpotrivă! Să te apere de animalele sălbatice. Vezi

această blană superbă agățată pe peretele barului? A fost primul leopard pe care l-am omorât aici cu arcul, nu cu arme de foc. Arma mea preferată este aceasta! și ridică de la picioarele ei un arc sofisticat. Maiorul îi cunoștea eficacitatea așa cum recunoscuse în vocea falsei Diana pe locotenentul Norma Morgan, care se juca cu el ca pisica cu șoarecele.

— Exact ca o zeiță a vânătorii, răspunse Johnson, fără să se deconspire că ar ști cu cine conversează.

— Corect spus! La fel ca ea, maiorule. Ascultă, dumneata ai antrenamente speciale. Mi-ar face plăcere să vii la antrenamentele noastre. Ai veni?

— Cred că ar fi mai bine să mă plimb puțin după masă! refuză el indirect și sperând să scape de gardă.

— Ai timp să te mai gândești. Acum, poftă bună! De la un grătar ce trimitea spre mese un miros incitant de carne friptă, două amazoane tăiară din animalul bine fript și condimentat un șold ce aburea și declanșară pe moment o salivație generală. Cele două fete merșeră mai întâi la Diana, care-și tăie delicat o bucățică, dar celelalte comesene dădură un adevărat spectacol de carnivore primitive. Friptura era purtată prin fața fiecărei amazoane care-și înfigea colții exact ca un animal în corpul victimei,

rupând bucăți mari și scoțând sunete de plăcere ca la un act sexual. Șoldul fu purtat astfel de la una la alta până ce rămase din el doar osul alb. Maiorul refuzase să servească.

Rămăsese martor la un concert grotesc de chiolhan, de râsete vulgare, de chiote, de hăpăituri sălbatice și clefăituri de satisfacție gurmandă. Le privea calm, calculând în mintea sa încinsă până unde va merge scenariul Normei și când și cum se va încerca suprimarea sa.

— Nu prea ai vrut să ne onorezi bucatele, maiorule, îi spuse Diana. Ai gândit cumva să nu-ți încarci stomacul? Să fii mai sprinten, dacă te hotărăști să ne arăți ce știi?

— Și eu care credeam că voi o să-mi oferiți un spectacol de agerime feminină.

— Crezi, maiorule, că ai putea face față atâtor luptătoare?

— O, desigur că nu. Măcar din politețe, dacă nu din necesitate.

— Eu zic să o faci din necesitate, maiorule! Apoi spuse către trupa de femei care se alinie în careu, cât ai bate din palme: O.K., doamnele mele! V-ați alimentat, acum vom face o mică întrecere sportivă. Ascultați la mine! Maiorul Johnson este un as în lupta corp la corp.

— Așa e, Suzane? strigă una dintre ele. Tu l-ai încercat? și râse libidinos.

— Gura în front, fetelor! strigă Diana. Să ți-o prezint pe Tory, maiorule. Un pas înainte, Tory! Femeia care ieșise, din rând avea o statură masivă, bine clădită. Bustul îi era acoperit cu un tricou negru, ce-i lăsa umerii goi. Părul castaniu, tuns scurt, lăsa să i se vadă fața rotundă, cu trăsături blânde, date adesea și de conștiința că poseda o forță de temut. Un chilot, tot negru, delimita corpul femeii de coapsele greoaie, capabile să asigure o mare stabilitate. Acum expresia feței era de așteptare. Trebuia să mai înfrunte încă o dată adversare mult sub capacitatea ei de apărare?

— Fetelor, cunoașteți regulile, nu? Vi le repet ca să le audă și maiorul. Prima care cade în zece secunde la pământ, a pierdut. Deci, Tory trebuie să vă culce pe toate la pământ pentru a câștiga. Gata, începeți! Lupta începu. Maiorul încerca să rețină cu cine va avea eventual de-a face. Țipete, opinteli, lovituri precise trimise la țintă, mare varietate de figuri, un adevărat regal de arte marțiale și în cinci minute toate fetele erau învinse de atletica Tory.

— Foarte bine, Tory! Ai făcut o treabă bună! Privi apoi către maiorul Johnson care urmărea totul fără să trădeze

nicio impresie. Poate maiorul Johnson are mai mult noroc decât fetele?

— Mie nu-mi place treaba asta. Nu vreau să rănesc pe nimeni, spuse el defensiv.

— Trăim într-o lume reală, domnule maior. Și dacă-ți place riscul, și știu că-ți place, altfel n-ai fi aici, atunci poate să te și doară uneori. Sport fără pericol, nu e sport adevărat! Și în afară de asta, Tory a lucrat cu ani în urmă pentru serviciile secrete franceze. Și când a fost luată prizonieră, toți luptătorii aceia vietnamezi au găsit că-i foarte sportiv să o violeze. După aceea i-au tăiat limba și s-au amuzat cu ea. Poți să-ți imaginezi că nu prea agreează bărbații. Așa că ura ei împotriva sexului masculin o face un adversar apreciabil.

— Mama m-a învățat să nu fiu niciodată adversarul unei femei, încercă maiorul să se eschiveze, să nu-și trădeze resursele, să pară inofensiv.

— Totuși, fă-i plăcerea să te încerce!

— O.K., spuse maiorul, nemaivând scăpare. Se apropie de Tory, cu brațele întinse. Aceasta îi aplică o lovitură sub centură cu tocul pantofului și se retrase. Atunci maiorul simulează o durere în abdomen, se ghemui dramatic, dar în clipa următoare se rostogoli ca o minge până la picioarele

ei, o agăță puternic, o dezechilibrează și o culcă pe spate într-o bufnitură proporțională cu greutatea ei.

— Treabă rapidă, maiorule! spuse Diana. Se cunoaște că ești șeful.

— N-am vrut să... răspunse el ironic, deși nu era tonul cel mai nimerit.

— Ai umor, comandant de trupă antiteroristă! strigă Norma Morgan aruncându-și falsa coafură de pe cap și, ștergându-și fața cu un demachiant vegetal.

Când își ridică obrajii din palme și își înalță capul semeață, maiorul nu mai avea niciun dubiu asupra identității ei. Scenariul se apropia de sfârșit.

— Locotenentul Morgan? spuse el, prefăcându-se mirat. Mi-ai făcut o adevărată plăcere!

— Și tu, mie, maiorule, care m-ai introdus în cursa colonelului Mather, cu sânge rece, mimând inocența! Te fac complice la violul meu. Știai ce o să se întâmple, așa-i? A fost planul tău sau al lui: Spune!

— Refuz conversația pe un asemenea ton cu un ofițer mai mic în grad decât mine. Procesul a fost judecat.

— Procesul a fost măsluit vrei să spui! Un simulacru de proces, așa-i? Maiorul Johnson tăcea, privind-o dezarmat într-adevăr, planul lor de a o atrage într-o capcană pe

Norma Morgan fusese foarte riscant

— Fetelor! Duceți-l în camera lui! Patru luptătoare înarmate cu arcuri și una din ele cu pistolul capturat de la colonel îl încadrară și-l conduseră în vila rezervată lui.

— Mâine vei muri maiorule! spuse una.

— Știe, răspunse Suzane.

— Tu i-ai povestit? Ți s-au aprins călcâiele după el?
Trădezi interesele Diane?

— Știa... de când a venit aici, răspunse Suzane.

— Un motiv în plus să dispară! accentuă șefa găzii. Fiecare geamăt când se va tăvăli pe pământ rănit va fi o încântare pentru stăpâna noastră și pentru mine, și pentru sufletele noastre. Maiorul privea calm săgețile îndreptate spre inima lui. Era pregătit să nu moară singur. În ușa camerei apăru Norma Morgan. Atunci Suzane, într-un ultim puseu de îndrăzneală și de speranță, îi spuse:

— Norma! El n-a violat pe nimeni, pe niciuna dintre noi. Fii atentă! Armata știe de insula noastră. Va trimite un comando masiv și ne vor masakra! Renunță! Te rog, renunță!

— Nu va trimite pentru că nu știe unde! Sau, poate că totuși știu? Dar mâine dimineață în zori va fi o zi mare pentru noi. E vinovat și trebuie să moară! Iar tu, Suzane, ai

să-ți petreci noaptea cu el. Frânge-i bărbăția! Termină-l, distruge-l, secătuiește-l, stoarce vlaga din el, să plece dincolo fericit. Aceasta este singura concesie pe care i-o fac. E complice la violarea mea! Suzane dădea semne de împotrivire, de revoltă, de nesupunere. Una din luptătoare observase și întreabă:

— Ce se întâmplă cu ea?

— Țineți-o, prizonieră! ordonă Norma. Două luptătoare o înșfăcară de brațe, o dezarmară și o scoaseră afară din încăpere. Maiorul privea în jur, căutând o scăpare, o idee salvatoare și o găsi. Se aruncă spre ușa camerei alăturate, se refugie acolo și o blocă.

Într-o clipă, la țipătul Normei, sosiră încă patru femei înarmate.

— Încercuiți, clădirea! ordonă ea. Apoi către ușa camerei unde se refugiase maiorul Johnson. Te termin eu! Mai bine să stăm de vorbă înainte de a muri!

De afară se auzi un urlet groaznic.

— Ce se întâmplă acolo? întreabă Norma. Marta a fost înjunghiată! raportă o luptătoare ce tocmai intra în cameră. Maiorul a sărit pe fereastră și-a fugit în pădure.

— După el! ordonă Norma. Nu va scăpa!

— Norma! strigă Suzane alergând după dânsa. Nu-l

ucide! E nevinovat! Nici măcar nu l-ai ascultat.

— Nevinovat? Toți sunt vinovați!

— Îmi zdrobești inima, Norma!

— Să nu-mi spui mie niciodată Norma! Eu sunt Diana.

— Bine, Diana! se rugă Suzane alergând după dânsa prin pădure. Fă-o pentru mine! Fă-o pentru mine! Îl iubesc!

— Suzane! De la început ai participat alături de noi. M-ai rugat să te iau pe insulă. Erai în stradă! Și acum dai înapoi? Am să-ți arunc la picioare capul lui.

În timpul acesta, maiorul ajunsese pe aceeași stâncă unde fusese ucis colonelul. Soarele începuse să se apropie de orizontul ce-și dădea mâna cu oceanul aruncându-și ultimele fascicule de lumină peste insula împădurită luxuriant. Nu mai avea unde să fugă. În fața sa erau valurile, stâncile, hăul și poate rechinii. Putea să se arunce și să scape de urmăritoarele ce se auzeau fugind prin apropiere, dar nu o făcu. El avea o misiune, nu o viață de apărat. Una din luptătoarele insulei îl descoperi și declanșă săgeata. Maiorul se aruncă pe spate în hăul de sub el, scoțând un urlet înfiorător. Un chiot de victorie urmă imediat. De după pomi și tufișuri, amazoanele apărură în luminiș. În urma lor era Norma Morgan.

— Unde-i?

— A căzut, spune amazoana ce-l ochise.

— Căutați-l! Pe o cărare lăturalnică, două luptătoare coborâra la baza stâncii. Scotociră atente cu privirile fundul apei și nu zăriră nimic. Împunseră apoi cu sulilele apa de la mal. Nimic! Se întoarseră sus pe platoul stâncii.

— Nu l-am găsit! Se pare că l-au dus valurile în larg, dar nu se vede nimic.

— Bine, Tey, o să-l găsim mâine. Acum deja s-a întunecat. Rămâi aici și observă orice mișcare. Noi ne întoarcem. Jos, în valuri, marea aruncă afară o ființă instruită să înfrunte moartea în fel și chip. Sub protecția întunericului ce se lăsa rapid, maiorul Johnson urcă stânca cățărându-se atent. Se oprea la fiecare metru parcurs și asculta.

Când ajunse sus, amazoana de pază stătea liniștită sprijinindu-se într-o sulică. Se aruncă asupra ei, ca o panteră și o sugrumă în cea mai deplină liniște. Pentru a ajunge la Norma Morgan se cereau victime și maiorul le făcea cu strângere de inimă. Oricum, aceste femei vor fi masacrate mâine dimineață de comando-ul ce trebuia să sosească.

Începu să se strecoare în direcția de unde fugise inițial. Paza slăbise. Într-o clădire centrală zări două ferestre

luminate. Se cațără pe un zid, forță ușor un geam întunecat și-și dădu drumul înăuntru. Cu cuțitul pregătit căuta să se orienteze. Se afla în preajma unei băi. De după perdeaua groasă unde se adăposti, zărea printr-o deschizătură doar fragmente de trupuri goale. Mai apoi, înfășurate în cearșafuri, femeile dispăruseră probabil spre camerele lor de odihnă.

Cu respirația atenuată, continuă să observe nemișcat o vreme suficient de lungă, în care socoti că amazoanele au adormit. Să fi fost poate, de acum, miezul nopții. Ieși de după perdea și începu căutarea. Avea noroc. Camera Normei Moman era prin apropiere. Cu cuțitul pregătit să lovească, se apropie de patul regesc al acestei femei ce exterminase douăzeci și unu de bărbați. Desigur, nu credea să aibă o minte răutăcioasă. La capul ei străjuia un sfeșnic înalt în care ardeau patru lumânări groase. Flăcările pâlpâitoare îi scăldau fața în umbre și lumini palide. Maiorul o privea, așa cum stă pisica ghemuită, gata să se arunce asupra pradei. Norma auzi mișcare în preajmă. Deschise ochii doar pe jumătate, dar nu-și trăda surprinderea ci spuse politicos, pe un ton de reproș:

— Nu-i frumos din partea dumitale să omori o femeie în somn!

— Ești o vrăjitoare, nu o femeie! Asta ești! Clipa de răgaz pentru a putea face mișcarea următoare fusese creată. Acum urma apărarea. Maiorul primi o lovitură în burtă atât de puternică încât fu aruncat pe spate. Avea de a face cu o luptătoare din trupele de comando care-și situase subunitatea în fruntea regimentului la toate probele de ucidere a inamicului. Maiorul sări de jos ca un resort, încearcă să o prindă de picioare, dar mai primi o lovitură sub barbă aplicată cu aceeași măiestrie. Din nou se ridică și se aruncă peste ea, încercând să o stranguleze cu o năframă ce i-o smulsese de pe cap. Norma îl aruncă peste cap ca pe o jucărie și continuă să-i aplice lovituri puternice cu piciorul până ce-i aruncă cuțitul din mână, undeva pe covor, lângă o blană de leu. Maiorul încearcă să-l recupereze sub ploaia de picioare ce-i cădeau peste cap, amețindu-l și rămase nemișcat cu fața în sus, în poziția lui preferată de om învins, de dușman terminat. Norma culese cuțitul într-o fracțiune de secundă și se aruncă peste el încercând să-i secționeze beregata. Era momentul când maiorul obișnuia să spună învățăceilor săi: Lupta nu e sfârșită până când nu e sfârșită!

Îi prinse mâna înarmată cu brațul său bărbătesc, de oțel, îi înfrânse intenția și întoarse cuțitul spre pieptul ei. Lama

cuțitului pătrunse sub stern, lăsând sângele să țâșnească ca o arteziană. Un urlet neomenesc izbucni din pieptul unei femei ce nu și-a găsit rostul și fericirea pe acest pământ, pentru că un profesor de sport, un sadic, cu ani în urmă n-a știut să convingă o tânără și novice fată, că dragostea trupească poate fi singura justificare a existenței noastre, singura mângâiere care să dea vieții un sens.

Când se ridică plin de sânge de pe trupul acestei femei, care nu cunoscuse fericirea traiului alături de un bărbat, descoperi în spatele său pe Suzane.

— Vino cu mine să te spăl! îi spuse ea. Să te spăl de toate păcatele!

— Să mă predau ție, Suzane?

— Poți avea toată încrederea, William Johnson!

— Bine, Suzane! Când mâine dimineață trupele de asalt vor fi aici, le voi spune că ai fost alături de mine. Și, dacă te vei învoi, poate vei rămâne în continuare.

— Nu-i cumva o ademenire dictată de împrejurările critice? În jurul nostru mai sunt cel puțin 15 fete gata de luptă!

— Nu, Suzane. Mâine dimineață îmi dau demisia și-mi va fi urât fără o femeie ca tine, care să-mi citească

manuscrisul romanului adevărat pe care am de gând să-l scriu.

— William, ți-aș putea destăinui multe amănunte, deși nu-mi plac romanele triste.

— Te voi înveseli cu drepturi de coautor, Suzane.

— Ce fel de drepturi?

— Mâna mea...

SFÂRȘIT